

NOVA SERIJA

LASO

CIJENA 5 DIN BROJ 164

„TIGRICA“

G. F. UNGER

»TIGRICA«

»Laso« Nova serija 1976.

G. F. Unger: »TIGRICA«

Naslov originala: TIGER KATZE

(Copyright: Bastei — Verlag, Gustav H. Lübbé, Bergisch Gladbach)

Recenzija: Slava Ogrizović, književnica

Prijevod: Dubravka Balestrin

»Lasov« — Izdavač OOUR Informativno-revljalna izdanja
NISP »Vjesnik« Zagreb Ljubice Gerovac 1 — Glavni
i odgovorni urednik Borivoj Jurković — Tisak OOUR
TMG »Vjesnik« Zagreb Ljubice Gerovac 1 — Zagreb
1976.

Copyright (sva prava za Jugoslaviju) VJESNIKOVA
PRESS AGENCIJA Zagreb

Cijene za inozemstvo: DM 1.80; ASCH 10; SFRS 1.60; Hf1 1.30

Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za
prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7 1973 od 26 XI 1973.

I

Ova priča počinje u Abilenu, u vrijeme kada je Jesse Mahoun prodao svoje stado, isplatio goniče stoke i nakon dugog vremena napokon se okupao.

Otprilike dva sata nakon kupke sjedio je Mahoun u igraonici saluna »Longhorn«, za igračim stolom koji bijaše iznajmljen Jennifer Johnes.

Bilo je uobičajeno da svaki dobar kartaš unajmi stol, a vlasnik sudjeluje u dobiti od igre.

Kako je Jennifer Johnes bila profesionalna kartašica, a uz to je većinom dobivala, i ona je posjedovala svoj stol. Najbolji. Ostali igrači koji bi se našli za njenim stolom imali su prednost prilikom posluživanja.

Bilo je tu ljudi kojima nije ništa značilo ako su u jednoj jedinoj noći izgubili nekoliko tisuća dolara, no ipak su željeli dobiti. Ti su muškarci naročito uživali što igraju protiv jedne lijepe žene.

Jer, Jennifer Johnes bijaše lijepa, lijepa na poseban način. Plavokosa i zelenooka. Pustolovka.

Kada se njenom stolu približio Jesse Mahoun i sa smiješkom upitao smije li se pridružiti igri, sve se oči okrenuše prema njemu.

Ugledali su visokog, mršavog, sunceom opaljenog muškarca olovnosivih očiju. Njegova je pojava govorila umjesto njega: bijaše vođa kojeg ostali slušaju i pokoravaju mu se.

Jennifer mu se obrati pitanjem:

— Jeste li vi, možda, vlasnik onog velikog stada koje sada, natovareno na stočna kola, kreće preko kanzaške prerije prema istoku?

— Da, gospodo. — Nasmiješio se, a bijeli mu zubi bljesnuše. — Ja sam taj. I, ako me bude pratila nesreća, mislim da ćete dobro proći... vi i gospoda za stolom. Razumljivo, ako dopustite da se pridružim igri.

Smiješak mu nije silazio s usana. Zubi mu bijahu čvrsti i bijeli, prema preplanulom licu u velikom kontrastu.

Djelovao je hrabro i borbeno; unatoč dugom putu koji je prevalio goneći svoju stoku, još je raspolagao golemom snagom.

Svi koji su sjedili za stolom kimnuše u znak pristanka; osim Jennifer Johnes bila su tu i četiri muškarca.

Jedan od njih reče:

— Možda će jedan Teksašanin pobijediti ovu damu. To nikome od nas još nije uspjelo. Nismo joj dorasli u kartanju. Ova dama posjeduje instinkt tigriće koja se provlači kroz džunglu.

Svi se nasmijahu primjedbama, ali svi osjećali isto.

— Ooo — začudi se Jesse Mahoun, sjedajući za stol — to bi značilo da su gospoda izgubila, zar ne? No, ako je tako, ni ja neću biti bolje sreće. Često se nalazim u podređenom položaju u odnosu na žene baš zato što one imaju mnogo bolji instinkt. Takozvani »slabiji spol« savršeno točno zna ocijeniti

kada blefiramo, a kada smo ozbiljni. Zar ne, gospodo? Zovem se Jesse Mahoun. Iz Teksasa sam.

— A ja sam Jennifer Johnes — nasmije se žena i predstavi mu ostale igrače.

Vidjelo se da se za ovim stolom mnogo pažnje poklanja i određenom društvenom ugledu. I lokal u kojem se igračnica nalazila bio je prvorazredan.

Igra se nastavi. Jennifer Johnes igrala je sada protiv četvorice muškaraca.

— — —

Kad se na obzorju pojavilo prvo jutarnje sivilo i čistači saluna započeli posao, Jennifer Johnes otkrije tri dame.

— Zaista mi je žao — reče Mahoun i otkrije četiri kralja. — No, zato vas zacijelo u ljubavi prati sreća, Jennifer Johnes.

Začudoeno ga je pogledala i pri tome ugrizla donju usnicu.

— Gotova sam — reče naposljetku. — Ne mogu igrati dalje, gospodine. Vama je uspje'o ono što do sada nikome nije. Izgubila sam cijeli kapital.

— To mi je doista žao. Zapravo, jedino sam želio pružiti vam revanš. Ali, od toga vjerojatno neće biti ništa, zar ne?

— Ne, neće. Time bi ova partija pokera bila završena, gospodo, zar ne?

Glas joj bijaše tvrd i neprirodan, ali na njenom licu nitko nije mogao zamijetiti da je sasvim iscrpljena i naizmak snaga. Bijaše gorko razočarana.

Muškarci šutke ustanu i u znak pozdrava samo kimnu. Nitko ne prozbori ni riječi. Jedan za drugim, uz manje ili više oklijevanja krenuše prema izlazu iz igračnice; Jesse Mahoun bijaše posljednji.

Našavši se već na samom izlazu, naglo zastane. Ogleda se preko ramena i pogled mu se zaustavi na Jennifer.

Još je nepomično sjedila za stolom.

Karte su ležale razbacane i u jednakom položaju kako su bile redom otkrivane. Zapravo su već nekoliko sati igrali samo Jennifer i Jesse, a ostali bijahu samo statisti.

Mahoun se vrati do stola. Kad se našao ispred nje, ona ga je pogledala.

— Zar ste što zaboravili, gospodine Mahoune?

No, on se više nije smijeo. Lice mu bijaše ozbiljno.

— Slušaj, ljepotice — reče — bilo bi dobro kada bismo se nas dvoje bolje upoznali.

Sada je na njoj bio red da se nasmiješi.

— Zar postoji bolji način upoznavanja od jedne igre pokera?

Jesse zatrese glavom.

— Jenny, mnogo sam sati sjedio nasuprot tebi i promatrao te. Ti si tako lijepa da sam prisiljen zadržavati dah dok te gledam. Rado bih saznao kakva si kad ne kartaš poker. Želio bih saznati jesi li prava žena, koja voli život i koja zna pružati i tražiti ljubav. Razumiješ li? Želio bih saznati da li si sazdana od krvi i mesa! Dakle?

Oči su joj sjale čudnim sjajem dok ga je promatrala.

— A tada? — upita.

On se na to nasmije i zabaci šešir na potiljak.

Za njega se nije moglo reći da je bio lijep, ali bijaše sigurno da bi među tisuću muškaraca upravo on upao u oči.

— A što bi bilo nakon toga? — ponovi Jennifer pitanje, a u glasu joj se osjećala lagana poruga.

— U Teksasu imam veliki ranč — reče on umjesto odgovora. — Još nisam oženjen. Da, ono što tražim jest žena za cijeli život. Do sada nisam imao mnogo prilika da je nađem, pa moram ovdje u Abilenu iskoristiti ovih nekoliko dana. Moja bi žena bila kraljica koja bi vladala bogatstvom više od dvadeset tisuća goveda, mnogo zemlje i mnogo ljudi. Da li to nešto vrijedi? I na kraju, i ja sam tu, zar ne? Dakle?

Ona odjednom postade ljutita i bijesna.

— Ti prokleti goniču krava! Uništio si me ovdje za stolom, ali to još nije razlog da odem s tobom u krevet. Razumiješ li? Tvoji trikovi, iako bolji od mojih, ipak me nisu toliko ponizili. Odlazi, Teksašanine!

Jesse se nasmije.

— Pođi sa mnom u Teksas. Za dva dana krećem poštanskom kočijom. Naručit ću i za tebe putnu kartu. Potrebno je samo da je podigneš u agen-

ta. Odluka je na tebi, ljepotice! Uvjeran sam da bismo se nas dvoje odlično slagali, tigrice! Zašto ne pokušaš sreću sa mnom?

Okrene se i pođe prema izlazu. Mamuze su zveckale, lupajući jedna o drugu. Onako visok i vitak bijaše prava slika i prilika jahača koji bijaše dovoljno hrabar da od Teksasa dovede uz pomoć svojih ljudi dogna pet tisuća goveda.

Kad je Mahoun izašao, stolu se približi vlasnik igračnice.

— Pratila te zla sreća? — upita lijepu ženu, ozbiljnog izraza lica. Bio je to onizak i čvrst čovjek, ćelav i tvrdih očiju. Upravljaio je mnogim životima i sudbinama.

Jennifer kimne u znak potvrde.

— Da, zla sreća. Danas vam ne mogu dati udjela od igre. Sve sam izgubila. Zahvaljujući ovom Teksasani, sada sam siromašna. Uvijek sam se pribojavala da će jednog dana naići jedan kojem neću biti dorasla u igri. I, to se zbilo.

Vlasnik je hladno kimao glavom.

— Tako je to. Igrač mora uvijek znati s kim se upušta. Sada vjerojatno nemaš nikakvog kapitala, ljepotice?

— Ne, moram početi od samog početka. Opet ću biti prisiljena neko vrijeme provesti po pozornicama i pjevati i plesati za pijane i neobrijane momke. Kad samo pomislim kako sam bila uvjerena da je sve to iza mene! Dakle, Charly, ovaj stol je od sutra slobodan... barem ja neću više sjediti za njim.

— Dodi gore, u moju sobu. Dat ću ti nešto novca. Budi malčice ljubazna sa mnom. Poslije možemo ostati dobri prijatelji. Dakle?

Nije se čak ni naljutila zbog te ponude.

— Vi muškarci ste ponekad gluplji od ovaca — odbrusi mu i ustane, pa sasvim mirno izađe iz prostorije.

Nijednom se nije osvrnula.

Charly Skinner nije bio ljut. Naprotiv, zapucketao je jezikom i prohrmljao:

— Ta će se izvući, bilo kako. To je tigrice. Uskoro će opet posegnuti za plijenom i nastaviti žderati sirovo meso!

Već bijaše dan kad je Jennifer stigla do hotela i popela se u svoju sobu. Oči su je pekile, a sva joj je odjeća zaudarala po duhanskom dimu.

Iako je bila umorna i iscrpljena nakon duge noći pune koncentracije, znala je da neće zaspati.

Još jednom izađe na hodnik. Kućni sluga, crnac, upravo je počeo čišćenjem stubišta. Dozove ga i zatraži da joj donese dva vedra vruće vode.

Kada je malo zatim prala kosu, kako bi iz nje odstranila miris dima, razmišljala je o ponudi stočara iz Teksasa.

Ljutita se pri samoj pomisli na nje. Oduzeo joj je više od sedam tisuća dolara.

Sedam tisuća dolara! Pa, to bijaše sva njena imovina koju je zaradila na pokeru. Bijaše to svota koja je sada, nakon građanskog rata, značila bogatstvo.

Prema svim propisima morala bi imati već više od deset tisuća dolara, ali u posljednje je vrijeme živjela prilično raskošno. Kupila je mnogo modernih haljina i nakita, a isplatila je i sve dugove.

Sada mora početi nanovo.

Taj teksaški kravar...

Bila je ljuta na njega, a ipak ju je na neki način privlačio. Osjećala je da takvog muškarca dosad nije srela. Iz njega je zračilo nešto što je na nju imalo neobičan utisak. Slutila je da je mogao biti tvrd i nasilan, divlji i svojevolutan.

Kod kuće, u Teksasu, raspolagao je još s oko dvadeset tisuća goveda. Doduše, tamo te rogате životinje ne vrijede mnogo, ali dognane ovamo u Kansas, do željeznice, vrijedile bi i četvrt milijuna.

Četvrt milijuna! A osim toga ima i mnogo konja, zemlje, ljudi...

Oh, tamo bi ona mogla postati kraljicom!

Razmišljajući tako, odjednom zastane.

Kraljica na ranču! Kraljica Teksasa! Ali, on bi me morao vjenčati! Morala bih postati njegovom ženom.

Pa, to bi bilo mnogo bolje od plesa po raznim salunima i pjevanja dvosmisljenih pjesama pijanim kaubojima.

Mahoun izgleda poput čovjeka sraslog sa zemljom. Djelovao je ispravno

Jennifer pomisli kako je, zapravo, takvog muškarca priželjkivala cijelog života.

A tek ono što iz njega zrači... To je već osjetila za igraćim stolom.

On je želi povesti u Teksas, na svoj veliki ranč. Ako pristane, njen dosadniji život iz temelja bi se izmijenio.

Opere kosu i samo u donjem rublju izađe na balkon, kako bi ostavila haljinu koju je nosila te noći. Nadala se da će miris duhana na svježem noćnom zraku prije nestati.

Odjednom je s mršnjom počela gledati na sjedenje po zadimljenim salunima. Razmišljala je i o iskušavanju kartazke sreće.

— Prokletstvo, kakav je to život? — upitala se tiho.

Tada opazi da se na susjednom balkonu nalazi muškarac i da je promatra.

Željela je nešto odbrusiti, ali u posljednji trenutak prepozna Jessea Mahouna.

Nije pripadala vrsti žena koje bi u takvom trenu pobjegle, pa mirno pogleda prema njemu.

Dijelilo ih je samo nekoliko koraka. S lakoćom se moglo prijeći s jednog balkona na drugi.

On joj se nasmiješi.

— Zar je i vama potrebno svježeg zraka, zećooka ljepotice? U igraćnici je zrak bio vrlo loš. U svim igraćnicama je tako, zar ne? Karte, duhan, viski. No, ako sa mnom pođete u Teksas, jahat ćemo svakog dana livadama i pašnjacima i promatrati izlazak sunca. Tamo je i jedno jezero, u kojem se može plivati.

Zašutio je, pa nastavio:

— Dvaćeset tisuća goveda, tisuću konja, nekoliko malih seća i jedan grad... sve pripada meni. Pođi sa mnom i uvjeri se, ljepotice! Ako si već sada usamljena, u hipu ću biti kraj tebe. Uopće nije potrebno da otvaraš vrata. Naprosto ću preskočiti ogradu. Dakle? Smijem li?

Ruke su mu već ležale na ogradi balkona.

No, Jennifer se ni ne pomakne. Sutke ga je promatrala, a onda progovori:

— Na taj način me nikada nećete dobiti, gospodine Mahoune. Morali biste biti malo ozbiljniji.

— Nas dvoje nismo prosječni primjerci gomile — odvratio je s osmijehom. — Mi smo u najmanju ruku tiggar i tigrica. Za nas ne vrijede uvriježen propisi. Oboje smo potpuno slobodni i samostalni ljudi, pa zato budimo iskreni i pošteni jedno prema drugome. Jenny, ja te želim. I mogu ti nešto ponuditi. Dakle, pokušaj! Ti si kartazica, no boljih karata još nikad nisi imala u rukama. Dakle, smijem li doći k tebi?

— Ne — odbrusi ona i vrati se u sobu, pa za sobom tresne s vratima.

Legne na krevet i zažmri. Vidjela je sebe kako jaše pašnjacima i brežuljcima u dalekom Teksasu. Osjećala je slobodu i prostranstvo.

Prošlo je točno trideset i dva sata kad se poštanska kočija spremala za put prema jugu.

Kočiju je trebala vući zaprega od šest konja. Na ulovar je čekalo nekoliko komada prtljage i poštanskih vreća. Pristizali su i prvi putnici, a bilo je tu i onih koji su nekoga željeli ispratiti. I, naravno, nekoliko znatiželjnika.

Jennifer Johnes je pripremila svoju prtljagu. Na stolu, nadohvat ruku, bila je putna torba.

Povremeno je zastajkiivala pred prozorom i promatrala kočiju na suprotnoj strani ulice, pitajući se što bi zapravo morala učiniti.

Znala je da se nalazi na raskrsnici: Teksas ili saluni.

Znala je da se ništa ne dobiva poklonjeno. Sve ima svoju cijenu. Ponekad je to i cijena ucjenjivaća.

I Jesse Mahoun ima cijenu, a ona je mora platiti.

Pitala se samo kakva će biti njegova cijena? Bilo je to pitanje koje si je postavljala već dva dana i jednu noć.

Napokon ga ugleda. Sam je nosio svoje sedlo do kočije i predao ga vozaru da ga smjesti na krov.

Jennifer se odjednom učinila da je ovdje polazna točka u dva smjera, u dva svijeta.

Dalje prema istoku moglo se putovati vlakom; u kompoziciji svakog stoćnog vlaka nalazilo se i nekoliko vagona za putnike. Bilo je i dovoljno brzih vlakova, pa bi mogla udobno putovati prema Mississippiju. Raspomagala je

još s dovoljno novca. Na velikim i luksuznim brodovima koji plove majkom sviju rijeka lako bi mogla naći posao kao pjevačica. Zivjea bi sasvim dobro.

Ako, pak, želi poći na jug, mora se odlučiti za poštansku kočiju; u tom smjeru nije bilo željeznice.

V.djela je kako se Jesse Mahoun leđima okrenuo kočiji i pogledao prema njenom prozoru.

Zbilo se nenadano i više se nije stigla udaljiti.

On skine šešir i učini pri tom upitnu kretnju, pomićući usta, pa joj nije bilo teško otkriti kako je gasio pitanje.

— Dolaziš li?

Jennifer lagano zaniječe glavom.

Mahoun se okrene i nestane iza kočije, ušavši u ured koji se tamo nalazio.

Začas se vrati. U ruci je držao dvije putne karte za Teksas i mahne njima u njenom smjeru.

Jennifer Johnes je i ovoga puta lagano odmahнула glavom. No, ostala je kraj prozora.

Uz kočiju se pojaviše vozač i pratilac, naoružan uobičajenom satmari-com.

Vozač je obišao kočiju i ispitao kotače i kožnate pojaseve na krovu.

Putnici još nisu ušli; pojaviti će se tek za nekoliko minuta.

Jennifer je i dalje stajala kraj otvorenog prozora i sama se sebi činila poput neke male glupače.

Zašto odbija da pođe s tim stočarskim kraljem u Teksas? Kakvog bi muškarca, zapravo, željela? Zar baš ovaj nije onaj pravi na kojeg je tako dugo čekala?

Jesse Mahoun dovikne kočijašu nekoliko riječi, pa dugim koracima prijeđe u lice i krene prema hotelu.

Uskoro je začula na hodniku njegove korake, a već sljedećeg trena bučno je otvorio vrata i ušao u sobu.

I dalje je stajala kraj prozora, okrenuta mu leđima. Znala je da on sada vidi i svu prtljagu, kao i putnu torbu.

Jesse je uhvati za ramena i naglo okrene prema sebi.

Tek je sada vidjela koliko je visok... za glavu viši od nje.

S lakoćom ju je podigao.

— Pođi sa mnom u Teksas! Ne oklijevaj i ne opiri se tako grčevito. Ti i

ja smo stvoreni jedno za drugo. Pođi sa mnom!

Tada spusti svoje usne na njene. Snaga njegova tijela bijaše joj naprosto nevjerovatna. Držao ju je u rukama bez muke, lako je težila pedesetak kilograma.

Uzvratio mu je poljubac, dajući mu tako do znanja kakva se vatra u njoj krije, a onda se odmah počela opirati.

On je oprezno spusti, pa upita:

— Dakle?

— Nemoj misliti da sam neka laka roba, koju možeš budzašto kupiti i za svoje zadovoljstvo povesti u Teksas — odvрати mu. — Spremila sam svoje stvari jer namjeravam željeznicom krenuti za Mississippi. To želim!

On se najednom uozbilji. Oči su mu i nadalje slijeva e.

— Želim ti! Što moram učiniti da bih te dobio?

— Vjenčat me! Budem li u Teksasu još voljna udati se za tebe, tada me moraš vjenčati. Neću ti pripasti ni na koji drugi način. — Izgovorila je to gotovo grubo. — Nikada!

Znala je da je navela svoju cijenu.

U prvi mah je povjerovala da je cijena previsoka, da će on biti oprezniji jer mu se ulog činio previsokim.

Njegove su oči još vatrenije zasjale i Jennifer pomisli da se razljutio. No, ubrzo sazna da nije tako.

Jer, on se najprije stane smiješiti, da bi se časak zatim grohotom nasmi-jao.

— Zaboga, ljepotice moja, pa to i želim sve vrijeme! Razumljivo da ću te oženiti. Osim toga, želio bih ti reći da te nikada nisam smatrao »lakom robom«. Prije bih rekao da sam u tebi gledao pumu ili tigricu, kojoj je ponekad potrebno sirovo meso. Znaš, dobro ćemo pristajati jedno uz drugo. Jer, jedno ti mora biti jasno: ja sam tigar! To je pravi razlog zašto dosad nisam našao pravu ženu. Dakle, hoćeš li poći, prije nego što kočija ode bez nas?

Ona kimne u znak pristanka.

— Ali, upamti jedno... i nikad to ne zaboravi: ako me namjeravaš prevariti, gorko ćeš požaliti! Da li si me dobro razumio? Namjeravaš li me izigrati kao da sam neka glupa guska, tada...

Naglo je ušutjela, a malo zatim mirnije nastavi:

— Ne, bilo bi glupo tebi prijetiti. To i ne bi bio dobar početak za nas. Moramo imati povjerenja jedno u drugo.

— Da, morat ćemo vjerovati jedno drugome.

Zadovoljno se nasmiješio i ponovo je poljubio.

Zatim s lakoćom podigne kovčeg, a ona s putnom torbom u ruci požuri za njim. Uspjelo im je u posljednji trenutak stići do kočije i uspeti se u nju.

Otputovali su u smjeru Teksasa.

II

Jennifer Johnes je već putem spoznala da Jesse Mahoun nije pretjerao nazivajući sebe tigrom.

Zar vrijeme tog mukotrpnog puta uvjerila se da je on doista tigar, iako na dvije noge. Jer, već tijekom prve noći kočiju su napala dva dvonožna vuka.

Iz mraka je do njih u unutrašnjosti kočije stigao glas jednoga od napadača:

— Hej, kočijašu, nalazi li se u kočiji Teksasčanin koji je u Abilenu prodao stado i sada se vraća kući s vrećama novca? Odgovori! Mi te dobro vidimo u svjetlu svjetiljke zapaljene uz tvoj bok, a vidimo i tvog suvozača. Dakle, želimo odgovor!

Jennifer i ostali putnici nisu mogli vidjeti što Mahoun radi. Mislili su da je u usta stavio cigaru, jer je kresnuo šibicom i učinio kretnju kao da baš cigaru želi pripaliti.

Međutim, kad je plamen šibice ugasnuo, ostao je zapaljen trag, sasvim različit od onog na cigari. Teksasčanin Mahoun baci tu stvar nalik cigari u tminu, prema napadačima.

Lom bijaše nevjerojatno jak i bučan. Vatra je obasjala put kojim se kretala kočija i zapregu od šest konja natjerala u bezglavu jurnjavu; to nisu bili ratni konji, navikli na pucnjavu.

Kočijaš i njegov suvozač vikali su i kleli.

Putnici su činili isto.

Jesse Mahoun je gađao kroz prozor kočije.

Pucnjevi su odjekivali.

Srećom, nitko nije pogođen.

Kočija je jurila nizbrdicom i naposljetku stigla na ravno tlo. Kočijašu je, doduše, uspjelo zadržati konje kako ne bi pobjegli, ali sasvim ih zauzdati pošlo mu je za rukom tek nakon dvije milje.

Tek kad su konji nastavili mirnim kasom, poviče kočijaš prema unutrašnjosti kočije:

— Hej, zar ste poludjeli?! Prokleta budalo, doveli ste u opasnost naše životel Zar je novac vredniji od naših života?!

Svi su u kočiji s napetošću očekivali Jesseov odgovor, no najviše Jennifer.

Prvo što su čuli bio je njegov neobuzdan smijeh. Kao da se smije nekoj uspjeloj šali. Kad više nitko nije očekivao odgovor, Jesse poviče:

— Čovječe, zar misliš da sam uz pomoć tri tuceta goniča do Kansasa gonio pet tisuća grla stoke i tamo ih prodao samo zato da bi mi nekolicina bijednih razbojnika sve to otela? Čovječe, vama sigurno nisu svi na broju?!

Kao odgovor kočijaš sočno prekune, a zatim doda:

— Teksasčanine, imao bih volju da vas izbacim iz svoje kočije!

— Tada zaustavite kočiju i pokušajte!

Glas Jessea Mahouna zvučao je prijeko i opasno.

Kočijaš još jednom prekune i vožnja se nastavi.

Nitko od putnika ne prozbori ni riječi.

Svi su imali sreću, jer nitko nije bio ozlijeđen.

Jennifer se još više priljubi uz Jessea. Sada je znala da je on pravi čovjek za nju. Mogao se brinuti i za nju i za sebe. Njemu nitko ne može ništa oteti, a u Teksasu je, nedvojbeno, velik čovjek. Sada je vjerovala da mu pripada ranč s dvadeset tisuća goveda i tisuću konja, pa i nekoliko sela i jedan grad.

U tami kočije obgrli joj ramena. Ona položi svoj obraz na njegove grudi i zaspi.

— — —

Stigavši do prijevoja na Red Riveru, nakon mnogih dana i noći i bezbrojnih izmjena zaprega, Jennifer opazi da Jesse ovoga puta mnogo opreznije izlazi iz kočije. Djelovao je još opreznije i budnije i ona je, i ne htijući,

pomislila: poput tigra koji se provlači kroz džunglu i koji zna da su neprijatelji u blizini, da vrebaju na njega.

Kod Don's Stora na Red Riveru bilo je vrlo živo. Već se putem vidjelo da s tog mjesta odlaze velika stada u smjeru sjevera.

Kad je kočija stigla do rijeke, tamo je upravo prelazilo jedno stado.

Bijaše to veliko stado sa više od četiri tisuće goveda. Voda je dopirala životinjama do kraja nogu. Rogovi su udarali jedni o druge, tijela česala jedna o druga.

Goniči su se nalazili s obje strane stada, a kola s pokretnom kuhinjom bila su već na sjevernoj strani prijelaza.

Jedno takvo stado predstavljalo je onu elementarnu prasnagu.

Životinje su, glasajući se, izlazile iz vode. Goniči im nisu dali da predahnu, već su ih tjerali dalje.

Jer, stado nije smie'o stati. Moralo se maknuti da bi dalo mjesta govedima što dolaze.

Jennifer je opazila da Jesse sve to promatra površno. Pogled mu je lutao, tražeći nešto drugo.

— Što?

Na odgovor nije morala dugo čekati.

Na verandi gostionice uz Don's Store, ustala su tri momka. Vidjelo se da su braća.

Jesse u hipu zastane. Stojeći tako na mjestu, tihim glasom naredi Jennifer:

— Skloni se, djevojko! Brzo! Mići se!

Bila je dovoljno mudra da ga bez riječi posluša. Zнала je da je to za njega u ovom trenu najbolja pomoć. Samo bi glupača u ovakvom času postavljala suvišna pitanja... ili bi nastojala ostati uz njega.

Sklonila se dovoljno u stranu, kako je ne bi pogodio neki zalutali metak.

I trojica muškaraca, koji su toliko nalikovali jedan drugome, zastanu. Smatrali su da su dovoljno udaljeni od Mahouna.

U krugu koji se oko njih zatvorio vlada'a je silna napetost. Čak je i nekoliko goniča prišlo bliže, da vide što se zbiva.

Svima je bilo jasno da nije posrliedi prijateljski susret. Činilo se da su ta tri jaka i čvrsta muškarca sve vrije-

me čekala na četvrtog. Čekali su tren kada će ga uništiti.

Jennifer je netremice promatrala Jessea. Ovo bijaše pravi trenutak da se pokaže i dokaže muškost. Poker je bila igra, ovo ovdje je borba.

— Odjednom jedan od trojice reče:

— Kao što vidiš, Mahoune, strpljivo smo čekali na tvoj povratak. Isto tako smo ti obećali da ćemo ovdje, na ovom mjestu, sasuti u tebe mnogo olova, pasji sine!

— Što čekate, budale! — procijedi Mahoun.

Rekavši to, i dalje je ostao nepomičan. Čekao je.

Jennifer shvati da njene oči gledaju u čovjeka koji ne poznaje strah. Nije žurio, niti je dopustio da njime ovlada panika. Nije prvi posegnuo za oružjem.

Protivnici su oklijevali.

I oni su osjetili Mahounovu sabranost i golemo samopouzdanje. Još nisu donijeli odluku u kojem će trenu povući koltove.

A onda jedan od njih prekune... bijaše to onaj u sredini... i zakorači naprijed.

Želio je ostalim pokazati svoju hrabrost.

U tom trenu opali.

Bio je brz, no zavrtjevši u ruci revolver, već ugleda vatru koja je slijevanula iz Mahounova revolvra. Metak ga pogodi i baci u stranu.

Jesse je pucao dalje, jer su se u rukama i ostale dvojice nalazili revolveri.

Sva trojica bijahu zaista jaki i snažni momci i željeli su se boriti to posljednjeg daha. Iako pogođeni, borili su se i dalje, teturajući ali ne ispuštajući oružje.

Brojčano to nije bila pravedna bitka, no svi su vidjeli da sva trojica zajedno nisu bili dorasli revolverskoj vještini Jessea Mahouna. Izgledi su im bili mali. Možda su bili prebrzi, a to ne valja.

Sve je bilo obavljeno gustim dimom.

Jesse Mahoun ne bijaše ozbilnije povrijeđen, meci su ga samo okrnuli.

Svi su napeto čekali na daljnji razvoj događaja.

Jer, tri su revolvraša navalila na jednoga, a sva trojica nisu mu bila

dorazla. I, tek su sada shvatili zašto su sva trojica krenula na njega; promatrajući tako, borba više nije izgledala tako neravnopravna.

Izgledalo je kao da su tri vuka željela uništiti jednog tigra.

Jesse Mahoun se polako povukao do poštanske kočije. Pogledom je kružio preko lica prisutnih. Bijaše to oštar, budan i oprezan pogled.

U njegovom se revolveru nalazio samo još jedan, jedini metak. Pucao je pet puta.

Naslonivši se leđima na kočiju, zastane.

Ispred njega, u prašini, ležali su njegovi protivnici. Više se nisu mogli boriti.

Jesse mirno stane puniti revolver.

Bio je okrnut na dva mjesta; na to su ukazivale crvene mrlje, koje su se širile košuljom.

Nekoliko ljudi priđe trojici muškaraca koji su ležali u prašini i pobrinu se za njih. Istodobno su bijesno pogledavali Mahouna.

Jesse, međutim, ne reče ništa. Napuivši kolt, ostane naslonjen na kočiju. Progovorio je tek kad mu je prišla Jennifer.

— Idi u dućan — reče joj — i kupi mi košulju i nekoliko fastera, da pokrijem mjesta gdje su me okrnuli meci. Hajde, požuri, ljepotice.

Sutke je poslušala. Nije mogao ni poželjeti bolju pratilju nego što bijaše ona.

On je i nadalje oprezno gledao oko sebe. Možda je mislio da se osim one trojice negdje u zasjedi krije i četvrti revolveraš, pa je bio oprezan.

— — —

Nakon jednog sata kočija je mogla, opremljena novom zapregom, prijeći rijeku. U međuvremenu je i posljednje govedo prešlo Red River.

Posvuda se širio miris goveda, a velike muhe koje su ostale iza stada sjedale su na ljudima i na konjima.

Putnici su tjerali dosadne životinje i pokušavali ih istjerati kroz otvorene prozore na kočiji. Jedan putnik reče:

— Ove beštije nižu krv!

Svaki je u kočiji znao što je time želio reći.

Jer, svi su znali da je ovaj visoki stočar iz Teksasa ranjen i da zato ima čistu košulju.

Jedan se od putnika nagne naprijed, usmjerivši upitni pogled u Jessea Mahouna, i zapita:

— Smijem li pitati što je bilo razlog ovoj borbi?

Mahoun se bljedo nasmiješi.

— Pitati smijete, gospodine.

— Dakle? — upitno će čovjek, pun iščekivanja.

— Ali, odgovoriti vam neću. Posrijedi je nešto što se nikoga ne tiče.

Glas mu je zvučao prijateljski, ali istovremeno i odrešito.

Kočija je nastavila put prema jugu.

Već su se nalazili na tlu Teksasa.

Još prije noći prijeći će rijeku Wichita.

— — —

Kad su se još jednom zaustavili, kako bi izmijenili zapregu i putnici malo protegli noge i ugasili žed, odvaži se Jennifer i upita Jessea:

— Zar se ni mene ne tiče zašto su te napala ona trojica, pa si bio prisiljen boriti se za život?

— On se gorko nasmiješi.

— Ah — započne on — nalazili su se na putu s malim stadom, ali su se previše približili mojoj stoci. Kada je došlo od stampeda, njihovo stado je uletjelo među moje. Nisam imao vremena da odvajam njihovu stoku od moje, jer bi to potrajalo nekoliko dana, pa sam preuzeo njihovo stado i isplatio vlasnike.

— A koliko si im za to platio? — nedužno će Jennifer.

Na njegovim usnama zatitra nešto poput smiješka.

— Dakle, u Teksasu se za svako govedo plaća tri dolara... trinaest mogu dobiti tek u Kansasu. No, time nije naplaćen sav trud uloženi oko gonjenja stoke, a i rizik je velik.

— Ti si, dakle, za stotinu goveda... ako je to malo stado toliko brojilo... platio tri stotine dolara, a u Abilenu si za istu stoku dobio tri tisuće i devet stotina.

— Bilo je točno stotinu i pedeset sedam goveda s njihovim znakom — odvratio je suho. — Međutim, oni nisu morali goniti stoku. Putem bi je, vjerojatno, svu izgubili.

Promatrao ju je ispod oka.

— Da — reče Jennifer.

— Što znači ovo »da«?

— Znači da si ti pirat... i da nisi uvijek pošten.

— U pravu si. I, što onda?

Ona ga sada pažljivo pogleda.

— Prema meni nemoj nikada biti takav — odvrtila je po ako. — Nikad ne zaboravi da ti vjerujem i da sam samo zato pošla s tobom. Ne budi prema meni nepošten! To bi moglo biti loše za nas oboje.

— Da — on kimne — tada bi ti doista mogla postati opasna poput tigrice. Jer, ti jesi tigrice. Samo si privremeno povukla kandže. Dakle, nas dvoje dobro pristajemo jedno uz drugo i uvjeren sam da ćemo se dobro zabavljati.

Ona podigne pogled prema njemu. Neko ga je vrijeme šutke promatrala, onda reče:

— Da, i ja se tome nadam.

— — —

Slijedećeg dana, kad je sunce već zašlo i ostavilo za sobom samo još uzak narandžasti trag, poštanska kočija je stigla do Fort Wortha. Tu su morali prenoćiti, jer je kočija kojom će nastaviti put kretala tek sutradan.

Fort Worth bijaše polazište i završnica mnogih poštanskih linija i puteva.

Jennifer bijaše sretna zbog tog kratkog prekida puta, jer se već dobro umorila od dugog i neudobnog putovanja. Osjećala se sasvim slomljenom i žaželjela je već spavati u krevetu, a ne samo sjedeći u kočiji i naslonjena na Jesseovo rame.

Kad ih je oboje upisao u hotelsku knjigu kao bračni par Mahoun, iz Spanish Springsa u Teksasu, ona je šutjela.

U sobi, dok je prala sa sebe prašinu, ona ga upita:

— Spanish Springs? Da li je to grad koji ti pripada?

Neko je vrijeme morala čekati odgovor, jer je on bio zaposlen brisanjem svog mršavog, ali snažnog tijela.

Napokon on kimne.

— Da, Spanish Springs pripada meni. — Usne mu se razvuku u podrugljiv osmijeh. — Imam ga, na neki način, u džepu. Moj žig je »Running M... »M« je malo nagnut, kao da želi pobjeći. Razumiješ li?

Ona šutke potvrdi, kimanjem glave.

Ne skidajući pogleda s nje, on joj priđe i uzme je u naručaj.

Ovoga puta dopustila je da on osjeti svu vatru koja je u njoj gorjela. Bila je uvjerenja da je on muškarac za nju. Dovoljno je dugo imala priliku proučavati ga i ispitivati. Svidjelo joj se da je grub, a k tome još i pirat. Da je bio slabije, nikada se ne bi bila odlučila za njega.

Da, bila je zaljubljena u njega.

Veljela ga je.

To je shvatila onog trena kad se sam borio protiv trojice i kada je pri tom osjetila strah da bi ga mogli pobijediti, da bi ga mogli ubiti.

Dala mu je naslutiti kako će biti kod kuće, na ranču... svaki dan i svaku noć, svaki sat i svaku minutu koje će provesti zajedno.

Bila je uvjerenja da će mu život uz nju biti još miliji, jer je ona osjećala isto.

— — —

Kada su ušli u veliku blagovaonicu, morali su proći pored stola za kojim je sjedila jedna žena u društvu dvojice muškaraca. Odjeća joj je bila na neki način otmjena.

Žena podigne pogled, prepozna Mahouna i reče:

— Zdravo, Jesse!

Mahoun zastane. Oklijevao je, a zatim hladno odvrati:

— Zdravo, Lily!

Namjeravao je produžiti, no žena ustane.

— Zar nas ne želiš upoznati, Jesse? Mislim da time ne činim ništa loše. Zašto se prethodnica i njena nasljednica ne bi smjela poznavati? Dakle, Jesse Mahoune?

Smijehak joj postane oštar i grub. Oči su joj sijevale.

Bijaše to lijepa žena, koju godinu starija od Jennifer, ali nesumnjivo mnogo iskusnija od nje. Kosa joj bijaše crvena, a oči zelene. Kao i u Jennifer.

Ova je razmišljala: Moja prethodnica? Oh, Jesse ima ukusa. Lijepa je. Čini se da on voli zelenooke. Medutim, ova nema ni stila ni ponosa. Prilično je glupa što se usuđuje na takvom mjestu upriličiti mu scenu.

Razmišljajući tako, začuje samu sebe kako govori:

— Doista je lijepo upoznati svoju prethodnicu. Da, dražesno. Moram priznati da dobri Jesse zaista ima ukusa. Zar ne, Lily? Smijem vas zvati Lily, zar ne? S obzirom da imamo tako mnogo zajedničkog. Ja sam Jennifer Johnes.

Malčice je zastala, pa nastavila:

— Bila mi je čast. Uistinu mi je drago što sam vas upoznala, Lily. No, sada nas ispričajte. Silno smo gladni.

Uхвати Jessea pod ruku, u namjeri da ga odvede, a on se još preko ramena obrati Lily:

— Nadam se da imaš razumijevanja za nas poluzigladnjale, zar ne? Znaš, dolazimo iz Abilena... i to u Kansasu, a ne u Teksasu.

U međuvremenu su se udaljili već za nekoliko stolova pa mu Lily nije mogla ništa odgovoriti.

Kada su sjeli za stol i naručili jelo, Jesse se zagleda u Jennifer.

— No, pitaj već jednom — reče ponešto grubo — o njoj. Ili, možda to ne želiš?

— Ona je, dakle, moja prethodnica, Jesse — promrmlja Jennifer. — A koliko ih je bilo prije nje?

Trenutak je prošao u šutnji, a tada on odgovori:

— Nekoliko. I sve su željele postati kraljice. Ali, ja ne vidim ništa loše u tome ako se ljudi razidu prije nego bude kasno, prije nego otkriju da nisu jedno za drugo. Ja u tome ne vidim ništa loše!

Jennifer je šutjela. Tek mu nakon podulje stanke postavi slijedeće pitanje:

— Od čega sada živi ta Lily., kako se preziva?

— Lily Shannon. Zovu je Crvenokosa Lily. Nastupa po salunima. Prilično dobro pjeva. Bio sam je doveo iz El Pasa. Nismo se složili jer se predugo izležavala u krevetu, a meni nije potrebna žena koja do podneva leži u krevetu.

Ni ovoga puta nije ništa odgovorila.

Uskoro su ih poslužili. Bili su gladni i šutke prionu jelu.

Tek pri kraju večere Jennifer sasvim mirno reče:

— Mene si doveo iz Abilena, isto tako kao što si Lily doveo iz El Pasa.

— I? — upita on, smiješeći se. — Na koji bi način muškarac trebao pronaći

pravu ženu za sebe? Mora proći neko vrijeme prije nego što sazna da li je ta ona prava.

— Što si u mene otkrio? Da li sam ja »prava«?

On je pogleda i neprimjetno se nasmiješi. Slijedećeg trena smijeh mu oza-ri lice, a bijeli zubi bljesnuše.

— Ako ne namjeravaš do podneva ležati u krevetu, bit ćeš uistinu žena za cijeli život. Kako bi bila mirna, reći ću ti da ćemo se tri dana nakon našeg dolaska kući i vjenčati. Zadovoljna, ti sumnjičava mačko?

Umjesto odgovora ona samo kimne.

Kada su povećerali, ona zijevne i primijeti da su Lily i njeni pratitelji već otišli.

— Pošla bih spavati — reče. — Kako kreće kočija?

— Moram se raspitati. Ti pođi u sobu. Odmah ću ti se pridružiti.

Otprati je do stubišta i ona se stancuspinjati, nijednom se ne osvrnuvši. Bila je nevjerovatno umorna i iscrpljena i jedino što je željela bio je san.

Kada se našla pred vratima svoje sobe, vidje da netko dolazi hodnikom prema njoj.

— Hej, pričekaj, djevojko!

Jennifer prepozna glas Lily Shannon.

— Malo pričekaj. Htjela bih te upozoriti na veliki trik Jessea Mahouna.

— O kakvom je triku riječ, Lily? Bit ću ti zahvalna za svaki savjet.

Lily Shannon sa smiješkom dočeka njene riječi, pa nastavi:

— Nisi glupa, djevojko. Svidjelo mi se kako si me u blagovaonici predusrela. Ti si opasna mačka. Dakle, Jessov veliki trik je jedan lažni svećenik koji obavlja lažni obred vjenčanja. Ta je osoba jedna propalica koja time zarađuje nekoliko pišljivih dolara. Vjenčanje nije pravaoljano. Naravno, to je poznato svima osim nevjesti. Ja sam tako nasjela, ostale prije mene, a vrlo je vjerojatno da će se i tebi dogoditi isto. Čuvaj se, djevojko!

Jennifer polako uđe u sobu i baci se na krevet. Razmišljala je: Učini li i meni takvo što, kajati će se do kraja života. Jer, tada ću zaista biti poput tigrice: podmukla i nemilosrdna. Izvući ću kandže i on će ih osjetiti.

III

Sljedećeg jutra otputovali su kočijom dalje. Odmorena, Jennifer se nadala da će proći drugačije od ostalih djevojaka.

Bila je uvjerena da je Jesse voli, da mu je potrebna i da mu može pružiti mnogo više od svih koje je imao prije nje.

Jer, ono što je ona osjetila nije mogla biti gluma ni laž.

U jednom malom gradu i na osamljenom račnu on će još više cijeniti njenu ljepotu i vatru koja u njoj buktiti. Bit će uvijek na oprezu i pravilno će se ponašati prema niemu. Bit će ponosna, i istodobno će tražiti i davati. Ona će već pronaći pravi način, tako da će on uvijek imati osjećaj kako ga nečim daruje.

Oh, imala je ona iskustva s muškarcima. Samo, dotad nije uspjela naići na pravog muškarca. A to je bilo sudbonosno. Bila je puna samopouzdanja. Što je bila bliže cilju, njeno je samopouzdanje raslo.

Ne, Jesse Mahoun neće ovoga puta igrati istu igru kao s njenim prethodnicima.

Kako je raslo njeno samopouzdanje, tako su je napuštale tjelesne snage.

Od Abilena u Kansasu do Spanish Springsa u zemlji Pekosa u Teksasu bijaše dug put. I najbolja poštanska kočija pretvorila bi se nakon desetak dana i noći u mučilište.

I tako, naposljetku, jedne noći stigose u Spanish Springs.

Spavala je čvrstim snom i ostala omamljena u trenu kad ju je Jesse Mahoun morao iznijeti iz kočije. Još mamurna od sna, primijeti da su svjetiljke unaoko o upaljene i da se oko kočije skupilo mnogo ljudi da doček.

Odjednom netko iz gomile dovikne:

— Pogledajte, ljudi! Vratio se Jesse Mahoun! Crni Jesse se vratio iz Kansasa!

Zatim se čulo još nekoliko povika koji su se odnosili na povratak Mahouna iz Kansasa.

Ali, sve je to Jennifer slušala u polusnu. Nikako se nije mogla sasvim razbuditi. Sve joj se činilo poput dalekog i nestvarnog sna.

Jesse je odnese uz stube, pa u jednu sobu do samog kreveta.

— Želiš li spavati do sutra, ili da te probudim za dva, tri sata, kako bismo zajedno otišli na ranč? Čuješ li me, Jenny? — Lagano je prodrma. — Razumiješ li što te pitam?

Ona mu odgovori, mamurna od sna:

— Želim do sutra spavati... ništa drugo nego spavati. Te proklete kočije su mi drmusanjem po lošim putevima slomile čitavo tijelo. Osjećam se sasvim slomljeno. Oh, Jesse, kakav je to bio put! Zar si baš morao tako žuriti? Zar nismo mogli putovati malo duže, ali mnogo udobnije?

— Ne. Previše sam vremena proveo udaljen od kuće. Sada me čeka mnogo posla, jer se moji ljudi još nisu vratili iz Kansasa; tamo će ostati još cijeli tjedan i zabavljati se dok ne potroše i posljednji dolar. Sreća da sam svima koji su pristali da se vrate kući kupio povratnu kartu za Teksas. Dobro, Jenny sutra ću po tebe poslati kola.

Posljednje riječi ona više nije čula. Odjevena kao što je bila, ležala je na krevetu i spavala tvrdim snom.

Jesse je promatrao djevojku i pri tom se smiješkao.

Podigne ruku i počeo se iza uha. Znao je da ovoga puta neće sve proći glatko i bez teškoća. Uvidio je da je ova žena sazdana od mnogo otpornijeg materijala nego što to bijahu njene prethodnice. Bio je uvjeren da je i mudrija.

Možda je ona zaista prava žena za mene, upita se.

Smatrao je Jenny najljepšom ženom od svih koje je dosad uspio osvojiti. Čak i sada, iako iscrpljena i izmorena od dugog i napornog puta, bila je lijeпа.

Kroz laganu tkaninu njene odjeće nazirali su se oblici tijela koje bijaše savršeno poput tijela neke boginje. To je znao i bio je toga svjestan.

Ali, čitav život provesti s njom? Da li bi to bilo ono pravo?

Jer, jednom će i ona ostariti i udeblijat će se poput većine drugih žena, a ipak će još polagati pravo na njega.

Zar sam poludio, upitao se najednom. Da se vezem za cijeli život samo zato što će mi nekoliko tjedana, ili mjeseci, s njom biti lijepo? To ne! Bio

je uvjeren da će u njegovom životu biti još mnogo lijepih žena.

Još se jednom nasmiješi i izide iz soba.

U podnožju stubišta čekao ga je njegov zamjenik Ben Sacketter, svijetlos kos momak s gustom bradom i sivim hrabrim očima.

Pogledaše se.

— Imaš naprilika, Bene? — upita mirno Jesse.

Sacketter kimne i odvratí:

— S neprilikama se moralo računati, zar ne? Sam, nisam mogao biti s ostalim momcima na svim mjestima od jednom. Jučer sam na Spanish Creeku uhvatio dva kradljivca stoke; imali su uza se manje stado naših goveda. Prije dva tjedna protjerao sam nekoliko doseljenika s naše granice, jer sam u njihovim ostavama našao raškomadano govede meso, a iza kuće sakopanu kožu. Sve su kože imale šig »Running M«. Tako je išlo svih pet mjeseci, gazdo. Uvijek je iznova do'azilo do istih problema. No, sada si opet kod kuće, a i momci će se uskoro vratiti.

Mahoun zamišljeno kimne.

— Zaslužili su mali provod u Abileenu. Svi su ga zaslužili, jer smo na odredište stigli s više goveda nego što smo imali na početku.

Nasmiješio se na sebi svojstven način, sjetivši se trojice momaka kod Red Rivera.

Stavi svome zamjeniku ruku na rame i nastavi:

— Da, opet sam ovdje. Momci će stići kroz nekoliko dana. Sijedeće stado će ti goniti za Kansas, a ja ću ostati kod kuće. Pođimo nešto popiti. Bene. Moram isprati iz grla ovaj odvratani miris prašine. A čim svaki od nas popije po jednu, odmah krećemo kući.

Ben kimne u znak pristanka. Odjednom se okrene i pogleda prema gornjem katu.

— Zena je vrlo lijepa — reče. — Vidio sam je, doduše, samo u svjetlu laterne, ali nesumnjivo je da je više nego lijepa. Kako će to biti ovoga puta?

Pitanje je postavio mirno i staloženo, no oči su mu sijevale.

Mahoun mu ponovo položi ruku na rame. Bili su to prijateljska kretnja.

— Sve su žene jednake — reče. — Ni najljepše među njima nisu ništa dru-

gačije. Pa, Bene, i ovoga će puta biti kao i do sada. Zar da se odrekнем svih lijepih žena samo zbog jedne koju sam slučajno sreo? Ne uzimam im za zlo da se prodaju za visoku cijenu. S druge strane, ni one meni ne mogu upisati za zlo ako se s njima malo poigram. Zar nije tako?

Tiho se nasmije.

No, njegov je zamjenik ostao ozbiljan. Reče mu:

— Jednog ćeš dana naići na takvu ženu, gazdo, koja će osvetiti i sebe i sve ostale prije nje. Zao si prema njima. Ti si tigar koji ne poznaje vjernost, ali jednog ćeš dana susresti tigricu. Vo'jan sam se okladiti u to!

— I, što onda? Dakle, naići ću na tigricu. To će mi pružiti silno zadovoljstvo. Takvu ću, možda, i oženiti.

Izišli su iz hotela i krenuli na drugu stranu ulice, gdje se nalazio salun.

Mahoun je sve vrijeme u ruci držao putnu torbu, punu novca. Novac je imao i u novčaniku i u posebnom pojasu kojeg je nosio na golom tijelu ispod od'ee.

Na ulici se sakupiše ljudi. Blijahu te građani, obrtnici i trgovci.

Jedan od njih ga upita:

— Gospodine Mahoune, kako bilo?

Jesse zastane i podigne torbu s novcem.

— Uspio sam dobro prodati stado. Sada mi je najveća želja da u Benovu društvu popijem viski. Tada ću sjesti za stol i svakome kome sam dužan vratiti njegovo. Prije mi mora pokazati potvrdu. Ljudi, dobro ste učinili što ste sve uložili na mene. Donesim vam prvi novac nakon rata. Prvi novac u Spanish Springsu! Od sada pa nadalje i mi ćemo napredovati, ići ćemo naprijed! Ovaj novac je poput krvi u žilama. Dakle, pripremite potvrde ako je danas želite svoj novac!

Svi požure, jer je svima novac bio potreban.

To što je Mahoun imao sreće s prodajom stada bila je i njihova sreća. To ih je spasilo.

U pratnji Bena Sackettera rančer krene u salun. Jesse Mahoun blijaje danas čovjek na vrhuncu svog uspjeha. Za njega je sve dobro prošlo. Osim novca, sa sobom je doveo i lije-

pu ženu. Odlučio je još odlučnije koračati naprijed.

Jennifer Johnes se probudila tek drugog dana predvečer.

Osjećala se slomljenom i prebitjenom, pa nije žurila s ustajanjem. Naredila je da joj u sobu donesu kadu i mnogo tople vode. Nakon kupke uredila je kosu i iz kovčega izvadila vrlo lijepu i elegantnu haljinu, koje se ni najveća dama ne bi postidjela.

I, izledala je poput dame. Otmjeno se krećući, pođe u blagovaonicu na večeru.

Vjerojatno je za nju bio spreman stol u kuhu. Bila je poslužena s mnogo pažnje. To je smatrala sasvim prirodnim. Ljudima je ovdje već bilo poznato tko je ona.

Dok je jela s odmjerenošću i istodobno kroz prozor promatrala život i kretanja na ulici, osjećala je na sebi ljubopitlive poglede ljudi.

Razmišljala je o tome kako svi ovdje znaju što se zbilo s njenim prethodnicama. Možda joj se i smiju iza leđa, ili pak osjećaju neku vrstu samilosti. Ali, ja ću im pokazati tko sam, pomisli! Upoznat će me!

Osjećala se izazvanom, čak i više nego u Fort Worthu, gdje ju je Lily Shannon upozorila na Jessov trik.

Kad je povećerala, stolu se približi jedan kauboj. Skine šešir i obrati joj se riječima:

— Gospodo, ovdje sam s kolima, kako bih vas odvezao na ranč. Gazda je molio da ga ispričate, ali ima mnogo posla, jer ga tako dugo nije bilo kod kuće. Zovem se Jim Parson. Ako želite, mogli bismo odmah krenuti.

— Da, želim — odvratio je samosvjesno. — Kovčeg i putna torba čekaju spremni gore u mojoj sobi. Kolj su ispred hotela?

— Da, gospodo.

— Tada ću najprije sama izići i razgledati grad. U kojem smjeru moram krenuti, kako biste me sustigli s kolima, Jime?

Gledala ga je čvrsto u oči i njemu postane neugodno. Bio je još mlad i nije imao mnogo iskustva sa ženama.

— Prema zapadu, gospodo — odgovori napokon.

Dok je izlazila iz blagovaonice, pratili su je pogledi znatiželjnih gostiju.

Bilo je nedvojbeno da ovdje svatko zna za sudbinu njenih prethodnica, kao i to da svi misle da ni ona neće drugačije proći.

Možda mi se smiju, razmišljala je i istodobno osjećala kako u njoj raste bijes i gnjev.

No, uspjela se svladati.

Ja ću im pokazati! Svima ću pokazati tko sam! Doći će dan kada mi se više nitko neće smijati iza leđa! Ne, jednog će me dana priznati, baš kao što će to morati i Jesse Mahoun! Samom ne smije zaigrati istu igru! Nikako!

Razmišljajući tako, koračala je jedinom ulicom Spanish Springsa.

Bijaše to malen grad. Samo nekoliko trgovina, jedan hotel, dva saluna i nekoliko obrtničkih radionica. Bijahu tu još i kočije i ured poštanskih linija.

I to je bilo sve.

Broj stanovnika procijenila je na stotinjak.

Donekle je bila razočarana, jer je očekivala da će grad biti veći.

No, sigurno će rasti i razvijati se. Sada je, nakon rata, sve u zemlji u izgradnji.

Nekoliko ljudi je već pozdravi, drugi su okretali glavu i to joj je pokazalo da Jesse osim prijatelja ima u tom gradu i dosta neprijatelja.

Na kraju ulice kola se zaustave kraj nje.

Tamo daleko, ispred grada, ležali su prostrani pašnjaci, brežuljci i pojilišta.

Znala je da su to pašnjaci Jessea Mahouna.

Popela se do Jima Parsona u laku, dvoprežnu kočiju. Bijahu to raskošno opremljena kola, kakvih do sada nije vidjela.

Konji su se kretali lačanim kasom.

Nakon jedne milje, kad se grad nalazio već iza njihovih leđa, Jennifer zaključila u sebi: Oh, to je prekrasna zemlja! Da, to je zemlja kojoj je potrebna kraljica i ja želim postati kraljicom. Ovdje me svi moraju poštivati! Ja ću ih tome naučiti!

Iako nisu zastali, bilo im je potrebno više od sata dok su ugledali ranč na kojem je stoka bila žigosana žigom »Running M«. Ranč je ležao u podnožju

ju padine s koje su se u bujnom zelenilu presijavale crvene i žute stijene. Bijaše tu i jezerce Span ish Creek, okruženo drvećem i bujnim raslinjem.

Sa samim rančom Jennifer je u prvom trenutku bila razočarana.

Bijaše tu mnogo korala i ograđenih pašnjaka, na kojima se kretala mnogobrojna stoka, ali zgrade nisu bile dovoljno raskošne za čovjeka koji je bio stočarski kralj.

Sve je bilo prilično primitivno, no sve bijaše svrsishodno. Bilo je tu i nekoliko koliba, zatim jedna dugačka zgrada koja je služila kao spavaonica za radnike s ranča, velika zajednička blagovaonica, nekoliko radionica i glavna zgrada, obitavalište vlasnika ranča.

Nije bila velika. Jennifer se učini da nema više od četiri prostorije. Ali ispred nije bijaše vrlo lijep natkriven trijem, a zgrada je sa svih strana bila opkoljena starim stablima.

Jennifer je bila dovoljno mudra da ne obo kako je razočarana.

Uostalom, pitala se, što je mogla očekivati od tako mladog čovjeka kao što bijaše Jesse, u siromašnom i ratom opustošenom Teksasu? Zar dvorac? Ne, jer on je prodao svoje prvo stado i donio prvi novac u zemlju. Njegov uspon će tek započeti. Uskoro će on moći za nju i za sebe izgraditi lijep dom. Bila je spremna zakleti se na to.

Okrene glavu prema mladom kauboju, koji joj je cijelim putem objašnjavao i upozoravao na ovo ili ono.

— Jime, bili ste vrlo ljubazni prema meni. Mnogo vam hvala. Imate li sestru?

— Dvije. U San Antoniju su. Mlađe su od mene i idu tamo u školu. Moj otac je kovač. Pomažu mu moja dva brata, koji su stariji od mene. Ponekad nema dovoljno posla za sve.

Načas je zašutio, a onda doda:

— Gospodo, ponosan sam da sam vas upravo ja vozio i da sam vam putem mogao sve pokazati.

— Zašto ste ponosni, Jime?

— Zato što ste tako lijepi, gospodo. Vi ste najljepša žena koju sam dosad vidio... Oh, možda to nisam smio reći?

— Zašto ne, Jime? Rekli ste to iskreno i bez ikakvih primisli. Znaite, tako se osjećam usamljenom u toj nepoznatoj zemlji. Bit će mi potrebni prijatelji.

lji. Ako ne baš prijatelji, bar ljudi koji će mi željeti dobro. Jedan kauboj, teksaski kauboj, koji osim toga ima sestre i kojeg je odgojila dobra majka uvijek će biti spreman obraniti jednu ženu. Bilo mi je vrlo drago što sam putovala upravo s vama, Jime.

Opazila je da je njegovo tamno lice postalo još tamnije. Naglo je progutao slinu.

Zнала je što se u tom velikom momku zbilo.

Ali, njoj će biti potrebni prijatelji. Mnogo prijatelja. Na to ju je upozoravao onaj njen istančan predosjećaj.

Momak odgovori ponešto muklim glasom:

— Gospodo, na mene uvijek možete računati. Uvijek! Ako vam itko ikada učini nepravdu, postat ću istog trenutka njegovim neprijateljem. Ma tko to bio!

— Hvala vam, Jime! Ali, tko bi mi ovdje mogao učiniti neko zlo? Veliki Jesse Mahoun će me sasvim sigurno zaštititi od svakog zla. Zelfeja bih mu postati dobrom ženom, a u ovdašnjim ljudima želim steći samo dobre prijatelje. Vi ste prvi, Jime.

Mladić opet mukom proguta slinu i ona je znala da je on na njenoj strani za sva vremena.

U takvom su razgovoru stigli do glavne zgrade. Na vratima se pojavila jedna debe'a Meksikanka. S druge strane, gdje se nalazila kuhinja, provirila glava debelog crnca opremljenog bijelom kapom i pregačom.

— Senjora — reče Meksikanka — ja sam Estrella Hermandes. Moja je dužnost da vam čitam svaku želju iz oči-ju. Gospodar, na žalost, nije kod kuće. Posao ga zove. Ima mnogo nevolja s kradljivcima stoke. Krađu sve do čega stignu. Dođite, gospodo! Dobro došli na ranč »Running M«!

— Hvala vam, Estrello — odvrati Jennifer i izmamila na svoje usne najsladši osmijeh. — Zar vi stanujete u ovoj kući?

— Oh, ne, gospodo, ne! Ja sam žena Juana Hermandes, najboljeg sujahača miljama daleko. Naša se koliba nalazi tamo pokraj korala. — Estrella pokaže rukom. — Moj je muž uvijek uz konje, uvijek samo uz konje. K meni dolazi samo kad je gladan.

Jennifer ju je slijedila u kuću.

Kad se našla unutra, bila je ugodno iznenađena. Namještaj je bio dobar i vrijedan; bio je to španjolski namještaj, kakav se nalazi samo na bogatim imanjima s druge strane granice. Pljačkaši su takav namještaj vrlo često prebacivali preko granice i prodavali ga za smiješno male svote.

Jennifer Johnes je to znala, a s obzirom na dotadašnji život znala je i mnogo više.

Spustila se u jedan naslonjač, upitavši Estrellu:

— Kad će se vratiti kući?

Meksikanka je imala brze, mišje oči, a ispod debele kože bila je sasvim sigurno i vrlo gruba žena.

— Gospodar ima mnogo briga. Dugo ga nije bilo kod kuće, a ni momaka. U međuvremenu su se ujedinili mnogi neprijatelji. Morat će se, opet boriti, baš kao i tada kada je ni iz čega stvarao ranč »Running M«.

— Oh, kako je uspio? — upita Jennifer s naivnim izrazom na licu.

Estrella je neko vrijeme nepovjerljivo promatrala sugovornicu, ali na lijepom licu Jennifer Johnes ništa se nije promijenilo. Nije se pomaknuo nijedan mišić. To je lice u svojoj nepomičnosti ljepoti sada izgledalo čak i priglupost.

Jennifer je bila dobra glumica i znala se pretvarati.

Estrella se odjednom nasmije. Ponašala se kao da joj je Jesse Mahoun brat ili šurjak.

— Kako je uspio, gospodo? — ponovi pitanje. — Ah, s jednim koltom, jednim dugačkim lasom i nekolicinom odvažnih i grubih momaka. Tako je uspio. Bijaše to sasvim lako za čovjeka poput njega. Bilo je dovoljno samo da dođe, pa da se svi ostali razbježe, a on da na stoku udari svoj žig. Za vrijeme rata ove su se rogате životinje množile poput kunića. Nitko ih nije želio. Za čovjeka kakav je naš gospodar bila je to tek laka igra. A sada bih vam, gospodo, htjela sve pokazati. Dodite!

IV

Tri je dana Jennifer Johnes provela sama na ranču, u društvu ljudi koji su tu bili namješteni. Najviše je vremena

provodila u društvu Jima Parsona, jedinog kauboja koji je ostao na ranču.

Nakon što se smjestila, provela je neke promjene u kući. Nekoliko puta je poslala ljude u grad da bi kupili što je naručila. Sprijateljila se sa svima. Svi su je voljeli i, kako se kaže, »jeli joj iz ruke«. Nastojali su joj ugoditi gdje su god mogli.

Kada se Jesse Mahoun ni četvrtog dana nije pojavio, zatražila je Jennifer konja i zamoli Parsona da s njom izađe, kako bi upoznala okolicu.

Odjahali su daleko. Jim joj nije mogao odbiti nijednu želju. Zaljubio se u tu ženu i oćaravala ga je svaka njena kretnja.

Bila je vrlo dobra jahačica i u sedlu je znala dati maha svim svojim vrlinama.

Kad su jahali kroz procjep između dva brežuljka i stigli tako do puta na kraju kojeg je stajao jedan stari hrast, Jennifer naglo zaustavi konja.

Nije joj uspjelo potisnuti vrisak.

Iza njenih leđa do nje dopre mukli Parsonov glas:

— Dodite, gospodo! Vratite se! Ne smijete više gledati u tom smjeru! Molim vas, dodite!

Njegov glas kao da je zaklinjao.

No, ona ga nije slušala. Gledala je i dalje prema hrastu; naprosto je morala gledati na onu stranu!

Jer, na jednoj od grana bijaše obješen neki čovjek. Tamo se njihao leš jednog čovjeka.

Jennifer Johnes je jedno vrijeme oklijevala, a onda podbode konja i pojaše prema hrastu, ne obazirući se na molećivi i preklinjući Jimov glas. Ona je naprosto morala odjahati tamo, iako joj se grlo stezalo, a zubi cvokotali. U jednom joj trenu postade zlo, pa pomisli da će morati sjahati kako bi povraćala.

Ali, uspjelo joj je sasvim se svladati. Sjetila se mnogih događaja iz svog života. Na svom životnom putu susrela se s mnogom toga.

Parson ne reče više ništa. Šutke je stajao uz nju.

Konji su se malo uznemirili kad su se našli ispred leša.

Prišavši sasvim blizu, Jennifer opazi da je čovjek prije vješanja bio strijeljan.

Znači, objesili su ga poslije, kad je već bio mrtav. Na prsima mu je visio neki karton. Jennifer pročita što je bilo napisano.

Tamo je pisalo velikim slovima:

KRADLJIVAC STOKE

I, ništa više.

Znači, u pitanju je kradljivac stoke, kojeg je netko ovdje objesio kako bi zaplašio ostale.

Tlo je bilo izrovano od mnogih konjskih kopita.

Jennifer Johnes nije bila izviđač, njoj ti tragovi nisu ništa govorili, no ipak je znala što se dogodilo. Ovaj je pašnjak pripadao ranču »Running M«. Prema tome, samo je Jesse Mahoun sa svojim ljudima mogao učiniti nešto tako na ovome mjestu. Samo je on mogao biti tako nemilosrdan.

Uspjela se svladati i mirno o svemu razmisliti: Jesse Mahoun se bori protiv kradljivaca stoke. Da, on se bori za svako pojedino grlo. Jer, svaka životinja što je dogna do Kanskasa vrijedi trinaest dolara. I kada Jesse Mahoun ne bi vodio bitku za svako svoje govedo, uskoro ne bi imao ništa. A on bijaše čovjek koji nije lako ispuštao iz ruke ono što mu je jednom pripalo.

Takve misli rojile su joj se glavom. Takva je bila silina osjećaja koji su je tjerali prema Jesse Mahounu. Čak se i ona osjećala, na neki način, pokradenom od ovog kradljivca stoke.

Pogleda Jima.

— Jesse Mahoun nije sasvim sigurno imao drugog izlaza — reče muklim glasom.

On kimne glavom.

— Vjerojatno nije — promrmlja. — Otkako se proćulo da se u Kanskasu na prodaji stoke može silno zaraditi, goveda su opet postala cijenjena. Svatko odjednom želi posjedovati goveda, bez obzira namjerava li ih prodati u Kanskasu ili uzgajati na vlastitom pašnjaku. Da, gazda mora voditi oštru borbu protiv takvih kradljivaca. Njegova je sreća da ti kradljivci još nisu ujedinjeni, ali uskoro će se udružiti protiv nje-ga...

Zašutio je, no Jennifer je naslutila, čak i znala što želi reći.

Pokazala je prema obješenom... bio je to vrlo mlad muškarac... i rekla:

— Moramo ga skinuti s konopca. Ne mogu otići s ovog mjesta prije nego

što ga skinemo. Postoji li u Spanish Springsu šerif ili barem gradonačelnik?

Parson zaniječe glavom.

— Ne. U ovoj zemlji zakon se zove Jesse Mahoun. Nisam siguran da smijemo spustiti ovog momka. Ako ga je gazda objesio, tada...

— Prerežite konopac, Jime! Ja to zahtijevam od vas! Brzo! Ja tako želim!

Jim je oklijevao.

No, nakon kratkog razmišljanja ipak poslušao. Kad se obješeni našao na zemlji, Jennifer reče:

— Moramo ga pokopati! Morali bismo ga zaviti u neki pokrivač i položiti u zemlju. Da li bi moj pokrivač za sedlo bio dovoljno velik?

Govorila je glasno i odrješito.

Međutim, prije nego joj je Parson stigao odgovoriti, dubok muški glas iza njihovih leđa reče:

— Pokop'ću preuzeti na sebe, gospodo! To prepustite meni. No, želio bih vam zahvaliti što ste naredili da se pokojnika skine s konopca.

Jennifer Johnes i Jim Parson okrenuše glave u smjeru odakle je dolazio glas. U istom su smjeru okrenuli i konje.

Ugledaše jahača koji se približavao. Dojahao je iza grmlja s druge strane puta, gdje je, vjerojatno, sve vrijeme čekao.

Njegov je konj pri tome morao biti tih i oprezan poput vuka.

Parsonova ruka klizne prema koltu, ali zastane, ne dotaknuvši ni dršku revolvera.

— Mudar si, mladiću — reče nezna-nac. — Ne bih ti mogao učiniti ništa nažao već zato što si prerezao konopac na kojem je visio leš Ollija Rand-sa.

Govoreći tako, okrene se prema Jennifer Johnes i podigne ruku prema obodu šešira. Lijeva ruka nemarno mu je počivala na bedru; kolt mu se, naime, nalazio na lijevoj strani.

Bijaše to čovjek istog tipa kao i Jesse Mahoun: visok, ži'av, taman. Možda je još više nalikovao Indijancu nego što to bijaše slučaj s Mahounom.

Gledajući ga tako, Jennifer je bila sigurna da njegovim žilama teče i dio indijanske krvi.

— Ja sam Tim Kingfisher, gospođo — predstavi se on. — A vi ste, vjerojatno, buduća supruga Jessea Mahouna, zar ne? Ili ste to već postali?

— Što se to vas tiče, gospodine Kingfisheru? — upita mirno Jennifer.

Jim Kingfisher se nasmije, a bijeli mu zubi bljesnuše.

— U pravu ste, gospođo. To me se zaista ništa ne tiče. Svatko neka brine o svojim problemima.

Tada skrene pogled na Jima Parsona.

— Mladiću, potreban mi je tvoj konj, kako bih leš Ollija Randsa prevezao do groblja. Njegovo je pravo da bude pokopan uz svoju obitelj. Dakle, silazi s konja, momče!

— To neću učiniti, Kingfisheru!

Parsonov je glas zvučao muklo i stisnuto, kao da mu nešto steže grlo.

Bojao se!

Jennifer predosjeti opasnost.

Bila je na strani mladoga Jimma, kojem nije preostalo ništa drugo nego sjahati ili se upustiti u borbu u kojoj bi sasvim sigurno bio pobijeđen.

Jer, Kingfisher bijaše revolveraš. Ona je to osjetila. Taj je čovjek suviše opasan.

— Ako ne sjašeš — obrati se Kingfisher ponovo prijetućim glasom Parsonu — metkom ću te skinuti sa sedla. Zar očekuješ da se prijateljski ponašam prema ljudima koji su prijatelji Jessea Mahouna i koji ubijaju moje prijatelje?

Jennifer Johnes je jasno vidjela strah u očima mladog kauboja. Bijaše to strah od smrti.

Ipak, ponos je bio jači.

Ona brzo progovori:

— Jime, zapovijedam da sjašete i predate konja. Poslušajte me!

Mladićevi stisnuti zubi se razmakoshe. Duboko je udahnuo. Strah koji se u njemu bio nagomilao polako je nestajao.

Svojom zapovijedi ona mu je omogućila da izdrži do kraja. Sada je ponos podredio njenoj zapovijedi.

— Da, vas ću poslušati, gospođo — reče oklijevajući. Još jednom se zagleda u Tima Kingfishera i sjaše.

— Tako. A sada mi pomogni prebaciti leš Ollija Randsa na tvog konja — zapovijedi mu Tim Kingfisher.

— Da, pomogni mu, Jime! — Jennifer kimnu glavom. — Mislim da je sasvim u redu da ovaj čovjek bude pokopan uz članove svoje obitelji.

Obratila se Kingfisheru.

— Kakva je to obitelj?

— Ah, to bijahu mali rančeri. Još davno prije rata. Njegova majka i danas živi u Spanish Springsu.

— Ali, on je krao stoku, zar ne? — upita Jennifer brzo.

Oči Tima Kingfishera bljesnuše opasno i ljutito.

— Kradljivac stoke? Ovisi o tome kako to promatrati. Prema tome bi Jesse Mahoun bio najveći kradljivac stoke u ovoj zemlji, gospođo! Najveći!

— Dođi napokon, momče — obrati se on Jimu Parsonu — i pomozli mi.

Mladić priđe.

Tim Kingfisher je u međuvremenu sjahao. Kretao se nevjerojatno spretno i lagano. Na čizmama mu nisu bile mamuze.

Bio je vrlo snažan i bijaše nedvojbeno da bi i sam prebacio mrtvaca na konja, ali je želio da i Jim Parson bude zaposlen i da mu ruke ne budu slobodne dok su njegove bile zauzete.

Završivši s poslom, uzme u ruke uzde Parsonovog konja, uzjaše svog i krene. U znak pozdrava ponovo je dotakao obod šešira.

Parson je stajao nepomično na jednom mjestu i drhtao cijelim tijelom.

Njegova ruka se opet maši kolta.

— Popnite se na konja iza mene — reče mu Jennifer mirno. — Kući ćemo se vratiti na jednom konju.

On je zapanjeno pogleda, ali ona mu šutke učini mjesta i dade znak da se popne. Naposljetku se i on vine u sedlo.

Jedno su vrijeme šutke jahali, onda ona upita preko ramena:

— Kakav je čovjek taj Tim Kingfisher? Ispričajte mi sve o njemu, Jime.

— Baš nema mnogo o čemu bi se moglo pričati. Znam da je revolveraš i da se ovdje jednog dana pojavio i zauvijek ostao. Slavu revolveraša stekao je negdje na granici Meksika i El Pasa i Lareda, duž rijeke Rio Grande. Možda je i razbojnik. U svakom slučaju, nije prijatelj Jesse Mahouna. Možda namjera razjednog dana ujediniti sve krad-

Ijvice stoke i započeti borbu protiv Jessea Mahouna.

Načas je predahnuo, onda doda:

— Malo je nedostajalo da me ubije. U ovom vam trenu mogu jedino zahvaliti, gospodo, jer ste mi svojom naredbom da sjašem spasiti život. Hvala vam!

U njegovom se glasu osjećala sva ozbiljnost ovoga trenutka i vjerojatno je strah tek sada potpuno ovladao njime.

Jer, da nije bilo nje, Jennifer Johnes, on bi sada zacijelo bio mrtav... kao što to bijaše Olly Rands. čija majka živi u Spanish Springsu.

Uvečer toga dana, kad je Jennifer već palila sobnu svjetiljku i debelu Estrellu poslala kući, njenom mužu, vratio se i Jesse Mahoun.

Dočekala ga je poput zaljubljene nevjeste, puna nježnosti i topline, baš kao žena koja je dugo čekala na povratak željenog ljubavnika.

I ona je osjećala da je on sve te dane čeznuo za njom. Jedno su drugome dali sve što zaljubljeni ljudi mogu dati. Oboje bijahu uvjereni u duboku obostranu ljubav.

Jer, ti sati u vlastitom domu bijahu najljepši sati njegova života, baš kao i njena. Da, svaki je od njih mislio isto.

I slijedećeg su dana ostali u kući, a Estrelli su naredili da dođe tek slijedećeg dana.

Svatko je na ranču znao da gazda uživa u medenom mjesecu, kao što to bijaše slučaj i nekoliko puta prije toga. Radovali su se zajedno s njim, jer on im je bio dobar. Brinuo se za njih.

Osim toga, bili su uvjereni da će i njihov gazda jednog dana naići na pravu ženu. Željeli su da to bude Jennifer Johnes, jer su je zavoljeli.

I jahači koji su se vratili s Jesseom Mahounom bili su umorni. Jahali su pet dana i pet noći i gonili kradljivce.

U toku slijedeće noći, dok je ležala u Jessovim rukama i kroz otvoreni prozor promatrala zvijezde i osluškivala glasove noći, Jenny upita:

— Jesse, kada ćeš me vjenčati?

Ležao je mirno i tiho. Smireno je disao. No, ona je znala da ne spava.

Morao je osjetiti toplinu njenog tijela i lupanje njenog srca.

Nije ponovila pitanje. Čekala je.

Naposlijetku on progovori snenim glasom:

— Zar baš mora biti? Zar nam nije i tako lijepo, ljubavi?

— Dao si mi riječ. Stalo mi je da je i održiš.

Neko je vrijeme šutio. Činilo joj se kao da on u ovom trenu ispituje svoje osjećaje prema njoj. Možda je pokušavao naći izlaz iz svega ovoga. Vjerojatno se osjećao kao da je pao u klopku.

Ali, njene su riječi pogodile cilj.

— Imam tvoju riječ — ponovi ona.

A to nije bila laž, jer joj je to uistinu obećao.

Pitala se da li će pokušati naći izgovor, ali tada začuje kako joj govori:

— No, dobro. Ti si me doista uhvatila. Kao da si bacila laso. Nemam vremena za veliku svadbu. Nadoknadit ćemo to jednom kasnije. Sutra ćemo odjahati u San Angelo. Tamo živi stari otac Sebastian. On će nas vjenčati, upisati u debelu knjigu i predati ti vjenčani list, na temelju kojeg ćeš postati mojom nasljednicom ako se meni nešto dogodi. Da li si sada zadovoljna? — upita kao u šali.

— Da — odvrati ona i stegne ga u zagrljaj.

— Kad bi od mene zahtijevala da se ženim tobom svakog tjedna ponovo, bio bih spreman to i učiniti — reče joj on tiho se smijući. Tada je zagrljao čvrsto i željno.

U tom je trenutku bila sigurna da nju ljubi više nego i jednu ženu do sada.

V

San Angelo bijaše malo meksikansko selo. Jenny je dobro upamtila put.

U neposrednoj blizini sela, na malenom brežuljku, nalazila se stara misija koju su jednom davno izgradili Španjolci uz pomoć svojih indijanskih učenika ili robova. Sada je bila prilično oronula, no u zvoniku se nalazilo zvono.

Na ulazu ih dočeka stari svećenik. Bijae to onizak čovjek naduta lica i tijela, s nosom kao u pijanice, ali zbog vijenca gotovo kao snijeg bijele kose i male kapice na glavi djelovao je dobroćudno, očinski. Odjeća mu bijaše čista, a na nogama je imao sandale.

Jennifer Johnes je bila duboko uvjerenjena da se nalazi pred pravim svećenikom.

Čula je Jessea kako pozdravlja starca.

Dobar vam dan, oče! Oče, mi bismo se rado vjenčali. Ovo je moja nevjesta, Jennifer Johnes. Željela bi imati vjenčani list i biti upisana u knjigu u koju se upisuju svi novorođeni, svi umrli i svi vjenčani.

Nakon tih uvodnih riječi na engleskom, koje je izgovarao vrlo polako, jer to očito nije bio svećenikov materinji jezik, razgovor se nastavio na španjolskom.

Govorili su vrlo brzo i Jennifer nije razumjela nijedne riječi.

Tada se pojavi i jedan stariji bračni par. I oni bijahu Meksikanci. Djelovali su vrlo ozbiljno.

Jesse joj reče:

— Ovo su Don Francisco, gradonačelnik San Angela, i njegova supruga senjora Dolores. Oni će nam biti kumovi. Tek je sada sjahao, a onda i njoj pomogne. Zatim joj pruži ruku.

Ona uroni svoj pogled u njegov. Ali, u očima i na licu ocrtavala se sva ozbiljnost ovog trenutka.

Vraćajući se kući na svojim prekrasnim konjima, Jennifer je razmišljala o tom kratkom obredu.

Sve je djelovalo pravo i neizvještačeno. I vjenčani je list dobila u ruke. Pa ipak, iz glave joj nisu izlazile riječi Lily Shannon, u hotelu u Fort Worthu.

Jahali su laganim kasom.

Odjednom joj se Jesse Mahoun obrati nasmiješenih ustiju:

— Dakle, da li si napokon zadovoljna? Moram li još nešto učiniti kako bih te uvjerio da smo vezani za cijeli život i da u moj život neće više stupiti ni jedna žena?

Ona mu nato ne htjede odgovoriti.

Tada ugleda jednog jahača, koji je izronio iz šume i jahao prema njima.

Odmah ga je prepoznala.

Tim Kingfisher!

Jesse Mahoun se istog trena izmijenio. Ta ju je promjena sjetila na događaj kod Don's Storea, na Red Riveru. Odjednom se pretvorio u opreznog i lukavog vuka.

— Zdravo, Kingfisheru — reče grubo.

— Zdravo, Mahoune — promrmlja Tim.

Zaustaviše se jedan nasuprot drugome, dok su se njihovi konji skoro dodirivali gubicama. Odmjeravali su se hladno.

— Zar se nešto dogodilo, Kingfisheru?

Mahounov glas bijaše grub i hladan.

— Da, Mahoune, da. Ovdje sam zbog Ollija Randsa. Previše sam ga volio da bih tek tako zaboravio tko ga je ubio.

— Tada ne brbljaj toliko i potegni revolver. Na tebe sam konjokradice, i tako već dugo čekao!

Rekavši to, pusti svog konja da se propne kako bi Kingfisherov metak pogodio životinju umjesto njega. Istodobno je i sam pucao.

Bio je to prljav trik, kod kojeg je žrtvovana životinja kako bi propeta poslužila kao štit.

Jesse je svog protivnika pogodio bolje nego ovaj njega.

Kingfisher se zanjiše u sedlu; Metak ga zamalo nije zbacio iz sedla. Pucao je još jednom ali ni ovoga puta nije uspio pogoditi čovjeka kojeg je želio ubiti. Ispadne iz sedla i ispruži se na tlu.

Jesse Mahoun brzo se spusti s konja i dovikne Jennifer:

— Uhvati njegovog konja! Uhvati ga prije nego što pobjegne, Jenny!

Ona ga posluša i dovede životinju koja je namjeravala pobjeći.

Kada se našla ispred Jessea, on je stajao iznad Kingfishera, a revolver mu je bio uperen u njega.

Jennifer shvati da Kingfisher još živi i da ga Jesse želi ubiti. Vikne:

— Ne, Jesse!

On je pogleda.

— Zašto? Slijedećeg će puta možda baš mene ubiti?! Možda će iz zasjede vrebat i mene? Tada ću biti mrtav, razumiješ li?

No, ona zaniječe glavom.

— To bi bilo ubojstvo, Jesse. Ne želim da moj muž na sam dan vjenčanja ubije čovjeka. To bi donijelo nesreću. Ti si ga već ionako uhvatio u stupicu onog trena kad si naveo svog konja da se propne. On je želio poštenu borbu, a to nije bila poštena borba. Ti si ga prevario. Nemoj postati još i ubojicom!

Govoreći, glas joj je postajao sve grubiji i promukliji.

Neko je vrijeme oklijevao, gledajući je ispitujućim pogledom, a zatim skloni kolt.

— Na čijoj si ti strani, Jenny? — upita tada polako, prijetećim glasom.

— Na tvojoj — odvrati mu ona spremno. — Samo na tvojoj! Jer, tvoja strana je i moja strana. Samo sam te željela upozoriti na neke stvari, razumiješ li?

On kimne glavom, obriše znoj sa čela i zagleda se u čovjeka koji je ležao na tlu.

Kad je dignuo pogled prema Jenny, ona vidje da mu oči sijevaju. Bijaše to bijes, ali i još nešto. No, ona ni u snu nije mogla pomisliti da je u pitanju strah.

On joj reče:

— Borim se protiv mnogih neprijatelja koji bi željeli moju stoku i moje pašnjake. Više ne mogu biti sasvim pošten. Moram se boriti da bih preživio. Borim se za nas, razumiješ li? Za nas!

Ona kimnu. Tada sjaše, kako bi pregledala ranjenog Kingfishera.

Nije mogla dopustiti da ovdje iskrvari. Bila je njena dužnost da pomogne ranenom čovjeku, jer ona bijaše žena.

Klekne uz njega, a kad je on otvorio oči, reče:

— Ne mičite se! Ostanite mirno ležati. Pregledat ću rane. — Oprezno mu raskopča košulju.

Jesse Mahoun ga je dva puta pogodio: jednom u desno rame, drugi puta u bok. Metak je zacijelo ozlijedio i kost.

Obje su rane jako krvarile.

— Zatvorit ću vam rane.

Jennifer Mahoun strgne maramu s vrata i dovikne preko ramena: — Jesse, donesi mi čuturicu!

Mahoun, koji je u međuvremenu skinuo sedlo sa svog mrtvog konja i njime upravo namjeravao osedlati Kingfisherova konja, nije uopće obraćao pažnju njenim riječima. Vinuo se u sedlo i doviknuo Jennifer:

— Dođi sada, Jenny! Odjahat ćemo dalje! Ostavi ga ležati. Pucnjevi su se sasvim sigurno čuli do sela, već vidim neke ljude kako dolaze ovamo. Uskoro će biti ovdje i pobrinuti se za njega. Tako će zahvaljujući tebi i njima momak ostati na životu, kako bi me već slijedećom prilikom dočekao u zarjedi i ubio. Zar ti još ne razumiješ? Ja se borim protiv nekoliko družbi kradljivaca stoke. U toj borbi nema milosti. Zar to ne možeš shvatiti? Tu je riječ o životu ili smrti. Do vraga, zašto si postala mojom ženom ako nisi na mojoj strani?!

Glas mu je odražavao sav bijes koji se bijaše u njemu sakupio. Da, bilo je to više nego predbacivanje, više nego razočaranje. Bijaše to tupi bijes čovjeka koji se odjednom osjetio izdanim.

Spoznavši to, Jennifer se preplaši.

Odjednom se trgne i pohita na svog konja.

Pogledavši u smjeru San Angela, ugleda nekoliko konjanika koji su jahali u njihovom smjeru.

Podbode konja i uputi se za konjem Tima Kingfishera na kojem je, sada jahao njen muž.

Ubrzo ga je dostigla. Neko su vrijeme šutke jahali jedno uz drugo, a onda ona progovori:

— Jesse, oprosti ako sam te razočarala, no ja ne mogu biti tako gruba i bezosjećajna. Ne mogu! Molim te da i ti mene pokušaš shvatiti!

Nakon nekog vremena on kimne glavom, a izraz lica postade mu blaži.

— Dobro, Jenny — reče napokon. — Sve je u redu, djevojčice. No, ipak bih ti još jednom htio reći da se ovdje vodi borba za život. A da me nadziru i slijede vidiš iz postupka Tima Kingfishera koji te želio već danas, nakon povratka s vjenčanja, učiniti udovicom. To je ubojica kojeg su unajmili moji neprijatelji. Njegov je zadatak da

me ubije. No, ja ću tim zlikovcima pokazati tko je Jesse Mahoun! Danas ili sutra vraćaju se moji momci iz Kansasa, pa će moja družba opet biti na okupu. A tada...

Nije dovršio rečenicu. No, glas mu bijaše prijek i Jennifer je razumjela što je htio reći.

Zeljela je ostati na njegovoj strani i dati mu punu podršku.

Shvatila je zašto ne može biti velike i sjajne svadbe.

Svoju je svadbu zamišljala drugačije, ali znala je da nije moguće imati sve na tom svijetu. Ako se Jesse mora boriti da bi sačuvao svoja goveda, tada neka se bori. Jer, to su sada i njezina goveda.

Prisilit će samu sebe da postane grublja i neosjetljivija. Napokon, ona voli Jessea.

Da, bila je sigurna u to. Danas je postala njegovom ženom. Njegovo je bilo pravo od nje zahtijevati da bude na njegovoj strani i da ne štiti njegove neprijatelje.

Još jednom reče:

— Oprosti mi, Jesse. Potrudit ću se da ti budem dobra i vjerna žena.

On je samo kimnuo glavom, dok su mu oči neprekidno kružile naokolo. Bio je silno oprezan, poput gonjenog vuka.

Jennifer je sada shvatila zašto je postao tako grub i nemilosrdan.

Kad su se vratili kući, njegovi jahači su već bili na ranču; bili su to momci koji su se vratili iz Kansasa.

Uz zveckanje mamuza sakupili su se ispred rančerske kuće.

Jesse i Jennifer Mahoun uspnu se na trijem i uprave poglede prema ljudima.

Jedan od prisutnih reče:

— Gazdo, čuli smo da ste se danas vjenčali. Želimo vam mnogo sreće! Čini se da smo se vratili kući u pravo vrijeme, kako bismo zajedno s vama sjeli za svadbeni stol.

Ali, Jesse Mahoun zaniječe glavom.

— Slavit ćemo kasnije, momci! Nemamo vremena za slavlje. Predugo smo bili odsutni. Ben Sacketter je imao premalo jahača.

Zašutio je, kao da želi dati jači naglasak onom što će reći.

— Dat ću objesiti svakog kradljivca stoke kojeg uhvatim na svojim pašnjacima... ili ako na takvog nađem među svojim ljudima. Da li ste me dobro razumjeli? Dobra vremena su prošla. Odlazimo sutra prije izlaska suncá.

Stajali su i zapanjeno saslušali svog poslodavca. Razmišljali su neko vrijeme o njegovim riječima i naposljetku shvate da one znače samo jedno: rat!

Bilo ih je dvanaest. Bijahu to najbolji i najpouzdaniji jahači. Ostali se nisu vratili; ostali su u Kansasu, ili su odjahali na drugu stranu.

Opet netko od prisutnih preuzme riječ.

— Da, goveda su opet postala vrijedna, pa nije čudno što se za njih moramo boriti. Ali, mi ćemo sve to urediti. Zar ne, gazdo?

— Da, Slime, hoćemo! Čekao sam samo na vas. Sada ćemo navaliti.

Kimne im, rukom obgrli Jenny i uvede je u kuću.

Našavši se s njom nasamo, čvrsto je zagrli. Poljubi je i reče joj muklim glasom:

— Jenny, preostaje nam samo još ova poslijepodne i kratka noć, a onda moram otići i danonoćno se boriti za našu stoku. Opet ćeš dugo biti sama i čekati na moj povratak, Jenny. Ceznut ću za tvojom ljubavi.

Podigne je na ruke. Lako ju je nosio.

VI

Možda se sve dogodilo zato što je bila sama, ili je svemu bio kriv njen istančan instinkt, a možda su sve to učinile riječi Lily Shannon. Najvjerojatnije, bijaše mješavina svega toga.

Trećeg dana Jennifer Mahoun-Johnes nije više izdržala. Neprekidno su je mučile sumnje.

Naredila je Jimu Parsonu, koji je zbog nje ostao na ranču, da osedla konja.

Kada su jahali već neke dvije milje mladić je upita:

— Kamo idemo, gospodo? — Moram vam reći da mi je gazda zabranio da s vama jašem dalje od tri milje od ranča. Otpustit će me ako prekršim njegovu zapovijed. Možemo poći samo do grada radi nabavke, s obzirom...

— Idemo u San Angelo — prekine ga ona. — Ne tiče me se što vam je naredio moj muž, Jime. Ja nisam zarobljenica. Meni nitko neće ništa učiniti. Ili, možda, ipak?

Parson je neko vrijeme oklijevao.

— Možda — promrmlja tada. — Možda bi netko pokušao ucijeniti gazdu ako bi vas oteo. Možda bi za vas tražili i deset tisuća goveda...

U glasu mladog kaubojja osjećao se neki strani prizvuk.

Jennifer je to odmah osjetila, jer bila je žena. No, nije više ništa pitala. Sada je bila još odlučnija da ode i sve ispita u San Angelo.

Dobro je upamtila put do tamo. Kad su se našli ispred samog sela, ona napusti stazu i krene zaobilaznim putem, skrivajući se u zaklonu.

Parson ju je šutke slijedio. Postajalo mu je sve neugodnije. Odjednom reče:

— Na vašem mjestu ja to ne bih činio, gospodo.

— A što ne biste činili, Jime? Ako ti nešto znaš što bi mi uštedjelo sve ovo, tada mi reci. Hajde, Jime! Ti si, nedvojbno, jedini pravi prijatelj kojeg imam i na kojeg se mogu osloniti. Kod kuće imaš sestre i dobru majku. Prema tome, trebao bi biti čovjek na kojeg se svaka žena može osloniti. Zašto se ne bih trebala sakrivati? Zašto bih morala ući u selo da me svi vide?

Glas joj je treperio. Njen instinkt joj je sada govorio kako postoji nešto što ne bi smjela znati. Na Jimu Parsonu se vidjelo da se bori sam sa sobom. Istodobno, nadao se da će se dogoditi neko čudo.

Snažno zatrese glavom.

— U selu bi se mogli nalaziti kradljivci stoke, gospodo — naposljetku će muklim glasom. — Jako smo udaljeni od ranča. Kada za to sazna, gazda će me otpustiti. Željeli biste da vam budem prijatelj, ali istovremeno nije vam stalo do moje sudbine.

Nakon tih riječi malo je oklijevala, jer nije željela da Jim zbog nje ima neprilika i da izgubi posao na ranču.

Međutim, sumnjičavost je nije napuštala. Znala je da će, možda, biti dovoljno ujahati u selo i saznati istinu.

U ušima su joj neprekidno odzvanjale riječi Lily Shannon. Čvrsto je odlučila sve ispitati i saznati istinu, ma kakva bila.

Istog trena donese odluku, podbode konja i krene prema selu.

—o—

Ujahavši zaobilaznim putem u selo, začuli su iz jednog dvorišta gnjevni glas neke žene koja je psovala i na nekog vikala:

— Ti debela, lijena i beskorisna pijanico! Hoćeš li napokon nacijepati drva, kako bih mogla ispeći kruh za ovaj tjedan? Sutra peč mora biti slobodna za Jovellanove. Moram ispeći kruh za tvoje devetoro djece, razumiješ li? Danas! Ili bi ti bilo draže da ti tvoja obitelj gladujete cijeli tjedan? Oh, zašto se nisam udala za Manuela Hurtada?! Mogla sam ga imati! Zašto sam uzela baš tebe, kad nisi ni za što drugo nego za stvaranje djece! Zašto danonoćno trošiš novac koji ti je dao Jesse Mahoun za uslugu koju si mu učinio? Da si meni dao novac, kupila bih ono što nam je najpotrebnije u kući! Oh, Sebastiane Mendezza, ti si najobičnija svinja...

— Oh, zaveži napokon tu poganu gubicu! — odvrati pijani muški glas. — To mi je hvala što sam oženio tebe, običnu gringo-djevojku koja je već prije braka sa mnom imala četvoro djece, iako nisi bila udana. Da si se i udala za tog svog Hurtada, taj bi tu tvoju djecu istjerao iz kuće. A ja sam im dao svoje ime! Nisi još do danas naučila moj materinji jezik! Moram s tobom razgovarati kao neki Gringo. Sedam godina smo već vjenčani. Ali, ti si jedna...

Žena počne vrištati poput bijesne zvijeri.

Jennifer sjaše, pogledavši prema Jimu.

Parson je ukočeno sjedio u sedlu. Lice mu bijaše sasvim blijedo.

— Ostanite ovdje, gospodo. Ne idite tamo! — progovori molećivo. — Koji-

put je bolje živjeti s iluzijama nego saznati istinu.

Jennifer zaklupa glavom.

— Mislim da je to što smo se našli ovdje upravo u ovom trenutku znak sudbine — promrmlja. — To nije bio slučaj, već sudbina. Da, sudbina je htjela da sve saznam!

Nakon tih riječi uputi se u dvorište iz kojeg je dopirala galama i ugleda par koji se svađao.

Muškarac je bio potpuno pijan, pa se nije mogao obraniti od napada svoje žene, koja ga je velikim štapom tukla po leđima.

Možda bi ga žena i umlatila da nije primijetila došljakinju. Odjednom zastane.

Muškarac to iskoristi i otetura do korita s vodom, pa u njega zagnjuri mamurnu glavu.

Kad je ponovo izvukao glavu, Jennifer je stajala pokraj njega.

Bez riječi je zurio u nju.

Tada je prepozna.

— Gospode, smiluj mi se! — promuka, prekriži se i ponovo zagnjuri glavu u korito, ali ne zato da bi se otrijeznio, već da se sakrije.

Jennifer mu priđe s leđa, uhvati za noge u visini koljena i prebaci u korito.

Malo je nedostajalo da se čovjek utopi. Mukom se okrenuo i izgnjuri glavom iz vode.

— Dobro ste učinili! — obrati joj se žena koja je maločas tako sumanuto vikala na njega. — Trebalo bi ga utopiti, kao debelog i beskorisnog mačka. Da vam pomognem, gospodo?

— Ne, sama ću to učiniti — odvrati Jennifer suho.

To reče i ponovo zagnjuri glavu Sebastiana Mendezze u vodu.

Kada je njegova glava ponovo izgnjurila na površinu, osjećao se jadno. Bilo mu je zlo. Stenjao je poput zvijeri.

Kada se nakon nekog vremena malo oporavio, pogled mu ponovo odluta prema Jennifer. Sada je bio siguran da ono prije nije bila prikaza.

— Oh, gospode — zastenje on i prekriži se još jednom — to je gospođa koju sam vjenčao s gazdom! Oh...

— Jesi li ti svećenik? Pravi svećenik? — upita ga Jennifer tvrdim i odlučnim glasom. Izvuče kolt što ga je sakrila u nabore jahaćeg kostima i uperi u čovjeka koji je svakim trenom postajao treznijim.

— Ubit ću te, ako mi odmah ne kažeš istinu! I to pravu istinu!

— Samo ga ubijte, gospodo — ponovo se javi žena. — Neće biti nikakva šteta ako takav čovjek nestane s lica zemlje. Dobit će samo ono što zaslužuje. Nikad nije bio svećenik. Posjećivao je školu u misiji u San Antoniju i tamo je naučio ponešto od načina govora kojim se svećenici služe. Samo mirno pucajte u njega, jer ono što vam je on... iako na zapovijed gospodina Mahouna... učinio više je nego nisko i bijedno. Na svijetu nema više poštenih muškaraca!

Opet je bila uzrujana.

Ali, Jennifer je više slušala.

Jedan se tren činilo kao da će doista pucati u tog čovjeka, jer joj je i revolver već bio otkočen, no tada se svlada.

Uvuče ruku u džep i izvadi zlatnik vrijedan dvadeset dolara, pa dobaci ženi koja ga spremno uhvati.

Bez riječi je napustila dvorište i prošla pored blijedog i nepomičnog Jima Parsona.

Mladić krene za njom.

Nije dopustila da joj pomogne u sedlo. Podbola je bijesno konja i odjurila. Jim Parson ju je i dalje šuteći slijedio.

Međutim, nakon četvrt milje ona naglo zaustavi konja i okrene se prema mladom kauboju. Sada je već bila sasvim mirna. Pogled joj je bio jasan, a glas miran kad je progovorila:

— Jime, vratite se i recite onim ljudima da ništa neću odati Jesseu Mahounu. Ali, i oni moraju šutjeti. Jeste li me razumjeli? To isto vrijedi i za vas, Jime! Danas nismo bili ovdje! Jeste?

On s mukom proguta slinu. Znao je da neće morati pred Mahounom bježati ako ona bude šutjela.

Ni selo iz kojega su upravo izjahali neće biti kažnjeno.

— Zahvaljujem vam, gospodo. Pobrinut ću se da gazda ništa ne dozna.

Odjahao je prema selu, a Jennifer Johns produži u smjeru ranča.

Opet je razmišljala o riječima Lily Shannon, koja ju je opomenula.

Da, Lily je sasvim točno sve predvidjela. Jesse Mahoun prevari svaku ženu koja pođe s njim u Teksas i dođe na njegov ranč. Sve ih je jednako varao. I nju! Vjerovala je u njegovu ljubav, mislila da je jača od svih ostalih žena iz života Jessea Mahouna, a sada je uvidjela da nije prošla ništa bolje od svih ostalih. I ona je za nje-ga samo mala avantura kojom razbija jednoličnost rančerskog života.

Da upravo sada nisu iskrslili problemi oko krađe stoke, on bi potpuno iskoristio njeno prisustvo na ranču.

Mislila je da ga voli, čak je i vjerovala u to, ali sada, nakon svega, sva bijaše ispunjena mržnjom prema nje-mu.

— — —

Kući se nije vraćala istim putem kojim je jahala u San Angelo, već zao-bilaznim putem oko Spanish Springsa.

I Jimu je to odgovaralo; tako će imati alibi ako Mahoun dozna da su nekoliko sati izbivali s ranča.

Kad su stigli u Spanish Springs, bilo je već poslijepodne.

Jennifer otpusti Parsona i reče mu neka pojede nešto u salunu i tamo je pričekaj. Ona, pak, ode u hotel, naruči objed i slasno prione jelu.

Bijaše to ono neobično u njoj. Većina žena ne bi mogla ni zalogaja staviti u usta. Bijes bi im čak zamutio zdravi razum.

Ali, ona bijaše tigrica; to je sve više dolazilo do izražaja. Željela se boriti, osvetiti se i neiskrenost platiti istom mjerom.

Da bi u toj svojoj namjeri uspjela, mora biti razumna. Osim toga, potrebna joj je i snaga.

Samo bi na trenutke pomislila: Uni-štiti ću ga! Bit će manji od makova zrna! Na koljenima će klečati preda mnom. Ovoga se puta namjerio na drugačiju ženu. A upozoravala sam ga u Kansasu da mora biti pošten prema meni!

Nakon objeda Jenny pođe u dućan nasuprot hotelu da obavi neke nabavke.

U trgovini se nalazio visok muškarac, svijetle kose i lica zaraslog u bradu. Stajao je uz police s oružjem i tamo ga isprobavao. To je barem radilo dok ona nije ušla. Jer, otkako se pojavila u trgovini, on nije skidao oka s nje.

Osjećala je da joj osluškuje i glas.

To je nije čudilo, jer je poput mnogih lijepih žena bila navikla da joj se dive.

Kada je naposljetku okrenula glavu, njene se oči sretnu s njegovima.

Bijahu to mirne, oštre i samosvjesne oči.

Odmah je znala da taj čovjek ne pripada prosječnim ljudima. Na njega se moralo motriti. To i nije bilo teško, jer je sama njegova upadljiva pojava to olakšavala.

Jennifer bi jasno da pripada vrsti ljudi u koju su se ubrajali i Jesse Mahoun i Tim Kingfisher.

Neko ga je vrijeme promatrala, ali je ipak na vrijeme skrenula pogled.

Kad se okrenula i svu pažnju poklonila kupovanju, bilo joj je jasno da će se on na svaki način pokušati s njom upoznati.

Završivši s kupnjom, Jenny zamoli prodavača da sve upakuje i reče da će poslati nekoga da sve to podigne.

— Znam — odvrati trgovac. — Dopratio vas je Jim Parson, gospođo Mahoun.

Ono »gospođo Mahoun« izgovorio je sasvim ozbiljno i s puno poštovanja, no trunčice previše.

Ona se zagleda čovjeku u oči, ali njegov pogled ne izdrži dugo njen i on pogleda u stranu, kao da namjera-va istog trena započeti s pakovanjem robe koju je upravo kupila.

Jennifer se mukom svladala da ga ne udari po licu.

Dok je još neko vrijeme tako stajala, pomisli: Suviše učtivo me nazvao gospodom Mahoun. Uvjereni sam da pouzdano zna što se dogodilo u San Angelu. Svi znaju da u San Angelu nema svećenika i da sam podlo prevarena. Potajno mi se svi smiju i vjerojatno misle da sam bila »laka« djevojka koju je Jesse Mahoun uspio nasamariti. Ali, ja ću im pokazati! Svima!

Razmišljajući tako, ona se naglo okrene i izide iz trgovine.

Na drugoj je strani, na trijemu pred salunom, čekao Jim Parson. Ugledavši je, on ustane i htjede joj poći u susret. No, ona mu rukom dade znak da još neko vrijeme može ostati tamo.

Krenula je udesno, jer je tamo za svog prvog boravka zapazila krojačnicu. Danas, kad su jahali pored nje, uspjelo joj je i pročitati ime vlasnice:

»Juanita Rands

ženska i dječja moda«

Sjetila se Ollyja Randsa, kojeg je vidjela obješenog o čvrstu granu starog hrasta.

Od Jima Parsona je saznala da majka Ollyja Randsa živi u Spanish Springsu.

Da li je njoj pripadao ovaj dućan?

Zeljela je to doznati.

Zeljela je da neprijatelji Jessea Mahouna postanu njeni prijatelji.

Na putu prema krojačnici sustigne je jedan muškarac, koračajući dugim koracima. Zastane kraj nje i skine šešir.

Gospodo, nije mi ništa drugo preostalo nego da vas nagovorim na ulici. Kako ne bismo izazvali previše znatiželje, mislim da bi bilo najbolje ako produžimo zajedno i ponašamo se kao stari znanci.

Jenny ipak načas zastane i upitno ga pogleda. Da, bijaše to onaj svijetloski muškarac koji ju je netremice motrio dok je bila u dućanu.

U ruci je nemarno vrtio šešir.

— Ime mi je Clint Buckmaster — reče. — Mislim da ću sanjati o vama, gospodo Mahoun.

Ona ga je i dalje pažljivo promatrala. Naposljetku odlučiti odgovoriti.

— Ako vam je poznato moje ime, tada znate i to da sam žena Jessea Mahouna. Vjerojatno ste se raspitivali u trgovini o meni.

— Da, znam da ste Mahounova žena, ali zar to nešto mijenja? Ako usporedite nas dvojicu nadam se da bih izdržao konkurenciju, ili se, možda, varam?

Bio je drzak, ali je istovremeno svemu što je govorio davao šaljivi ton. Oči su mu vedro svjetlucale. Bijaše to

čovjek koji se nikoga ne boji. Vidjelo se da sam određuje pravila igre.

Sada se i ona nasmiješi.

— Gospodine Buckmasteru, ne zadržavajte me jer ćete imati posla s Jesseom Mahounom.

— Zar ste, možda, njegova zarobljenica?

Nakon te upadice ona ga čvrsto pogleda, upitavši se istovremeno je li i njemu poznata lakrdija s vjenčanjem.

Da li mu to daje ovu silnu hrabrost i drskost?

— Da, na neki način jesam.

Nakon tih riječi on se zadovoljno nasmije i reče:

— Dakle, gospodo, kada poželite da se oslobodite zarobljeničtva, bit će dovoljno da me pozovete, rado ću vam pomoći. Smijem li?

Znala je da je to neka vrst ponude.

— Na vrijeme ću vas o tome obavijestiti — promrmlja Jenny. — A sad me pustite da prođem, Clinte Buckmasteru.

On šutke kimne, pa se lagano nakloni. Gledao je za njom sve dok nije ušla u krojačnicu.

Kakva žena! Taj Jesse Mahoun nema samo previše stoke, već i previše lijepu ženu. Zelio bih da mi osim njegovih goveda pripadne i ova tigrica.

Da, to je tigrica. Osjetio je to.

VII

Kad je Jennifer ušla u dućan, na vratima se oglasilo zvono.

Nakon nekog vremena iz stražnje prostorije izide žena. Moglo joj je biti oko pedeset godina. Djelovala je poput prave dame.

Na njenom su se licu vidjeli tragovi nekadašnje ljepote. Bila je to jedna od onih žena koje do duboke starosti zadrže nešto djevojačkog u liku, čak i tada kada im kosa sasvim posijedi.

Šutke su se promatrale.

Tada Juanita Rands kimne.

— Da, poznajem vas. Vi ste žena koja živi u Jessea Mahouna.

— Silno sam vam zahvalna što me niste nazvali »gospoda Mahoun« — odvrati mirno Jennifer.

Ponovo su se šutke promatrale, a onda Juanita Rands i opet kimne.

— Dakle, vi znate da to niste, gospo- dice...

— Johnes, Jennifer Johnes. Da, sve mi je poznato. Bila sam u San Angelu i tamo upoznala lažnog oca Sebastiana, u krugu njegove brojne obitelji. Upravo je zaposlen time da zapije sav novac koji mu je Jesse Mahoun dao za »šalu«. Da, sve mi je poznato.

Opet zavlada muk.

Tek nakon nekoliko sekundi Juanita Rands upita:

— Što vas je dovelo k meni, gospo- dice Johnes?

— Želim ga uništiti i zato se želim sprijateljiti sa svim njegovim neprijateljima. Da li griješim?

Juanita Rands je neko vrijeme razmišljala, zatim rukom pokaže na vrata što su vodila u stražnju prostoriju i reče:

— Dodite, gospođice Johnes. Zajedno ćemo popiti kavu. Već sam nekoliko puta pomislila na to kako će se Jesse Mahoun jednog dana namjeriti na drugačiju ženu, koja neće podnositi poniženja koja joj bude priređivao.

U stražnjoj sobi Juanita pristavi vodu i na stol stavi dvije šalice, pa sjedne nasuprot Jennifer i počne mljeti kavu.

Kad je gotova, voda je već kipjela, no ona je i dalje sjedila i gledala netremice u Jennifer.

— Moram vam zahvaliti — reče Juanita Rands. — Tim Kingfisher mi je ispričao da ste naredili mladom kauboju, imenom Jim Parson, neka prereže uže na kojem je visio moj sin. Silno sam vam zahvalna na tom milosrđu, gospođice Johnes.

Te je riječi izgovorila tvrdo, no Jennifer ipak osjeti svu bol koja se skrivala u toj ženi.

Opet su se promatrale, kao da ispituju jedna drugu. Tada Juanita Rands upita:

— Da li ga mrzite, Jennifer?

Jennifer kimne.

— Osjećam se kao da me je silovao. Voljela sam ga, a on je u meni nešto

srušio i razorio. Da, sada ga mrzim. Ali, molim vas, pričajte mi nešto o svojoj obitelji. Parson mi je pričao da je vaša obitelj bila ovdje mnogo prije Mahouna.

Juanita Rands kimne.

— Oh — uzdahne, pa nastavi: — ja sam rođena de Coronado. Moji su preci osvojili ovu zemlju u ime španjolske krune. Udala sam se za čovjeka angloameričkog porijekla, Johna Randsa. To mi je obitelj zamjerila, jer me bila vjerila za jednog plemića. Tako sam doselila s Johnom u ovu zemlju. To je bilo prije meksičkog rata, godinu dana prije Alabama. John Rands nije mnogo vrijedio, ali ja sam ga voljela takvog kakav je bio. Nismo ovdje mnogo stvorili. Naša se stoka množila poput kunića, jer nigdje nije bilo stočnih šajmova. A nama nije bilo mnogo potrebno.

Načas je ušutjela, kao da obnavlja uspomene, a onda nastavi:

— Tada se pojavio Jesse Mahoun, s grupom jahača i revolveraša, i počeo žigosati goveda svojim žigom. Sagrađio je ranč i obećao ljudima u gradu da će zahvaljujući njemu postati bogati. Kada je rekao mome mužu da mu se, zajedno s obitelji, nalazi na putu i da mora napustiti zemlju, moj je muž potegnuo revolver. Ali, bio je opasno pogođen i umro je šest mjeseci kasnije.

— I moji su sinovi često dolazili u svađu s revolverašima. Naš je ranč jednoga dana izgorio. Preselila sam u grad i otvorila ovaj dućan. Moj sin Olly nije krao Mahounovu stoku, jer sva ta goveda potječu od našeg stada. Da li sada razumijete, Jenny?

— Da. Znači, Olly je lažno optužen kao kradljivac stoke i kao takav obješen. Zašto ovdje nema predstavnika zakona?

— Jesse Mahoun je ovdje zakon. — Oči Juanite Rands bljesnu mržnjom.

Tek je sada ustala i prišla štednjaku, pa zakuhalu kavu.

Lijevajući toplu tekućinu u šalice, govorila je:

— Mahoun je tigar koji neprekidno traži sirovo meso i zato je uvijek u lovu. Kako ga namjeravate uništiti, Jennifer?

— To još ne znam — odgovorila je zamišljeno. — Ali, moram uspjeti! Jesse ima i previše neprijatelja. Posvuda ih susrećem. — Otpije gutljaj kave. — Svi bi se morali ujediniti.

Odjednom joj nešto padne na um i ona naglo upita:

— A zašto ste tada iz Meksika doselili baš ovamo? Zašto ste se upravo ovdje zaustavili i nastanili?

Juanita Rands rođena de Coronado oklijevala je s odgovorom.

Jennifer Johnes je to osjetila. Slutila je da se tu krije nešto neka tajna.

— Ovdje ima nekoliko starih sela. Možda ste imala rođake u jednom od njih? — upita oprezno.

— Ne — odvrati Juanita Rands. — Možda ću vam jednom više reći o svemu tome. Ne znam da li vam smijem vjerovati... mislim, sasvim vjerovati, gospodice Johnes. Znate, s nama ženama je ponekad tako. Možda vi Jessea Mahouna, tog pirata i ubojicu, za nekoliko dana nećete mrziti. Dogodi li se to bolje da vam previše ne ispričam, zar ne?

Jennifer potvrdno kimne.

Ispila je kavu i ustala.

— Da — reče — najprije moramo steci međusobno povjerenje. Doći ću opet, gospodo Rands. Da li biste mi sada htjeli uzeti mjeru za jednu lijepu haljinu?

Kad su se vraćali kući, na sedlima je bilo pričvršćeno nekoliko paketa.

Jim Parson je dugo vremena šutio. Tada upita:

— Gospodo, bili ste u Juanite Rands, zar ne? Njenog smo sina...

— Znam, Jime — prekine ga. — Da, bila sam u majke obješenog Olija Randsa. Ali, mi smo se dobro razumjele. Vjerojatno ćemo postati prijateljice. Šije mi haljinu. Uskoro je opet moram posjetiti.

Jim se zapanjeno zagleda u Jennifer.

Nije bio glup mladić. Osjetila je kako njegove misli lete i kako se trudi da prozre njenu igru.

— Gospodo, osjećam da ste se upustili u opasnu igru. Bojim se zbog vas. Ne znam kako ću vas zaštititi ako je posrijedi nešto što bi trebalo srušiti

Jessea Mahouna. Ja sam samo običan kauboj. Takvih kakav sam ja, Jesse Mahoun smlavi odjednom dvadeset za doručak.

— Ne brinite, Jime — mirno mu je odvrtila. — Kad smo sami, zovite me Jenny, a ne gospodo. Potrebni ste mi kao prijatelj i povjerenik.

— Možda me želite samo iskoristiti — odvrati on oklijevajući. — Možda bi za mene bilo najbolje da odem daleko odavde.

— Pa, zašto to ne učinite, Jime?

On je šutke pogleda. Tada zaklimala glavom.

— Ne mogu vas ostaviti samu — promrmlja.

— Da li ste zaljubljen u mene, Jime?

— Da, Jenny. Osim toga, mislim da je Mahoun svinja. Nije to smilo učiniti.

Nisu rekli više ništa.

Šutke su jahali do ranča.

VIII

Jesse Mahoun se vratio usred noći, u pratnji nekolicine jahača.

Kad je nešto kasnije stegnuo Jennifer u zagrljaj, ona se trudila da što bolje odigra ulogu sretne i nježne supruge.

Nema žene koja bi to bolje učinila. Unatoč hinjenoj vatri, bila je sasvim hladna i prisebna.

Sada je znala da sve što je promatrala kao ljubav i ne bijaše ljubav, već požuda. To nije bila ljubav dvaju srca.

Jesse Mahoun je uvijek želio imati lijepe žene, ali voljeti nije mogao nijednu. Nije se želio vezati za cijeli život i zato ih je varao.

Jennifer je znala da mora osvetiti i sebe i sve prethodnice.

Pa ipak, iako je ulogu odigrala nevjerojatno vješto, on je drugog dana za doručkom upita:

— Ljubavi, nekako si drugačija. Postala si ozbiljnija i povučenija. Što se događa s tobom?

— Osamljena sam. Osim toga, ne osjećam se najbolje. Kad tebe nema, os-

ječam se kao u zatvoru. Sve je tužno. Navikla sam na veselije društvo.

On je pažljivo pogleda.

— Da, možda si u pravu. Ali, ja sam ti pokušavao objasniti zašto moram većinom boraviti izvan ranča. Borim se protiv kradljivaca stoke. Svakog ih je dana više. Bojim se da će doći do pravog rata. Sutra opet moram dalje. Nije sigurno da ću se vratiti. I ja mogu pasti pogođen metkom iz zasjede. Zato mi u ovo malo vremena pruži svu svoju ljubav. Dođi, ljubavi, i pokaži mi!

Kada je nakon druge noći, prije sva-nuća, u dnevnoj sobi otvorio skrovište za novac, ona ga je promatrala kroz odškrinuta vrata spavaonice.

Još je jednom svratilo do nje, no ona se pravila da još spava.

Jesse je lagano poljubi, na što mu ona snenim glasom reče:

— Vрати se što brže. Ne ostavljaj me dugo samu!

— Vratit ću se čim budem mogao — odvrati joj on i požuri napolje, gdje su ga već čekali njegovi ljudi.

Ležala je otvorenih očiju i razmišljala o Jesseu.

— Znači, otišao je dalje se boriti protiv kradljivaca stoke. Borio se protiv svih i svakoga tko bi mu se ispriječio na putu.

Dvije godine nakon rata on je svoj stoci koju je ovdje našao utisnuo svoj žig. Bilo je to u doba kada nitko nije vjerovao da će stoka postići neku vrijednost.

On je radio, čekao i zaduživao se.

Tada je odveo prvo stado u Kansas i vratio se s mnogo novca; to je moralo biti više od pedeset tisuća dolara. U vrijeme nakon rata to bijaše golemi svota. Velik imetak.

Postoje li uopće neki izgledi da uspije u svojoj borbi protiv kradljivaca stoke?

Razmišljajući tako, Jennifer se odjednom prene.

Odjednom se u njenim mislima pojavio Jesse.

Oh, ona bi bila i dalje na njegovoj strani, čak bi se i molila za njega, da ju nije prevario. Ponizio ju je pred svim ljudima kojima je bila okružena.

U gradu me nazivaju »gospođa Mahoun«, razmišljala je i odjednom je opet spopadne bljes.

Naglo ustane i uputi se u dnevnu sobu.

I ona pomakne komodu u stranu, kao što je vidjela Jessea da čini.

Pod je bio pokriven kamenim pločama. Jedna se ploča mogla ukloniti. Ploča nije bila velika, pa ni rupa ne bijaše jako duboka.

Htjede zahvatiti rukom, ali je istog trenu njen nepogrešiv instinkt upozorio na opasnost.

Pođe po svjetiljku, upali je i njome rasvijetli rupu.

Da, dolje nije ležao samo novac već i jedna mala zamka, kakva se postavlja za štakore ili mačke.

Zamka bijaše tako podešena da ozlijedi svakoga tko je dotakne. Da je naslijepo zahvatila, kako je namjeravala, sada bi joj ruka bila ozlijeđena.

Ode po jedan štap i njime takne zamku, koja se zatvori. Sada je mogla napravu bez opasnosti izvući iz pukotine. Pogleda je malo bolje i ugleda sitne iglice premazane nekom smolastom masom.

Otrov za strijele! Ta joj se misao duboko usjekla.

Saznala je još nešto o Jesseu Mahounu: da može biti nevjerojatno opasan.

Sada posegne za novcem, koji se nalazio u povećoj vrećici.

Pogledavši u vrećicu, zaključio da je tu otprilike trideset tisuća dolara. Prema njenom mišljenju, to bi odgovaralo. Dvadeset tisuća dolara izdao je Jesse vjerojatno za plaću goničima i poplačao dugove.

Ona zatvori vrećicu i upita samu sebe što će Jesse Mahoun uraditi kad otkrije da je sav novac nestao.

Toga je dana u društvu Jima Parsona ponovo odjahala u grad.

Novac je sakrila posvuda ispod odjeće.

Najprije je željela posjetiti krojačicu... točnije rečeno Juanitu Rands.

Čim ju je žena ugledala, shvatila je da je došla zbog važnih stvari, pa je odmah pozove u stražnju prostoriju. Kako je i haljina bila pripremljena za probu, Jennifer se odmah počne разо-

đijevati. Pri tom je istovremeno vadi-
la i sakriven novac.

— Da li je to novac Jessea Mahou-
na? — upita je Juanita Rands mirno.

Jennifer potvrdno kimne.

— Da, to je novac kojeg je zaradio
prodajom stada — doda. — Toliko je
još ostalo. Tu je trideset tisuća dvje-
sto pedeset i sedam dolara.

— Zašto ste taj novac donijeli k
meni, Jennifer?

— A kome bih ga mogla odnijeti ako
ne k vama? Kome bih mogla vjerova-
ti ako ne majci kojoj su objesili sina?
Vi mi još ne vjerujete, Juanito. Možda
ćete mi sada vjerovati. Sada ćete, mož-
da, odgovoriti i na posljednje pitanje
koje sam vam prošli puta postavila.
Pitala sam vas zašto ste s mužem do-
selili baš ovamo, u ovu zemlju i ostali
ovdje? Pitala sam vas imate li koga
od obitelji u okolnim selima. Ali, vi
mi niste htjeli odgovoriti, jer ste sma-
trali da bi prije morali imati u mene
potpuno povjerenje. Odmah mi je bilo
jasno da je u pitanju neka tajna. Da-
kle, ovdje je novac kojeg vam je Ma-
houn oduzeo. Da li mi sada vjerujete,
Juanito?

Starija žena je i dalje oklijevala.
Ustala je i šeta'a amo-tamo. Djelovala
je vrlo uzbuđeno.

No, naposljetku se smirila i ponovo
sjela.

— Ja bih, znači, treba'a sačuvati, ili
sakriti ovaj novac? — upita.

— Da, i to na sigurnom mjestu. Ima-
te li što prikladno?

Juanita kimne. Ponovo ustane i pri-
đe krojačkoj lutki, preko koje je bila
prebačena polugotova haljina. Skine
haljinu, lutku položi na stol gdje se
nalazio i novac, pa malim škarama
počne otvarati jedan šav.

— I moja se sva ušteđevina nalazi
sakrivena u lutki — reče. — Novac
moramo staviti u jednu vrećicu. Ima
upravo još toliko mjesta. Kad sav no-
vac smjestim unutra, sve ću ponovo
sašiti.

Za samo nekoliko minuta lutka je
ponovo bila na svome mjestu.

Zene se pogledaju.

— Sada vam doista mogu vjerovati —
progovori Juanita Rands. — Jer, kad
Jesse Mahoun dozna da ste mu ukrali

novac, on će vas ubiti. Sada ću odgo-
voriti na vaša pitanja.

— Najprije vas moram upoznati sa
zakonom u Teksasu. Ovdje je sasvim
drugačije nego bilo gdje drugdje. Poz-
nato vam je da se Teksas pridružio
Uniji kao nezavisna republika i da je
već prije pripojenja ovdje postojala
vlastita uprava. Toj je upravi, odnos-
no vladi, jednog dana bio potreban
novac i zatražila je pozajmice koje su
imale jamstvo u zemljištu. Tako su
mnogi Teksašani postali zemljoposjed-
nici. Međutim, postoje još neka pra-
va... prava prvoga.

— Znam — potvrdi Jennifer Johnes.
— O tome sam mnogo čula, a i čitala
sam. U pitanju su darovnice španjols-
ke krune zaslužnim podanicima koji
su ovdje mnogo učinili za Španjolsku.

— Da — potvrdi Juanita Rands. —
Moji preci bijahu takvi podanici. Mi
potječemo od Francisca de Coronadoa,
osvajачa koji je došao u ovu zemlju
da bi, kako priča jedna stara legenda,
našao sedam zlatnih gradova. Doduše,
on ih nije pronašao, ali je zato zauzeo
velike predjele. I jedan njegov rođak,
također moj predak, bio je nagrađen
takvom darovnicom. Ta se darovnica
na osnovu nasljednog prava nalazi u
mojem vlasništvu. Kada jednog dana
taj zakon stupi na snagu i bude jači
od Jessea Mahouna, prognat ću ga s
moje zemlje. Morat će se povući po-
put šugavog psa. Razumiješ li, Jenni-
fer Johnes?

Jenny bijaše zapanjena. Bilo joj je
potrebno nekoliko sekundi da se smi-
ri.

Juanita Rands nastavi:

— Prošlo je mnogo godina dok je
vlada priznala darovnicu. U međuvre-
menu je buknuo rat. Već sam namje-
ravela sve napustiti, ali tada se za slu-
čaj zainteresirao jedan pravnik u Was-
hingtonu. Darovnica je priznata prije
tri mjeseca. Ovamo smo doselili upra-
vo zbog toga. Darovnica se, doduše, u
ono vrijeme nalazila u moje tetke, no
ja sam znala da ću je naslijediti.

— Izgradili smo ranč, jer smo htjeli
imati barem krov nad glavom kad jed-
nog dana sve naslijedimo. Jednog ću
dana svakako otjerati Jessea Mahou-
na. On sada krade moja goveda, ali to

me više ne uzbuđuje. Meni više nije mnogo potrebno za život, ova radionica mi je dovoljna. Strpljivo čekam na onaj dan kad ću otjerati Jessea Mahouna sa svoje zemlje, i to putem zakona. Tada ću sve pokloniti doseljenicima, malim rančerima ili farmerima. Znaj, Jennifer, ma kako Jesse Mahoun danas bio moćan i jak, jednoga će dana pobjeći poput psa kojem su ukrali kost.

Nakon tih riječi Jennifer Johnes šutke je gledala u Juanitu Rands. Misli su joj radile vratolomnom brzinom.

Odjednom reče:

— Juanito, prodaj mi darovnicu! Prodaj mi, molim te, taj dokumenat. Daj mi ga, jer će meni prije uspjeti nego tebi uništiti Jessea Mahouna. Ja neću čekati da zakon dođe ovamo. Jer, ako ću imati darovnicu, tada ću ja biti zakon u ovoj zemlji. Novca imam dovoljno, pa mogu unajmiti jahače i revolveraše. Uništiti ću ga!

Dvije su žene dugo gledale jedna u drugu, obje ispunjene mržnjom prema Jesseu Mahounu. Objе je povrijedio i one će ga uništiti.

Juanita reče:

— Darovnicu mogu dati na tebe napisati kad za to dođe vrijeme. Da, tebi bih je dala. Tebi da! Jer, tvoj ponos kojeg je on tako gazio učinio te jakim. Za njega si ti isto toliko opasna koliko je tigrica opasna vuku.

Kad se nakon posjeta Juaniti Rands uputila u hotel na objed, kratko je vrijeme sama sjedila za stolom. Tada je stolu prišao Clint Buckmaster.

— Smijem li sjesti za vaš stol? — upita i odmah sjedne, prije nego što mu je to dopustila. — Želio bih vam izručiti pozdrave Tima Kingfishera. Pričao mi je da ste mu zavili rane i da ste spriječili Mahouna da ga ubije. Svojevremeno ste se pobrinuli i za to da jedan čovjek bude skinut s konopca. Vi ste sasvim različiti od vašeg muža. No, najgore je to da se osjećate kao Mahounova zarobljenica.

— Zar ga poznajete?

— Da, poznajem. Na leđima, ispod kože, nosim komadić olova što je ispaljen iz njegovog revólvera.

— Znači, niste mu prijatelj?

— Ima li on još kojeg prijatelja osim Bena Sackettera, svog zamjenika?

— Zašto je vama potrebno moje prijateljstvo, gospodine Buckmaster? — upitala je polako.

— Vi ste lijepi, a Jesse Mahoun ne zaslužuje takvu ženu. Rado bih mu je oduzeo. Zar se tu ništa ne bi moglo učiniti? Milje i milje naokolo nema tako lijepe žene kao što ste vi, Jennifer.

Jenny se nasmije, kakq bi sve to okrenula u šalu. No, ona je bila iskrena i raspoznala je svu ozbiljnost koja se očitovala u njegovim očima. Osjećala je da on zna mnogo o njoj. Nedvojbeno, znao je i to da ona uopće i nije udata za Jessea Mahouna.

Neko su vrijeme oboje šutjeli. Tada im donesoše jelo. No, jeli su vrlo malo. Bijahu i previše zaokupljeni mislima.

Kad su se opet pogledali Jennifer Johnes prva progovori:

— Vjerojatno će mi uskoro biti potrebna pomoć.

— I dobit ćete je — odvrati Clint Buckmaster.

Dok se u pratnji Jima Parsona vraćala kući, misli su joj bile zaokupljene Mahounom.

U životu je uglavnom nailazio na neprijatelje, za što je sam bio kriv. Nebo nad njim bilo je puno oblaka, oluja se približavala, a ona je ta koja će ispaliti prvu munju... zapravo, već je ispalila.

Kako će se ponašati kad otkrije da mu je nestao novac?

Hoće li je ubiti? Zar nije glupa što ostaje pod njegovim krovom nakon što mu je otela cijeli imetak?

Ali, željela je biti u njegovoj blizini kada doživi prvi poraz. Željela ga je vidjeti pogođenog prvim udarcem. I ona je bila bolno pogođena.

Jim Parson je šutke jahao uz nju. Progovorio je tek kada su bili blizu ranča.

— Taj Clint Buckmaster je revolver-aš poput Tima Kingfishera... ovaj drugi leži u hotelu i liječi rane. Osim njih dvojice još jedan čovjek bavi se time da ujedini sve male kradljivce stoke. To je Mike O'Brennan. Ima crvenu kosu. U salunu sam kroz otvoren prozor čuo razgovor. Vjeruje se da su Tim Kingfisher, Clint Buckmaster i Mike O'Brennan u nekoj vezi s Mahounom. U svakom slučaju, njegovi su neprijatelji. Jenny, zar ne biste radije sa mnom napustili ovu zemlju? Odvesti vas daleko odavde. To bi bilo najbolje.

— Ne, ostat ću još neko vrijeme. No, moraš mi nešto obećati, Jime.

— Za vas ću učiniti sve što je u mojoj moći. Što bih morao obećati?

— Ako me Jesse pokuša tući i ako postanem njegovom zarobljenicom, otići ćeš do Kingfishera ili Buckmastera i reći im da mi je potrebna pomoć. Hoćeš li učiniti to za mene?

U tom su se približili hrastu na kojem su se njihala tijela trojice muškaraca.

Jenny zastane.

Cijelim tijelom je drhtala. Zubima zagrizе donju usnicu.

Kada je digla pogled prema Parsonu, vidjela je kako s mukom guta sline.

Mladić tada reče ozbiljnim glasom.

— Ovo je nemilosrdan rat, Jennifer. Jesse Mahoun ne može drugačije. On izriče smrtnе kazne i daje naloge za izvršenje. To ne može dobro završiti. Ne, nikako!

Načas je zašutio.

— A ja ne smijem odjahati tamo i tim jadnim ljudima prerezati konopce — nastavio je jedva čujno. — Ali, vi ste me zamolili da vam nešto obećam, Jennifer. Da, učinit ću sve što ste tražili od mene. Ali Jennifer, zar ipak ne bi bilo bolje otići odavde? Ovdje vas ne mogu zaštititi.

Nije odgovorila, već brže potjera konja.

Kad se nešto kasnije našla sama u kući, na tren je pomislila da bi možda ipak bilo najbolje otići, nestati odavde.

Zanoćilo je kad se Jesse Mahoun vratio.

Izišla je na trijem i izbrojila jahače.

Uz rančera bijahu tu još devetorica. Dvojica od njih bila su ranjena i morali su biti preneseni u spavaonicu.

Kad je Jesse zakoračio na trijem, pokreti mu bijahu umorni i polagani. Bijase izmoren, kao i njegov zamjenik Ben Sacketter.

No, uz sav umor on stegne Jennifer u zagrljaj.

Oko sebe je širio miris konja i vlastitog znoja, prašine, kože, dima i svih onih stvari po kojima zaudara čovjek koji je dane i noći provodio pod vedrim nebom.

Ipak ju je zagrljio. Njegova žudnja bijaše ogromna.

Ali, ovoga puta on joj se gadio i nije se mogla pretvarati.

— Ima li mrtvih? — upita. — Da li su oni koje ste morali prenijeti u spavaonicu ranjeni? I Sacketter je prije nekoliko dana doveo neke. Jesse, zar ćeš izgubiti bitku?

On se grubo nasmije.

— Ne! Neću i ne smijem izgubiti! Unajmit ću još tucet revolveraša, a oni mnogo vrijede. Više od stotinu ovih lopova koje je Mike O'Brennan ujediniо u jaku družinu. Još ću danas poslati nekoga u El Paso i Laredo. Tada će i posljednja bitka biti dobivena.

Nakon tih riječi ponovo je požudno poljubio Jennifer. Ma kako bio umoran, to se na njemu nije više zapažalo.

Za Jennifer je sve bilo nalik na užasnu moru. Znala je da on još ne smije ništa primijetiti od njene mržnje. Mora izigravati poslušnu i zaljublјenu ženu.

Ali, kad sve prođe, likovat će nad njegovim porazom.

Bila je uvjerena da bi je ta mržnja mogla odvesti u pakao ako je ne uzmogne zadovolјiti.

Poslije, kad je kraj sebe čula Jesseovo pravilno disanje, ponovo počne razmišljati o tome kad će on poći po novac? Što će se dogoditi kad opazi da

nema novca kojim je namjeravao platiti revolveraše?

A ja, pomisli. Što će biti sa mnom? Što će mi učiniti? Hoće li vjerovati ako sve poreknem?

Preplavi je golem strah.

Ipak, iznad svega je željela biti prisutna kada će biti slomljen.

Kada bi je čak i ubio, to bi joj sada bilo sasvim svedjedno. Jer, ona ga je mrzila mržnjom koja bijaše jača od želje za životom.

Zaspala je tek u svitanje.

No, nije dugo spavala.

Čula ga je kako glasno psuje, a već sljedećeg trena uhvati je za kosu i baci s kreveta na pod.

Prestravljeno je vrisnula i upitala sva prestravljena.

— Što ti je? Zar si sasvim poludio?

— Još nisam, ali ću to zacijelo postati — odvratio je bijesno.

Za kosu ju je dovukao do dnevne sobe i gurnuo do mjesta gdje je ispod kamene ploče u podu bila rupa.

Sada je zjapila otvorena.

Klečala je tako bosonoga na podu i gledala u njega.

— Što sve to znači?

Gledao je nekamo iza nje i ona se odjednom stane bojati za goli život. Napokon ga je vidjela onakvog kakav je uistinu: zao, nemilosrdan i bezobziran.

Skvrčena tako ispred njegovih nogu, gledala je u njega kao u nekog razbješnjelog poluboga.

— Gdje je novac? — upitao je, gledajući je u oči. — Ovdje se nalazilo više od trideset tisuća dolara... sve što sam imao. Gdje je sada?

Jenny se polako uspravi i nasloni na zid, tražeći oslonac. Promatrala ga je.

Gornji dio tijela bijaše mu gol, a čelo su mu prekrile velike graške znoja.

Oh, kako se obradovala! Bio je to tek dio onog što je željela.

Mučit se. Trpi užasne muke. Bez novca je sasvim slomljen.

To je značilo da je uzalud gonio stoku sve do Kansa.

Poplaćao je sve dugove, ali sada nije mogao platiti revolveraše koji bi

mu pomogli u borbi protiv »kradljivaca« stoke.

Bez novca neće dobiti nijednog revolveraša.

Zurio je u nju, prijetio pogledom. Više nije ni pomišljala na to da će ga moći uvjeriti kako ona nije ukrala novac. Znala je da optužuje samo nju.

No, ona je ipak pokušavala i trudila se uvjeriti ga da nije kriva što je novac ukraden.

— Nisam ni znala za ovo skrovište. Ako tražiš lopova, tada dobro razmisli. Ja sam vrlo često izbivala. Nekoliko sam puta bila u Spanish Springsu. I Estrella je ovdje vrlo malo boravila. Obavljala je samo ono najnužnije. Kuća je često bila sasvim prazna. Mogli su...

— Oh, umukni! — oštro je prekine. — Zar misliš da sam tako glup? Mora'o mi je odmah biti jasno da nećeš dugo izdržati kraj mene. Ovdje je predosadno za tebe. Hitaj si otići, i to s mojim novcem! Priznaj! Možda ću ti se tada smilovati.

— Smilovati? — ponovila je zapanjeno. — Smilovati? Zar si ti neki bog? Ill, možda, misliš da sam tvoja robinja zato što si me oženio?

Ništa nije odgovorio. No, možda je ipak osjetio da ga je posljednjim riječima željela raspaliti.

Zurio je u praznu rupu.

Tada Jenny opazi na njemu da se nečemu dosjetio.

— Stavi sama ruku unutra i potraži novac! — zatražio je prijetućim glasom.

Ona odmah shvati svu opasnost.

Da je nedužna, ne razmišljajući stavila bi ruku unutra. No, nije bila nedužna i znala je sve o klopki s otrovnim iglama. Zato nikad ne bi stavila ruku u otvor. Nikada!

— Hajde, pogledaj! Možda je novac ipak unutra. Legni na pod i potraži rukom. Možda ćeš ti biti bolje sreće!

Neprekidno je to ponavljao i Jennifer shvati da će pokušati prisiliti je da to učini.

Klopka se još nalazila u otvoru. Jesse ju je tamo ostavio.

Svjetlo nije bilo dovoljno jako da osvijetli sve kuteve i ne bi mogla ot-

kriti gdje se klopka nalazi. Kad se na zupcima i ne bi nalazio otrov, ona ne bi ruku zavukla unutra. Znala je da bi ozlijedila šaku.

Ne, ruku neće staviti unutra.

Mirno je pogledala u Jessca i on je u njenom pogledu sve pročitao. Sve je znao.

Prošlo je neko vrijeme u šutnji, a tada on upita:

— Zašto, Jenny? Zašto?! Reci mi!

— Već sam te u Kansasu upozorila da ćeš ljuto požaliti ako me prevariš. Da li si me prevario ili nisi? Zar nisam prošla isto kao i sve moje prethodnice? Oh, vjerovala sam ti, iako me je Lily Shannon upozorila još u Fort Worthu! Tako sam duboko vjerovala u tebe. Ali, ti si se loše ponio prema meni. I ja mogu biti loša i zla. Razumiješ li? Mogu ti vratiti istom mjerom. Za tebe je novac bespovratno izgubljen. Ako ne možeš plaćati, nitko više neće jahati za tebe. Uskoro će i tvoji vlastiti jahači početi krasti tvoju stoku, da bi zaradili koji dolar. Kao veliki rančer ti si propao, Jesse Mahoune! Ja sam te upozorila. Nitko te nije prisiljavao da me povedeš u Teksas, niti si mi morao obećati vjenčanje. Naprosto bismo se razišli i ništa se ne bi dogodilo. Ali, ti si na ranču htio imati jeftinu zabavu. Za svaku djevojčuru u salunu platio bi više. Ovoga puta si se namjerio na drugačiju ženu, Jesse Mahoune!

Govorila je mirno i tiho, no on osjetiti svu mržnju koja se u njoj sakrivala. A tu je bio i njen ponos. Ponos Jennifer Johnes.

On se okrene i učini nekoliko koraka po prostoriji. Po njegovim kretnjama je zaključila koliko je uzbuđen i kako se prisiljava da ostane miran.

Kad se opet okrenuo prema njoj, upita:

— Tko me je izdao?

— Još u Fort Worthu me na to upozorila Lily Shannon. To je bio osnovni razlog zašto sam bila nepovjerljiva. Nakon vjenčanja odjahala sam u San Angelo i tamo vidjela lažnog svećenika, pijanog i okruženog brojnom obitelji. Svi su vikali i svađali se u dvorištu punom kokošjeg izmeta.

On je pažljivo pogleda, kimnuvši glavom.

— Ali, ja te ipak volim. Zar je važno da li su ljudi vjenčani ili ne? Ja te i ovako volim i želim.

— Jednako kao i žene prije mene. Ali, jednoga je dana svaka od njih morala otići odavde. I Lily Shannon je sada prisiljena pjevati od saluna do saluna, a sigurna sam da ti je vjerovala.

On potvrdno klimpe.

— Greška je vas žena u tome — reče, polako se približavajući — da previše zahtijevate za ovo malo ljubavi koju možete pružiti. Želite čovjeka za cijeli život. Njegova bi dužnost bila brinuti se za vas i željeti vas i onda kad postanete debele i uvele. Ali, ta je cijena previsoka, jer nijedna nije bila toga vrijedna.

Govorio je izazivački, ispunjen mržnjom.

— Ti si velika ništica — odvrati Jennifer mirno. — Zalosno je samo to da to nitko dosad nije opazio. Ni ja, niti moje prethodnice. Pitam se samo kako smo mogle vjerovati tvojim obećanjima? Što si ti? Kradljivac koji je bio dovoljno drzak i spretan da u povoljno vrijeme prisvoji velika stada goveda, i koji se sada bori za svoj plijen. Mislila sam da si velik čovjek, ali ti si ništica, Jesse Mahoune!

On je netremice motrio u nju.

Tada se okrene i bos izađe iz kuće.

Jennifer se i ne pomaknu. Znala je da bi svaki pokušaj bijega bio uzaludan.

No, nije dugo čekala.

Kada se ponovo pojavio pred njom, u rukama je zveckao velikim lancem. Bijaše to lanac kakvim se vežu psi.

Donio je i dva katanca.

— Dakle — reče joj — mogao bih te bičevati sve dotle dok mi ne kažeš gdje je novac. Ali, prije toga ću te nekoliko dana držati ovdje zatvorenu i privezanu za ovu gredu. Poput kuje. Tada ćeš razmišljati. Mislim da moj novac nije izgubljen. Jer, sve dotle dok si ti ovdje, nitko ga ne može dohvatiti. Ja to znam. I još nešto: ne računaj na pomoć mojih ljudi. Nitko te od njih neće osloboditi.

Jednim krajem lanca zahvatio ju je oko struka, a drugi je kraj pričvrstio za gredu. Kada je bio gotov, stane pred nju.

Gledali su jedno drugom u oči.

Najednom se on nasmije i načas se činilo kao da je nestalo sve njegove srdžbe.

— Ti si zaista prokleta tigrica! Znaš se braniti i kadra si muškarcu oderati kožu ako ne bi bio dovoljno oprezan. Da, ti si neobična žena. Sasvim različita od svih koje sam dosad upoznao.

Odjednom je čvrsto zagrlj i divlje je poljubi.

Ali, ona se i ne pomakne. Trudila se da ostane hladna poput kamena.

Uz kletvu, on je ispusti iz ruku.

— Zašto si sve uništila? — upita. — Ta, bilo nam je sasvim lijepo. Jednoga bi dana nestali i svi problemi sa stokom i pašnjacima i tada...

— Umukni! — grubo ga prekine. — Ti si taj koji je sve razorio. Ti si me prevario. Da i nisam sve doznala... a to jesam zato što me Lily upozorila... isto bih tako jednoga dana morala otići. Poput neke glupače. Sama bih sebi izgledala bezvrijednom. Ti si taj koji je sve razorio, a ne ja! A sada idi do vrata! Da li si me razumio? Više te ne želim vidjeti!

Šutke je podigao ruku da bi je udario, a ona mu pruži lice i dobaci:

— Udari, životinjo!

Pogleda je zapanjenim pogledom.

— Gospode — reče — kada bi mi odmah vratila novac, među nama bi opet bilo sve u redu!

Ali, ona ga samo hladno odmjeri.

Jesse se naglo okrene i vrati u spa-vanicu.

Lanac bijaše dovoljno dugačak i Jenny nije bila previše sputana, pa pride stolu na kojem su se nalazile karte, sjedne na stolicu i započne slagati pasijans. Pretvarala se kao da Jesse ni ne primjećuje.

To ga je još više razbjesnilo. Pono-vo je prišao Jennifer i prijeteći rekao:

— Razmisli još jednom! Neću dopustiti da me pokradeš. Za taj sam se novac i previše namučio. Možeš li ti zamisliti što to znači goniti četiri tisuće poluidivlje stoke od Teksasa do Kansasa? Novac mi je potreban za

nekoliko dana, kada stignu revolveraši iz Lareda i El Pasa. Odmah im moram isplatiti predujam, koji nije malen. Prema tome, imaš još nekoliko dana da o svemu dobro razmisliš. A tada...

Posljednje je dvije riječi izgovorio piskutavo, udarivši pri tom šakom lijeve ruke o dlan desne.

Malo zatim otišao je od kuće.

Ostala je sama. Pitala se da li je to uspjeh za kojim je žudila? Da li se sve isplatilo zbog ove jedne minute?

Bila je razočarana, jer ovo što je sada osjećala ne bijaše ono čemu se nadala.

Možda je razlog to što ga još nije vidjela kako leži ispred njenih nogu, zgnječen i uništen.

Još je jak i moćan. Čak se uspio i svladati. Bio je dovoljno drzak da je ne udari, već poljubi, divlje i grubo. Znao je da je to za nju gore od udarca. No, možda se nadao da će sve dobro završiti.

Najgore od svega bilo je to da ju je poput neke razbješnele kuje vezao lancem.

Mislila joj je kovitlala duboka i neizmijerna mržnja.

Pokajat će se za sve! Želim ga vidjeti slomljenog i uništenog! Uništiti ću ga!

Polako je digla glavu kada je nešto kasnije u sobu ušla Estrella i donijela zajutrak. Dok je čekala da se Jennifer prihvati jela, reče:

— Ne bi imalo nikakvog smisla da me moliš za pomoć!

— U to sam duboko uvjerena. Ti činiš sve što ti on naredi, zar ne?

— Sve. On je gospodar. On nam daje kruh. Svi živimo pod njegovom zaštitom. Mi smo mu vjerni. Rekao je da moraš ostati privezana za lanac, i tako će biti, no ja ću ti se uvijek naći pri ruci ako ti nešto zatreba.

Načas je zašutjela, a zatim nastavi:

— On će te već slomiti! To mu je dosad uvijek uspijevalo. Sve ste vi samo lijepe lutke koje on dovodi na ranč kako bi mu vrijeme brže proteklo. Pokupi vas u salunima uz granicu. Sve ste vi uvjerene...

— Oh, umukni Estrella — prekide je Jennifer grubo. — Već sam odavno pri-

mijetila da si zaljubljena u njega i da bi pristala da prevariš svog Juana samo kad bi te Jesse Mahoun htio. Ali, ja ću ti sada nešto reći, Estrello: Ja ću uništiti Jesse Mahouna. A onda, istog trena kada se to bude zbilo, otjerat ću te s ranča.

Meksikanka nije ništa odgovorila. Oči su joj sijevale, a tanke se usne zlobno smiješile.

Naglo se okrenula i izašla iz sobe.

Jedina Jenniferina nada bio je sada mladi Jim Parson. Ali, pitala se, što će biti ako Jesse povede i njega?

Kad je začula topot, brzo je popila gutljaj kave i pojela zaloga kruha, a zatim se približi prozoru koliko joj je to lanac dopuštao.

Ugledala je Mahouna kako se udaljava u pratnji svojih ljudi. Svi su djelovali odmoreno i jahali su na svježim konjima. Vjerojatno su se ovdje opskrbili sa svime što im bijaše potrebno; razumljivo, i municijom.

Jim se nije nalazio među jahačima. Vjerojatno ga je Jesse ostavio na ranču zato što su ovdje bila i četiri ranjenika.

Kada će Jim doći? Kada će ga poslati do Buckmastera? Jer, Clint će je osloboditi ovog prokletog lanca kojim se vežu kuje. On mora doći, jer je inače sve što je učinila uzalud i bit će pobijedena.

Ne, to ne smije biti, zaključi. Moram uništiti Jessea.

— — —

Jim Parson se pojavio tek predvečer. Ušao je krišom, kroz stražnja vrata.

Kako je lanac za koji je Jennifer bila vezana dopuštao da se kreće, sada je opet sjedila na stolici za stolom, odjevena u spavaćicu, i slagala pasijans. Djelovala je sasvim mirno i pomireno sa sudbinom.

Ugledavši lanac, Jim se trgne.

— Zar vam je to učinio? Zar vas je...

Glas mu zamre, a mladić ustukne jedan korak.

— Zabranjeno mi je da s vama razgovaram. On mi je to zabranio — reče, zamuckujući. — Rekao je da će mi odrati kožu ako...

— Znam, Jime — prekine ga Jenny. — Ja i ne želim da me ti oslobodiš.

— Ali, to bi bila moja dužnost — reče on muklo. — morao bih to učiniti, ali bojim se Mahouna. Svi ga se boje. Uvijek se iznova prisjećam onog hrasta. A ako se Estrella probudi i nađe me ovdje, onda...

— Tada brzo idi.

Jim se povuče još jedan korak unazad.

— Da li ste mu zaista ukrali novac, Jennifer?

— Ako i jesam, Jime, što onda? — upitala je grubo.

Mladić polako kimne.

— I dobro ste učinili, jer vas je duboko povrijedio. Pa ipak...

— Sjeti se svog obećanja, Jime Parson! Misli na to što moraš učiniti ako me Jesse Mahoun pokuša tući ili učiniti svojom zarobljenicom? Što si mi obećao?

Stajao je šutke. Samo je kimnuo. Tek nakon podulje stanke progovori:

— Moram otići do Kingfishera ili Buckmastera i reći da vam je potrebna pomoć.

Nakon tih je riječi ponovo ušutio. Rukom prijeđe preko lica. Cijelo je vrijeme na sebi osjećao Jenniferin pogled. Bijaše to tvrd i izazovan pogled.

— Da — progovori napokon — učinit ću to. Noćas ću odjahati u Spanish Springs. Ali, nisam siguran da ću se vratiti. Za mene će biti bolje ako to ne uradim. Ja nisam revolveraš, već običan kauboj. Da sam revolveraš, tada bi me Mahoun poveo sa sobom.

Ponovo ušuti. Neko su vrijeme oborje šutjeli. On prvi prekine tišinu.

— Dakle, Jenny, idem. Sretno! Ljudi poput Kingfishera i Buckmastera mogu vam više pomoći nego ja.

— Da — bilo je sve što je Jennifer odgovorila.

Jim Parson se udalji, ispunjen stidom zbog straha pred Mahounom.

Jennifer je u međuvremenu počela slagati novi pasijans. Spremila se na čekanje od nekoliko sati.

Razmišljala je: Kada me je tamo u Abilenu pitao bih li željela postati kraljicom na njegovim pašnjacima, ni

načas nisam pomislila da bi me ikad mogao vezati poput psa. Ali, isto tako nisam ni pomislila da bih mu mogla ukrasti novac, i to više od trideset tisuća dolara, i to samo zato da bih mu se osvetila.

X

Clint Buckmaster je stigao na ranč u tri sata izjutra. Nije došao sam, već u pratnji od pola tuceta jahača.

Na ranč nije ispaljen nijedan metak. Jim Parson više nije bio ovdje, a ostali radnici na ranču nisu bili revolveraši ni vični borbi. Billi su suviše mudri da bi se upustili u borbu protiv pola tuceta revolveraša. I njihove plaće nisu bile revolveraške već upola manje. Pošten posao nije nikada dobro plaćen, a za ono što su dobili nije se isplatilo riskirati život.

Debela bi se Estrella vrlo rado borila, ali za nju bijaše prekasno jer je prilikom upada Clinta Buckmastera i njegovih ljudi spavala dubokim snom. Probudila se tek kad ju je njen upola manji i slabiji muž uhvatio za nos.

Istog se trena probudila i stala mahati rukama oko sebe.

— Juane, zar želiš da ti oderem kožu? — upitala je negodujući. — Kako ti je samo palo na um da me vučeš za nos?

— Na ranč su stigli jahači. Strani, tuđi jahači. Sigurno će osloboditi gospodu — reče Juan tiho. — Ako ćemo se ponašati neprijateljski prema njima, sigurno bi došlo do pucnjave.

Uz strašnu kletvu, Estrella skoči s kreveta i pojuri do kuta sobe, gdje se nalazila stara sačmarica.

— Na tvom mjestu ja to ne bih činio, Estrello. Nikako — upozori je muž.

Ovoga ga je puta poslušala, iako to još nikad u njihovom zajedničkom životu nije učinila. Poslušala je zato što joj je pred očima iskrsla slika Jennifer i njenih očiju.

Osjetila je užasan strah. Sva prestravljena, reče:

— Gospode, ako se ona tigrice domogne slobode, tada će se osvetiti, i to

okrutno! Jer, ona je podmukla tigrice koja ne zna za milost. Nemilosrdna je.

Estrella se vrati u krevet i pokrije preko glave, pa se tako sakrivena stade moliti.

Juan je stajao pokraj prozora i promatrao jahače. Razmišljao je: Kakve li blesave žene! Kako to da već prije nisam primijetio kako je Estrella glupa? Zar doista misli da je neće otkriti ako se krije pod pokrivačem? Ona mi više nikada neće zapovijedati, nikada!

Istovremeno, Jennifer je čekala da se pojave osloboditelji. Još je sjedila za stolom i slagala pasijans, odjevena samo u laganu spavaćicu. Izgledala je kao da je ne zanima ništa osim karata.

Struk joj je bio opasan prst debelim lancem.

Kada je Buckmaster naposljetku ušao, nije ni podigla glavu.

Jenniferino mu je ponašanje odmah bilo jasno. Njen je položaj bio više nego ponižavajući.

On joj pride i zagnjuri ruku u njenu kosu.

— Došao sam čim sam saznao da ti je potrebna pomoć. To što te je vezao lancem pokazuje koliki je tvoj ponos. Što kažu karte? Što proriču pikovom dečku? Jer, to je on, zar ne?

— Karte mu nisu sklone — odvrati Jennifer i polako digne pogled prema njemu. — Ne bih željela da me takvu vidi i jedan od tvojih ljudi — reče. — Moraš me osloboditi... samo ti!

Clint kimne, pa ponovo izide. Kad se vratilo, u rukama je nosio veliku sjekiru. Bijaše to težak predmet, kojim je samo posebno jak čovjek mogao zamahnuti.

Dio lanca koji se nalazio na podu između Jennifer i stropne grede, za koju je drugim krajem bio pričvršćen, u hipu bijaše presiječen; bio je dovoljan jedan, jedini udarac.

Sada ne bijaše više vezana za gredicu, ali je ostao dugi dio lanca oko njenog struka.

Upitno je pogledala Clinta.

Muškarac je povede do velike peći od lijevanog željeza i tamo položi na rub peći bravu.

Jenny je morala malo skvrčiti koljena i tijelom se oduprijeti o zid.

I ovoga je puta Buckmasteru bio dovoljan jedan, jedini udarac da bi se otvorio katanac. Čak se i dio peći odlomio.

Jennifer bijaše slobodna.

Pustila je da lanac klizne na pod, a onda se okrene prema Clintu i zagleda u njega.

— Hvala.

— Zašto te je, zapravo, okovao? — upitao je mirno.

— Zato što sam mu ukrala sav novac koji je zaradio prodajom stoke. I, ako ti je poznato kako se Mahoun vjenčava, shvatit ćeš da njegov dug prema meni iznosi mnogo više od trideset tisuća dolara.

Kimanjem glave potvrdi da se slaže s njom.

— Znao sam sve od samog početka... svaki je čovjek to znao. Ti si četvrta žena koju je tako vjenčao. Uistinu je lud što je uvjeravao sve žene da ih je zaista oženio.

Uslijedi kraća stanka, a onda on upita:

— Otela si mu, dakle, trideset tisuća dolara?! To je dobro. Sada više neće biti tako jak i siguran u sebe. Sada će se njemu smijati, zar ne?

Ispruži ruku i privuče Jennifer k sebi.

— Bio je glup što je tako upropastio svoju vezu s tobom. I sada su ti dozlogrdili muškarci, zar ne? Kad bi te sad poljubio, da li bi bila hladna poput kamena ili bezosjećajna poput komada drveta?

Ona ga izazivački pogleda.

— Navikla sam da me uvijek pokušavaju osvojiti natprosječni muškarci. Kada uspijem zaboraviti u kakvom si me položaju našao, možda će mi tvoj zagrljaj pružiti i zadovoljstvo.

On polako kimne glavom i pusti je.

— Da, i sam vidim da je tako — promrmlja. — Hoćeš li poći sa mnom?

— Kamo?

— K prijateljima, na skriveno mjesto. To mjesto nama pripada i odande se borimo protiv Mahouna, za goveda. Jednoga dana ću ti ga položiti pred noge. Da li je to ono što želiš?

Neko ga je vrijeme promatrala. Sjetila se da se u njegovom tijelu nalazi

komad olova, kao uspomena na Mahouna.

Osjetila je kakvom je mržnjom ispušten prema Jesseu Mahounu.

Vjerojatno je s Timom Kingfisherom isto.

Sada je znala da oni nisu Jesseovi neprijatelji samo zbog stoke. Ne, mora postojati još nešto.

Ona potvrdno kimne.

— Da, to bih željela — promrmlja. — I zato ću poći s tobom. Za desetak minuta spremiću sve što mi je potrebno.

— I novac?

Nasmiješila se.

— Ne, novac više nije na ranču.

On je pogleda i uhvati za bradu, pa reče:

— Zar je važno što si se razočarala u jednom muškarcu? U životu često griješimo i padamo u zabludu, ali nakon svega valja uvijek sve početi iznova. To je kao u igri. Uzimaju se nove karte, stavi se novi ulog i opet pokušaj. Možda nas sreća ipak jednom posluži.

To reče i izide.

Kad su krenuli, sve bijaše zavijeno jutarnjim sivilom. S jezera se dizala izmaglica i pokrivala okoliš.

Jennifer je odjenula jahaći kostim. Ponijela je i svoj kolt, a od prtljage samo bisage i jedan zavežljaj iza sedla.

Buckmaster je jahao uz nju, a njegovi su jahači gonili konje. Nisu željeli ostaviti nijednog na ranču. Bilo je među njima i vrlo vrijednih grla.

Jennifer, koja je sve to promatrala, reče:

— Mahoun će slijediti naše tragove i pokušat će vratiti svoje konje.

— To i želimo. Pri tome će upasti u zamku. Mi smo sve to dugo i temeljito pripremali. Sada smo dovoljno jaki da ga dočekamo. Upast će u klopku i izgubiti bitku, a ja ću ga tada položiti pred tvoje noge, Jenny.

Ništa nije odgovorila.

U tišini su jahali nekoliko milja. Tek poslije, kad se sunce već diglo i progutalo maglu, Jennifer se ponovo obrati Clintu.

— Ti si njegov neprijatelj, a to neprijateljstvo nema nikakve veze s govedima koja mu želite oduzeti. Tko mu je još neprijatelj iz istih razloga? Možda i Tim Kingfisher?

— Da. I još jedan čovjek, Mike O'Brennan. Da, on nam nešto duguje. Ali, to je duga priča. Jednog ću ti je dana ispričati.

Više nije zapitkivala.

Ponekad se ogledavala. Šestorica jahača koje je Clint bio doveo sobom tjerali su više od stotinjak konja. Među njima je bilo i skupih, rasplodnih kobila. Ti će konji nedostajati Mahounovim ljudima, iako joj je Jesse jednom rekao da u svom kraljevstvu posjeduju tisuću konja.

— — —

Jahali su više od dvadeset milja kroz divlji i nepregledan krajolik.

Sve je bilo razrovano od mnogih stada koja su ovuda prošla.

Brežuljci su sakrivali na tisuće kutaka i skrovišta. Na trenutke se činilo da put ne vodi dalje, no već nekoliko metara dalje našli bi se pred rascjepom kroz koji bi prošli.

Jahali su u smjeru sjeverozapada. Kada je zrak postao jasan i vidljivost dobra, Jennifer ugleda na zapadu Davis Mountains, a na sjeveru El Capitan Peak.

Za vrijeme boravka na ranču proučavala je karte i sada je znala da je negdje zapadno rijeka Pecos, a zapadnije od El Capitan Peak El Paso. Tamo je granica prema Meksiku.

No, do tamo je više od tri dana jahanja, a za nju možda i pet.

I dalje su nailazili na tragove stoke. Jennifer je zaključila da su ovim putem već danima i tjednima tjerali stoku ukradenu na Mahounovim pašnjacima. Negdje u blizini mora se nalaziti i veliko sabiralište goveda.

Bila je već večer kada su se približili malom naselju. Bijaše to ostatak nekog napuštenog i propalog sela. Naselje se sastojalo od nekoliko koliba i jedne stare, napola razrušene misio-narske crkve.

Posvuda je bilo mnogo goveda.

Jennifer je znala da je to ukradena stoka.

— Ovo je Caddo Creek — reče joj Buckmaster. — Stigli smo do cilja. Ovdje se nalazi već tako mnogo goveda da će nam uskoro biti premalo pašnjaka. Pitam se samo kako će dugo biti potrebno Mahounu da otkrije gdje se nalazi njegova stoka. Naši momci se brinu za to da ga drže što dalje odavde.

— Da li ti je poznata priča o ježu i zecu? — nastavi. — Cuj! Bila jednom dva ježa koja su jednog zeca neprekidno držala u pokretu. On je, pak, stalno trčkarao amo-tamo. Slično se dogodilo i Jesseu Mahounu. Ali, sada će sigurno doći. A tada će biti naš.

— Ovo bi, znači, bila velika klopka, zar ne?

— Da, Jenny. Ovdje, na ovome mjestu, doći će do velikog obračuna.

Ona pokaže rukom u određenom smjeru.

— Da li se tamo nalazi i Mike O'Brennan?

— Ovo je njegovo glavno prebivalište.

— Tko je »glavni«? Ti, on ili Kingfisher?

Nasmijao se.

— Mi smo ortaci. I Jesse Mahoun bio je naš ortak. No, sada bi bilo najbolje da odjašemo u naselje.

Ponovo su podboli konje.

Jennifer se nije previše čudila. Činilo joj se kao da je sve to već i prije znala, i da sve mora biti upravo tako. Sad se uvjerila da je Jesse stekao mnoge neprijatelje.

Mahoun je povrijedio mnoge ljude i sada će biti kažnjen.

U seoce su stigli obasjani posljednjim zracima sunca. Dočekala ih je skupina ljudi koji se ni po čemu nisu razlikovali od ljudi Jessea Mahouna. I ovi su izgledali poput jahača i kaubojaa, a dijelom su to i bili.

Željeli su zaraditi što više... više od dvadeset ili trideset dolara mjesečno... i to je bio jedini razlog koji ih je nagao da krađu stoku.

Jedan od njih priđe i digne ruku na pozdrav.

— Hej, ovo je zaista iznenađenje! — usklikne. — Najljepša žena na tisuću milja naokolo nalazi se među nama. To je više nego užitak za naše oči.

Gospodo, mi vam svi stojimo na usluzi! Vaši smo odani slugae!

Poklonio se poput nekog ponosnog hidalga. Međutim, njegova je rida kosa govorila o irskom porijeklu. Djelovao je dinamično.

Jennifer je bila uvjerena da se nalazi pred Mikeom O'Brennanom, vođom kradljivaca. Bijaše to čovjek koji je sve sitne kradljivce ujedinio i od njih stvorio čvrstu družinu.

Ona se nasmiješi i dopusti da joj pomogne sjašiti, iako je to mogla bez ičije pomoći.

Nije zaboravila da je žena i nastojala je to upotrijebiti u svoju korist. Trudila se da očara tog O'Brennana.

Buckmaster je dotle objašnjavao što se zbilo.

— Jennifer je željela otići od Jessea Mahouna. Nisam doveo samo nju, već i sve konje koje sam našao na ranču. Mislim da će sada napokon dobri, stari Jesse doći. Naravno, u pratnji svojih momaka. Ako ga pobijedimo, pripast će nam sva stoka u zemlji, sva! Čujete li me? Dođe li i mi ga pobijedimo, pripast će nam više od dvadeset tisuća goveda. I konja ima mnogo.

Nitko, međutim, nije klicao od radosti. Svi bijahu odlučni u svojim namjerama. Jennifer Johnes je to osjetila.

— Da — odgovori jedah — moramo ga pobijediti. Odavno čekamo ovaj trenutak. Ali, zašto je ova lijepa gospođa napustila Mahouna i prešla na našu stranu? Mislim da bismo to morali saznati.

Mike O'Brennan i Clint Buckmaster su se šutke gledali. Razumjeli su se bez riječi. Tada pogledaše Jennifer.

Shvatila je kako očekuju da ona objasni zašto je ovdje. Imala je dvije mogućnosti: pronaći izgovor ili reći istinu.

Naposlijetku odluči i reče:

— Jesse Mahoun me prevario i ponižio. Toliko je pozlijedio moj ponos da sam čvrsto odlučila uništiti ga. Ako bih ja trebala predstavljati zamku za njega, tada vam mogu reći da sam spremna na to.

Razmišljali su o njenim riječima, a onda kimnuše u znak odobravanja.

— I mi smo s tim suglasni, gospodo — javi se jedan. — Mahoun bi sada mo-

rao doći. Tu se nalazi njegova žena, imamo sakupljeno veliko stado, pa čak i konje s njegova ranča. Da, sada bi bio pravi trenutak da dođe. Do sada je samo gonio naše male družine — a ovdje će se sukobiti s cijelom momčadi. Gospodo, možete biti sigurni da ćemo ga uništiti.

Čovjek je govorio u svoje ime i u ime svih ostalih.

— Mormci, uskoro će večera! — ogласi se dubok glas iz jedne od kuća, koje sve bijahu derutne.

— Dođite, gospodo — obrati se Mike O'Brennan Jenny. — Vi ćete jesti s Clintom i sa mnom. Ovo je naša kuća. Imamo prvorazrednog kuhara, nekada je kuhao na bojištu za generala Leeja. Ako se želite osvježiti, naredit ćemo da vam napune cijelu bačvu vodom.

— Da, to bih rado učinila — prihvatila je umorno.

Osjećala se kao da će toplom vođom isprati sa sebe svu gorčinu i mržnju koja se u njoj nakupila, a koju je skrivio Jesse Mahoun kad ju je prevario i privezao lancem.

— — —

Dok je Jenny sjedila u toploj vodi, koja je labavila njene skvrčene mišice, u prednjoj prostoriji sjedili su Buckmaster i O'Brennan za stolom i večerali.

Večera se sastojala od janječeg pečenja s biranim prilozima, koje je samo vrstan kuhar znao odabrati. Sve je bilo nalik na veliku gozbu.

O'Brennan upita, žvačući:

— Zašto si je doveo? Zar je želiš ovdje zvesti? To ne bi bilo dobro zbog ostalih momaka. Tada bi uskoro svaki od njih želio...

— Ukrala je Mahounu sav novac — prekine ga Buckmaster. — Jesse ju je nakon toga u svojoj kući privezao lancem. Vjerojatno je želio da je slomi, kako bi mu otkrila gdje se nalazi novac. Mislio sam da je Jesse i nama dužan, tada i nama pripada dio novca koji mu je ukrala ova tigrica. Ili bi tebi bilo draže da sav novac pripadne njoj? To iznosi više od trideset tisuća dolara.

Mike prijede rukom preko lica, a tada snažno zaklima glavom.

— Ne. Ali, njoj bih rado dao stotinu dolara za jednu noć, čak i dvije. Oh, Clinte, mislim da si pravilno postupio kada si je doveo ovamo, jer ona je vrijedna trideset tisuća... ako sam te dobro razumio.

Buckmaster kimne.

— Bio sam uvjeren da će ona sobom ponijeti plijen i pokušao sam uliti joj povjerenje, ali ona je već prije sakrila novac. Nekoliko puta je bila u gradu. Ispitao sam i mladog kauboja kojega je poslala po mene. I ja sam je vidao u gradu. Redovito bi išla u trgovinu, jela u restoranu i posjetila Juanitu Rands, krojačicu.

Nakon tih su se riječi neko vrijeme gledali. Razmišljali su.

— Juanita Rands... — Mike O'Brennan je to izgovorio značajno. — Morat ćemo je pitati da li je Jennifer svoj plijen sakrila u nje. Jer, zašto bi ona posjećivala Juanitu Rands kada je Jesse Mahoun objesio njenog sina? Napiši pismo, Clinte, a ja ću poslati jednog čovjeka do Tima, koji se još nalazi u gradu. Tim će uskoro moći jahati. Prije nego krene ovamo mora posjetiti Juanitu Rands. Da li je tako u redu?

— Da, upravo tako — potvrdi Buckmaster, učinivši pri tom grimasu koja je trebala biti smješak i nastavi: — Vjerojatno si čuo o šalama koje Jesse priređuje svojim ljubavima koje dovodi na ranč?

— Misliš na lažna vjenčanja u San Angelu? — I O'Brennan se iskesi, pa doda: — Jesse je uvijek bio mudar. Da to nije bio, ne bi nas u ono vrijeme uspio prevariti. Da, bio je mudar, a to je još i danas. Uvijek je besplatno dobivao najljepše žene. Bilo je dovoljno da ih upita žele li postati kraljice na njegovim ogromnom ranču i istog bi trena sve bilo gotovo. Svaka je pristala. Ali, ova žena je opasna. Ukrala mu je novac. S ovom se prevario, zar ne?

Dobro se zabavljajući, nastave s jelom.

I oni bijahu prekaljeni. To je bilo jasno.

Međutim, kada im se Jennifer, svježa i okupana, pridružila, pristojno su ustali da je pozdrave i pozovu k stolu.

— Mi smo već započeli s jelom — reče Mike — kako se sve ne bi ohladilo, ali odmah ću narediti da iz kuhinje donesu svježe jelo. Za nas je osobita čast sjediti za stolom s tako lijepom ženom. To nam se već odavno nije dogodilo.

— Radujem se da se nalazim među pravim prijateljima — odvrati Jenny ozbiljnog izraza lica.

XI

Te noći ništa se nije zbilo. Jennifer je spavala dubokim i čvrstim snom, uvjeren da se nalazi među prijateljima. Vjerovala je i u svoje ženske čari. Štoviše, zavaravala se misliju kako joj Buckmaster i O'Brennan sjede iz ruke.

Da nisu bili ništa bolji od Jessea Mahouna saznat će ubrzo.

I slijedeći dan je mirno protekao. Mahoun i njegovi momci nisu se pojavili. Izgledalo je kao da Jesse uopće ne zna gdje se nalaze njegova ukradena goveda, kao ni to gdje se nalazi Jennifer.

Druge noći stigao je i Kingfisher, iz Spanish Springsa. Izgledao je još bolesniji i slabiji. Put dovde sasvim ga je iscrpio.

S obzirom na ozljede bilo je pravo čudo da je uopće mogao jahati.

I on pristojno pozdravi Jennifer, kao džentlmen i pravi prijatelj.

— Zadovoljan sam da ste napustili Mahouna — reče, pozdravljajući se s njom.

Jennifer lagano kimne glavom.

Redom je motrila svu trojicu muškaraca s kojima se nalazila za stolom.

— Rado bih čula zašto ste postali Mahounovi neprijatelji. Vi o meni znate sve. Poznata vam je niska igra u koju se on s mapom upustio... mislim na lažno vjenčanje. Ali, što je učinio vama da ga tako mrzite?

Djelovali su zatvoreno. Zanijekaaše glavama.

— Poslije, kad nam dopadne šaka — naposljetku odgovori u ime sve trojice O'Brennan. — Svatko od nas ima svoje tajne. I vi, Jenny, zar ne?

— Ja?!

— No, pa novac koji ste ukrali Mahounu. — Mike se naceri. — Zacijelo ste ga nekamo sakrili i to nikome ne želite otkriti. Vidite, Jennifer, to je vaša tajna. Ni vi nama ne biste otkrili svoju tajnu, zar ne?

— Ne, ne bih. Jer, više ne mogu nikome vjerovati, pogotovo ne muškarcu. Na žalost, ne mogu vjerovati ni vama, iako ste me spasili. U pitanju je trideset tisuća dolara, a to je mnogo novca.

Kimnuli su, kao da su suglasni s njenim mišljenjem.

Ali, Jenny je bila upozorena.

Negdje duboko u O'Brennanovim očima otkrila je neobičan sjaj, a u njegovom glasu, kojim je pokušavao dati saljiv prizvuk, osjetila čudan prizvuk.

Ill je to samo uobrazila?

Razgovor je bio naglo prekinut dolaskom jednog čovjeka koji već s vrata vikne:

— Dolazi! Na putu je k nama! Sapocabeza ih vodi! Sve je onako kako smo planirali!

— — —

Sapocabeza bijaše najbolji tragač i najbolji lovac na pume i vukove na području između Pecosia i Rio Granda.

Jesse Mahoun bijaše više nego zadovoljan što je pridobio tog čovjeka.

Činilo se da je Sapocabez bilo potrebno mnogo vremena prije nego što je otkrio gdje su sakrivena goveda. Jesse je bio uvjeren da je on prošao cijeli put do tamo i nazad kako bi mu to javio.

Vjerovao je u to i onda kada je Sapocabeza vodio njega i njegove ljude kroz mrklu noć prema željenom cilju.

Jahali su polako, a sati su se nizali.

Tada Sapocabeza zastane.

Mahoun dovede svog konja do njegova.

— No, što je? — upita muklo. Bio je nestrpljiv.

Sapocabezin glas je zvučao poput glasanja kornjače koju su naučili da govori.

— Ispred nas je uzan prolaz. Može se prolaziti samo u dvoredu. Nakon pola milje prolaz završava, neposredno ispred naselja, to jest starog sela

Caddo Creek. Ono leži na padini. Na toj padini, na površini od oko pet kvadratnih milja, nalazi se sakupljeno stado. Morate doći iznenada. Nemojte se prikradati, jer će vas njihovi čuvari otkriti i uzbuditi cijelu bandu. Budete li brzi, uhvatit ćete ih prije nego stanu na noge i izidu iz kuća. Čuvari koji se nalaze uz stado sigurno će pobjeći. To je sve. Zanima li vas što?

— Ne.

Sapocabeza htjede okrenuti konja i vratiti se, ali ga Mahoun zaustavi povikom.

— Hej! Zar ne ideš s nama? Pođeš li s nama, udvostručit ću ti plaću.

— Ne, senjor — odvraći Sapocabeza — ja sam samo tragač. Uz vas se nalazi dovoljno boraca. Ne bih želio da kradljivci saznaju tko vas je doveo dovde. Jer, neki će od njih sasvim sigurno preživjeti.

Nakon tih riječi okrene konja, podbode ga i stane se vraćati.

Momčad Jessea Mahouna brojila je dobra tri tuceta jahača. Rančer je poveo gotovo sve ljude koji su u njega bili zaposleni i u koje se pouzdavao.

Jesse tiho prekune. Želio je da tragač ostane s njima do kraja. U tmini noći osjećao se poput slijepca.

No, put mu bijaše točno opisan.

Ovaj uski prolaz vodi do neprijatelja, a njega je Mahoun dobro poznao.

Razmišljao je o nekadašnjim ortacima, O'Brennanu i Kingfisheru. Razmišljao je i o Jennifer, toj podloj ženi.

Odjednom ga spopadne bijes. Odjednom se osjetio dovoljno snažnim za napad. Želio je da napokon sve završi.

Podbode konja i krene prema uskom klanecu.

U samom prolazu bilo je još tamnije.

Njegovi ljudi su ga slijedili, polako, korakom. Kad su izjahali iz klanca, Jesse im dovikne:

— Naprijed, momci! Pokažimo im što možemo!

Svi su postali napeti i željni borbe. Osjećali su se poput lovaca.

I... tada se dogodilo!

Kad je Mahoun naišao na razapeti konopac, odmah mu postade jasno da je upao u klopku. On i njegovi ljudi.

Nastalo je neopisivo komešanje. Padali su jedan preko drugoga.

Ali, to nije bilo sve.

Sa svih strana su pucali... revolveri, puške i sačmarice.

Ono što je sada nastalo bio je pravi rat.

Rat za stoku.

Mahoun je ležao na tlu; bio je pogođen konjskim kopitom i nekoliko rebara mu je bilo slomljeno.

Kada je pokušao ustati, pogodi ga metak u rame.

Pokušavao je vikati, izdati naredenja, ali u toj općoj zbrci sve je bilo uzalud. Konji su se propinjali, meci fijukali sa svih strana.

Jesse je pucao u smjeru odakle su dolazili pucnjevi. U tom je i sam pogođen u glavu.

Jennifer Johnes je bila jedna od rijetkih koji su znali što se događa.

Znala je da tamo u tami noći ljudi umiru i prolijevaju krv.

Bila je naslonjena na zid kuće, a prsti su joj grozničavo grebli po zidu.

Pucnjevi su dugo odzvanjali, a između njih začuo bi se poneki bolni vrisak i rzanje konja.

Naposlijetku zavlada tišina.

Ali, njoj ta tišina nije donijela olakšanje.

Bilo joj je jasno da je borba završena i da na bojištu leže mrtvi i ranjeni.

Jesse Mahoun i njegovi ljudi postali su žrtvom podmukle klopke.

Naposlijetku ona nije bila mamac.

Obuzme je čudan osjećaj.

Da li je to sažaljenje? Zar ga žali?

Ne bi mogla opisati taj osjećaj.

Odjednom joj sve što joj je Jesse učinio i nije više izgledalo tako strašno. Možda je i previše cijenila svoj ponos. Možda se trebala zadovoljiti time da pljune na njega i da ode?

Zašto se osjećala tako užasno poniženom da ga je čak i zamrzila?

Da li ga još mrzi?

Možda je već mrtav?

Ni na jedno pitanje nije znala odgovora.

Neprekidno joj se glavom rojila jedna misao: on je upao u klopku! Mrtav je. Oni su ga uništili, a ja pri tom ne osjećam nikakvo zadovoljstvo.

Polako je ušla u kuću. Na još toploj peći nalazio se lonac s kavom. Uzme šalicu i napuni je, pa sjedne za stol.

Neko je vrijeme tako sjedila, a zatim posegne za kartama i počne slagati pasijans.

Mora se smiriti.

Da li je još živ, pitala se. Što će biti ako ga dovedu i bace mi ga pred noge? Što tada?

Kad je svanulo, dovezli su ga na kolima, s ostalim ranjenicima. Ispred kuće u kojoj su živjela tri ortaka, a sada i Jennifer, skinuli su ga s kola, unijeli unutra i spustili na jedan ležaj.

— Evo ti ga, djevojko — reče joj Mike O'Brennan suho.

Prišla je ležaju i uprla pogled u Jessea.

Tu, njoj nadohvat ruku, ležao je veliki i moćni Jesse Mahoun, kojega je slijedila od Abilena u Kansasu do Spanish Springsa u Teksasu, nakon što joj je obećao da će postati kraljicom na njegovom imanju.

Sada se sjetila kako je uspio sačuvati novac dobiven prodajom stoke kada ih je na putu napala grupa razbojnika.

Kod Don's Storea, na prijelazu Red Rivera, borio se protiv trojice revolveraša i pobijedio ih.

Sada je, međutim, ležao ovdje i za njega više nije bilo nade. Sve je bilo izgubljeno.

Buckmaster, O'Brennan i Kingfisher stajali su uz nju i promatrali besvjesnog Mahouna.

— To smo oduvijek željeli, zar ne? Vidjeti ga kako leži slomljen pred našim nogama — prekine tišinu Mike.

Ostala dvojica kimnu.

Neko su vrijeme tako šutjeli i vidjelo se na njima da su ispunjeni dubokom mržnjom.

— Što vam je učinio? — upita ih Jenny. — Napokon, rado bih to saznala. Vaša mržnja nije manja od moje.

Zanijekali su glavama i šutke se pogledali.

— Za to ima još vremena — odgovori tada Buckmaster. — Željeli bismo da još jednom dođe k svijesti, kako bismo s njime mogli porazgovarati. Pre-

gledaj mu rame, Jenny. Ili ti je to, možda, teško? Mi imamo još mnogo posla. Ova borba nije ni za nas bila laka. Oštro su se branili.

Jennifer je oklijevala, ali onda pristane.

— Dobro, pobrinut ću se za njegove rane. Čak osjećam i neku vrst zadovoljstva što mogu biti prema njemu milosrdna, i to baš sada, nakon što je poražen.

— To sam i mislio — nasmije se Clint. — Zavezao te poput kuje, a sada sve ovisi o tebi da li ćeš htjeti previti njegove rane ili ne. Nadam se da će ti to vratiti ponos.

Ona sliježe ramenima.

Nisu više ništa rekli. Izišli su i do nje dopru dozivanja.

Ranjenike su unosili u ostale kuće. Konje su gonili do korala.

Jedan je glas vikao:

— Momci, potrebno mi je tucet dobroljaca! Želio bih uhvatiti odbjegle Mahounove momke. Tko će poći sa mnom? Sada je jutro i sve je orošeno, pa ćemo lakše slijediti tragove.

Jennifer je sve to čula dok se brinula oko Jessea.

Odjeću mu je razrezala, kako bi odmah vidjela gdje je ranjen. Rana na ramenu još je krvavila. Ugledala je i slomljena rebra, a rana na glavi bila je sva u krvi.

Rane bijahu strašne.

U kuću uđe jedan crnac i predstavi se. David Blanco bijaše odjeven poput kauboja.

— Ja ću vam pomoći, gospođo.

— Dobro. Moramo mu zaviti cijeli gornji dio tijela, kako bismo poduprli slomljena rebra. Vi ćete ga pridržavati, da ostane u sjedećem položaju, a ja ću ga previti.

— Učinit ću što god naredite. Samo, ne shvaćam zašto se toliko trudite oko njega kada će ga ubiti čim se osvijesti? To je upravo sadistički, zar ne, gospođo?

Razmišljala je o tome što je Blanco rekao. Ponovo je preplavi onaj čudan osjećaj.

Da li je to ipak sažaljenje?

— Ne znam što je učinio Buckmaster, O'Brennan i Kingfisher —

promrmlja — ali mora da je posrfeđi nešto veliko. Pa, čak i zakon naređuje da se zatvorenici moraju njegovati i izliječiti prije nego što ih vješaju.

Crnac je zapanjeno zurio u nju.

— Oh, gospođo, kako ste okrutni! — promrmlja.

Oklijevao je, a onda se ohrabrio i nastavi:

— Tako ste lijepi a tako okrutni, gospođo. Zar je moguće da su se takve dvije osobine spojile u jednoj osobi?

Ništa nije odgovorila. Međutim, dok se uz crnčevu pomoć brinula oko Jessea i povremeno čula njegovo stenjanje, razmišljala je o Blancovim riječima. Pitala se da li će se Jesse uopće još osvijestiti? Da li je ono što joj je učinio zaista bilo tako strašno da ona želi njegovu smrt? Da li bi mogla gledati kako umire a ne pružiti mu pomoć?

Opet osjetiti nešto što ne bi mogla objasniti.

Možda je to bilo podsvjesno saznanje da ga, unatoč svemu, još ljubi.

Jer, jedno kratko vrijeme ona se doista osjećala njegovom ženom.

Da, voljela ga je.

A sada? Osjećala je kako se sve nalazi u nekoj zbrci.

Kada su previli Mahouna, oprali su ruke. Tu se David Blanco ponovo obrati Jennifer.

— Niste tako okrutni, gospođo, kao što sam mislio. Vi samo govorite kao da ste okrutni, no vaše su ruke bile blage i nježne. Bojali ste se da biste mogli nanijeti bol. Kad biste ga mrzili, tada...

— Dobro, Davide, dobro — prekine ga ona i okrene glavu.

Željela je biti sama i u miru o svemu razmisliti. Jer, tog se trena u njoj nešto izmijenilo, slomilo.

Mora razmisliti o tome, dokučiti što je to.

XII

Cijeli je dan ostala sama uz Jessea.

Buckmaster, O'Brennan i Kingfisher bili su vrlo zaposleni.

Jer, njima je sada pripadalo Mahounovo carstvo. Dobili su odlučujuću bitku i time je ovaj grozan rat završen.

Goveda su tada pripala njima... sve što je Jesse dotad posjedovao bilo je njihovo.

Tko im to može osporiti?

I tako su uskoro bili na putu, sa svim svojim ljudima. Za Jessea Mahouna bit će dovoljno vremena.

Prije nego što su krenuli, svratili su do njega i pogledali ga. Zaključili su da imaju tjeđan dana vremena, jer on ne može pobjeći.

Bilo je mnogo važnijih stvari koje je trebalo srediti, nego sjediti uz njegov ležaj i čekati da se osvijesti.

I tako je Jennifer ostala sama s njim.

Kada bi, samo načas izišla iz sobe, kako bi udahnula svježeg zraka, vidjela je da je naokolo sve mirno.

Cijelo se stado još nalazilo na padini i mirno paslo. Maľne je sva trava bila izjedena i uskoro će morati goveda seliti na druge pašnjake, jer ovdje više nije bilo dovoljno ispaše.

Možda će ih i otjegrati do željeznice u Kansasu.

Na sjeveru je već zacijelo zima. I na području Kansasa će uskoro pasti prvi snijeg. Ovdje, na jugu, sve je to izgledalo jako daleko. Kad bi stado i krenulo za Kansas, ne bi stiglo prije proljeća.

Sada je i to stalo brinuti Jennifer.

Mnogo je stvari mućilo lijepu glavu Jennifer Johnes.

— — —

Slijedećeg se dana Jesse načas osvjestio i kratko pogledao Jennifer. No, zbog jake groznice, nije je prepoznao.

Ali, njegova je podsvijest nekako shvatila da se o njemu brine žena.

Dok je tako sav gorio u groznici, Jennifer je ćula kako u bunilu izgovara slijedeće rijeći:

— Ne... ne mogu. Ne mogu... tako dugo dok me ispunja strah da će me ubiti. Ne mogu... ni jednu dobru djevojku... učiniti udovicom. Ne, ne mogu...

Tu zaniĳemi i postane mirniji.

U duši Jennifer Johnes opet nastaje užasna zbrka.

Prokletstvo, što znaće ove rijeći? — upitala se ĳlutito, dok joj je glas i samoj djelovao suho i grubo.

Pogleda ga i s gorćinom promrmlja:

— Budalo, nema oprostaja za tvoja nedĳela!

— — —

Druge noći Mahoun se po drugi puta osvjestio.

Unatoć groznici i užasnoj glavobolji shvatio je da je ĳiv i prepoznao ženu koja mu je toćila ćaj i dala mu da pije. Zahvalno srkne gutĳaj tople tekućine. Usne mu bijahu sasvim isušene i ćaj ga osvježi.

U svjetlu svjetiljke promatrao je Jennifer, dugo i ćutke. Pokušavao se svega sjetiti.

Ona je strpljivo ćekala i ozbiljno ga promatrala.

I, onda se sjetio.

On podigne ruku i dotakne zavoj na glavi.

— Ćudno da uopće još imam glavu... — promrmlja. — Da li mi, možda, nedostaje polovica?

Bila je to tućna šala. Nije se osjećao dobro. Sve ga je boljelo, a osim toga izgubio je mnogo krvi.

— Kako to da me ti njeguješ? — upita nakon nekog vremena. — Zar sam vrijedan toga? A gdje su moja tri stara ortaka? Da li su ovdje, ili su otišli? Udružili su se i namamili me u klopku. Gdje su? Ne mogu vjerovati da si sama sa mnom ovdje, u ovoj pustoši.

Glas mu je bio jedva ćujan.

Jennifer nije progovorila ni rijeći. Primijetila je da će uskoro opet pasti u san i ne bi mogao pratiti neki razgovor.

Metak koji ga je pogodio u glavu nanio mu je teću ranu nego onaj u rame i konjsko kopito koje mu je smrskalo rebra. Bilo je ćudno da s tako ozĳijedenom glavom uopće može razmišĳati.

— — —

Slijedećeg dana začuje Jennifer topot, pa brzo iziće iz kuće.

Više od pola tuceta jahaća gonilo je veliko krdo konja do padine.

To su, zacijelo, konji s Mahounova ranća, koji su držani na udaljenim pašnjacima.

Jedan od jahača bio je Buckmaster.

Dojahao je do nje i sjahao.

— Zdravo, slatka djevojko! Kako si? A kako je velikom Mahounu? Da li si ga dobro njegovala, da svjež i priseban doživi smrt? Ili možda uopće nije došao k svijesti? Nemarno je postavljao pitanja, no u očima mu je sijevalo.

Njegove su je oči bestidno ispitivale. Danas ju je promatrao sasvim drugačije nego prije. Bio je to pogled pun pozuđe i strasti.

— Još nije sasvim priseban kad se probudi — odvratila Jenny.

On pride koritu s vodom i zagnjuri u njega glavu.

— Oh, kakva prašina — reče kad je izgnjurio iz vode, pa vikne prema kuhinji: — Hej, donesite mi nešto za jelo! Jesi li me čuo, ti varalice praznih želuca! Moram nešto pojesti! I momci su gladni! Pripremi nešto dobro!

Krenuo je u kuću, a Jennifer za njim.

Cim su ušli, on je zagrlj.

— Sada možeš biti dobra prema meni — reče muklim glasom. — Dugo sam čekao, zar ne? Život teče dalje. Jesse Mahoun ti leži pred nogama. Opet možeš biti ponosna i svoje adute položiti na nekog drugog momka. Na mene!

Nakon tih riječi grubo je poljubi.

Nije se opirala, ali je ostala sasvim mirna i hladna. Poput drveta.

Prekleo je, skinuo ruke s nje i odgurnuo je od sebe.

Glupa si! Nevjerojatno glupa. Pitam se kako namjeravaš otići odatle ne budeš li ima'a prijatelja i zaštitnika? Mislio sam da si to već shvatila, ali sada vidim da si za to previše glupa. Zar ne shvaćaš u kakvom si položaju?

Jenny je i dalje šutjela i netremice ga promatrala.

Clint se tada okrene i pride ležaju na kojem se na azio Mahoun.

Kada je pogledao ranjenika, Jesse otvori oči, pa se činilo kao da je već i prije bio budan. Pogled mu je bio jasan i vidjelo se da je pri svijesti.

— Zdravo, Jesse!

— Zdravo, Clinte! No, jeste li sada zadovoljni?

— Naša je sreća neizmjerena, Jesse, iako si... a tome nema davno... zamalo ubio Tima kada te je uhodilo. Ti bi ga zaista i ubio da te ona nije odvratila od toga, zar ne?

— Da, Clinte. Jenny me je zadržala da ga ne ubijem. Bila je uvjerena da sam je nekoliko minuta prije toga oženio.

— Ali ti to nisi, Jesse! Čudi me kako ti je uspjelo sakupiti tako mnogo neprijatelja?! Čak smo ti i mi postali neprijatelji, iako smo prema tebi bili kao braća.

— To je tako, Clinte. Sada se možete osvetiti.

— To ćemo i učiniti! — obeća Buckmaster gromkim glasom.

— Zatim se okrene Jennifer.

— Daj mu da nešto popije. I jesti mu daj, ako želi. Ne bih htio da se opet onesvijesti, jer bih želio s njim neko vrijeme razgovarati. Hej, Jesse, znaš li da još uvijek nosim u tijelu komadić olova kao uspomenu na tebe? U leđima. Dosad još nisam našao liječnika koji bi se usudio izvaditi ga. Svi misle da se metak zaglavio, no ponekad me sve užasno boli. Tada mi se ukoči desna noga, jer metak dodiruje neke živce.

Načas je zašutio i promatrao kako Jennifer ulijeva čaj u Mahounova usta i kako ga hrani omekšanim dvopekrom.

— Ona ti je otela novac — nastavi Buckmaster nakon podulje stanke. — Odužila ti se za svadbule. Ukrala ti je više od trideset tisuća dolara, zar ne? Pretekla nas je, ali morat će nam predati novac, jer tvoj dug prema nama je stariji. Naša su prava prije njenih.

Kada je zašutio, Jennifer ga je šutke promatrala.

Nasmiješilo se i kimnuo.

— Da, s tim se moraš pomiriti. Novac koji si ukrala Jesseu pripada nama.

— Ali vi ga nećete dobiti — odvratila mu ona. — Nećete ga dobiti ni kada bi me to stajalo života.

No, Clint se i dalje cerekao.

— Ah, mi imamo dovoljno vremena. Već ćemo to urediti kad na tebe dođe red. Naše su metode sasvim drugačije od onih koje upotrebljava ovaj gospo-

din. Time mislim na lanac za pse. Možda je sada vrijeme da se vratimo malo unazad.

Okrenuo je glavu, jer je u sobu ušao mlad Meksikanac s pladnjom punim hrane.

Buckmaster odmah sjedne za stol i napuni tanjur jelom, pa pošalje momka napolje.

Zvaćući, neprekidno je pogledom pratio Jennifer i Mahouna.

Odjednom uperi viljušku u Jennifer.

— Sada ću ti sve ispričati — reče. — Nas četvorica bili smo ortaci i dobri prijatelji. Preko, u Meksiku, pronašli smo zlatni rudnik. Morali smo biti oprezni da nas ne bi uhvatili Apaši ili bandalerosi. Radili smo golim rukama. Tada smo vidjeli da nam je potreban alat. Izbor je pao na Jessea i mene. Odjahali smo zajedno. Narhjeravali smo se vratiti nakon tjedan dana, jer toliko nam je vremena bilo potrebno da sve nabavimo.

Pojede nekoliko zalogaja i sada uperi viljušku prema Mahounu.

— Hoćeš li ti ispričati nastavak, dobri moj Jesse? Ili da joj ja ispričam kako si mi pucao u leđa da bi mogao zadržati moje zlato? Ostavio si me ležati, jer si mislio da sam mrtav. Isto si tako zaboravio na preostala dva ortaka, koji su u rudniku čekali na naš povratak. Pronašli su me, slijedeći naš trag. Naime, bili su gladni i pošli su nam u susret. No, našli su samo mene, upola mrtva. Tih tjedan dana jeo sam kaktuse i neke gmizavce koje sam mogao uhvatiti. Jesse, koliko si nam dužan? Reci sam!

Sjetivši se svega, postao je ljut. Nije mogao dalje jesti, već odgurne tanjur.

Mahoun, međutim, ne reče ništa.

I Jennifer je šutjela. Gledala je u Jessea.

Ovaj joj mirno uzvratila pogled.

To je začudi.

U tome trenu Clint Buckmaster reče:

— Objesit ćemo te onog dana kada ćeš biti u stanju popeti se na konja i stati ispod konopca. I ti si dao objesiti nekoliko naših jahača, a sada si ti na redu. Visjet ćeš?

Ponovo privuče tanjur i nastavi s jelom. Odsad je govorio punih ustiju:

— Na svoje ljude ne možeš računati, Jesse. Tvoj zamjenik je mrtav. Nema više ničega. I stoka je pripala nama. Kad ću napokon imati mnogo novca, otputovat ću na istočnu obalu i tamo će mi jedan specijalista izvaditi metak. Nalazi se neposredno uz kralježnicu. Trebao si ciljati malo više ulijevo, Jesse.

Po zvuku njegova glasa osjetilo se da je rekao sve.

Prostorijom opet zavlada tišina.

Mahoun zatvori oči. Cinilo se kao da je zaspao.

Jennifer je i nadalje bila naslonjena na zid, a onda krene napolje.

Clint je nije zadržavao. Tanjur je gotovo ispraznio i sada je bio umoran.

Jennifer sjedne u sjenu.

Misli su joj letjele.

Znala je da je i ona upala u klopku. Buckmaster je skinuo krinku i sada je znala da ni on nije ništa drugo do pljačkaš i propalica. Nije džentlmen. Dobro je izgledao, to se moralo priznati, i svojom pojavom je ulijevao povjerenje, no u biti bijaše to opasan vuk.

Tada pomisli na Jessea i pri tom je preplave razočaranje, omalovažavanje i žaljenje.

On bijaše pohlepan i bezobziran. Uzimao je ono što je htio i varao sve one koji su s njim imali posla.

Nitko od njih nije vrijedio ništa.

No, da li ja nešto vrijedim?

Počela je ispitivati samu sebe.

Bila je uvjerena da bi davičnika ostala na strani Jessea Mahouna, jer ga je voljela, da je nije prevario. Morala se osvetiti, iako ga je i dalje voljela.

A sada je za sve prekasno.

Mi smo izgubljeni, pomisli.

Stiglo je još nekoliko jahača. Dognali su stado goveda koje se u trku, nalik na stampedo, uputilo do jezera da se napije. Gonjenje je bilo naporno i životinje su ožednjele.

Jedan od jahača priđe bliže. Bijaše to Tim Kingfisher.

On sjaše i prođe pored Jennifer.

— Dakle, ljepotice?

No, ona ništa ne odvrati; samo ga je ispitujući promatrala.

Istog se trenu iz kuće začuje Buckmasterov glas.

— Hej, Time, dovedi tu ljepoticu!

Kingfisher je časak oklijevao. Tada upita:

— Zar ste se vas dvoje prepirali?

— Skinuo je napokon krinku. A tebi sam jednom spasila život, Time Kingfisheru.

— Jesi, i zato ćeš i ti ostati na životu. Obecajem! Samo, moraš nam dati novac koji si ukrala Jessu. No, pođi sada u kuću!

Posušala je.

Buckmaster je sada ležao na jednom ležaju, a Tim Kingfisher se prihvatio jela koje se još nalazilo na stolu. Bio je prilično iscrpljen. Još se nije sasvim oporavio.

Zvačući, motrio je Mahouna.

Jesse otvori oči i uzvрати mu pogled.

— Ti svinjo — reče mu Kingfisher — napokon te imamo. Dopustio bi da krepamo u rudniku. Da nismo pronašli Clintu, još bismo povjerovali da su vas napali Apaši ili bandolerosi.

Mahoun ništa ne odgovori.

Nakon kratkog vremena oglasi se ponovo Clint.

— Jenny, kamo si sakrila novac? To te sada pitam sasvim mirno i prijateljski. Međutim, ako mi ne kažeš, tada ću ustati. Ne želim prijetiti, ali sam spreman okladiti se s tobom da ćeš nam na kraju reći. Dakle?

— Idi do vraga! — prosikće ona.

On se tiho nasmije. I Tim Kingfisher se smijuljio.

— Da si ponosna, to nam je već poznato — reče Tim — ali sada pokaži i da nisi glupa.

Šutjela je. U jednom je trenu željela pobjeći, ali odmah odustane od te namjere. To bi bilo glupo. Nije mogla pobjeći. Posvuda je mnogo njihovih ljudi.

Odjednom progovori Jesse Mahoun.

— Reci im sve, Jenny. Daj njima novac, inače ćeš loše završiti. Ti to nećeš izdržati i bit ćeš obilježena za cijeli život. Pustit će te da pobjegneš ako im predaš novac. Poslušaj me, Jenny!

Glas mu je bio silno ozbiljan. Osjećala je svu gorčinu koja se u njemu nakupila.

Bio je to čovjek koji se nalazio na kraju životnog puta i sada je još jedino želio njoj dati dobar savjet. |

On je odlično poznao svoje stare ortake i znao je što je čeka.

Odjednom, ona mu povjeruje. Njegove su riječi imale sada veće djelovanje nego prije prijetnje.

Shvatila je da joj želi dobro. Moram mu vjerovati i poslušati ga!

Jer, Kingfisher i Buckmaster su bili đavoli.

Ona polako udahne, stisne ruke u šake kao da u njima traži neki oslonac i reče suhim glasom:

— Novac se nalazi u krojačkoj lutki Juanite Rands. Ali, nemojte rastrgati lutku. Neka to učini sama Juanita. Tamo se nalazi i njena ušteđevina. Njen novac ostavite na miru.

— Što ti misliš o nama? — upita je Buckmaster zapanjeno. — Mi nećemo jednoj jednoj krojačici oteti njenu ušteđevinu. Želimo samo ono što pripada Jesseu. I njegov život hoćemo, jer nam ga duguje.

Ustao je i, zijevajući, protegnuo ruke.

— Najbolje da odmah odjašem u Spanish Springs. Suviše je važno da ne bismo sve odmah sredili.

— I ja ću s tobom — reče Tim.

— Hej, zar ti uopće možeš jahati?

— I te kako! Želim te pratiti kako bih bio siguran da se Juaniti Rands neće ništa dogoditi. Volio sam, naime, njenog sina. Jahali smo zajedno. Jenny je čak naredila da ga se skine s konopca i to sam ispričao Juaniti Rands. Vjerojatno je zato zavoljela Jenny i spremila joj novac. Da, tako se zacijelo zbilo. Jahat ćemo obojica!

Kada su izlazili, jedan za drugim, kroz uska vrata, nisu više izgledali umorni, već svježi i odmoreni.

Pomisao na novac djelovala je na njih poput eliksira. Nijednom se nisu osvrnuli, da pogledaju što rade Jesse i Jenny.

Napolju zatražiše svježe konje. Buckmaster tada zapovijedi neka pripaze na Mahouna i lijepu Jennifer, kako slučajno ne bi pobjegli.

Odgovorio je glas Davida Blanca.

Malo zatim odjekne topot, koji se udaljavao sve dok nije zamro.

— Otišli su — reče Jennifer.

— Ali će se vratiti. Sav svoj razum moraš sada iskoristiti u svoju korist,

Jenny. Moraš pobjeći. Jer, vjerovalno si već primijetila da mi nismo neki časni džentlmeni.

Jesam.

On se nasmiješi, no vidjelo se da mu to pričinja bol.

Oh, Jenny, nisam se prema tebi pošteno ponio, ali mi jedno moraš vjerovati.

— Što? — upita ga hladno. — Što bih ti morala vjerovati?

Ja te volim, Jenny! Bilo je žena koje sam isto tako prevario s vjenčanjem i lažnim svećenicima na primjer Lily Shannon. Međutim, svaki puta se pokazalo da je dobro što ni sa jednom nisam bio uistinu oženjen. Jer, nakon toga što su misle da me imaju u šakama, odmah bi se sasvim promijenile. Ali, sada i ne želim previše razmišljati o tome. Htio bih ti samo reći da me zbog tebe grizla savjest i da sam vrlo brzo požalio što sam te prevario. Doista! S druge strane, bio sam radostan kad sam razmišljao o svojim bivšim ortacima ili, bolje rečeno, smrtnim neprijateljima. Bio sam uvjeren da ćeš kao moja žena biti jače uvučena u igru. Ovakom, mogla si jednostavno otići. Stoviše, vjerovao sam da ti ništa ne bi učinila. Oni to i ne bi da nemaš novac. Razumiješ li?

Kimnula je.
— Nakon podulje stanke odlučio upitati ono što ju je već dugo mučilo.

— Da li je istina da si pucao u leđa Buckmasteru kako bi se dočepao njegovog zlata? Da li je istina da si ostalu dvojicu ostavio na cjedilu, iako si znao da mogu umrijeti od gladi?

Glas joj je bio piskutav i činilo se kao da će svakog trenu puknuti.

Teškom mukom je kimnuo glavom.
— Da, Jenny, istina je. Ja sam prokleti pasji sin kakvih ima mnogo na ovome svijetu. Bio sam samo jedan od mnogih. Malo je nedostajalo da postanem »velik«. Pravi kralj. Nalazio sam se tik pred ciljem. Da me moji ortaci nisu pronašli, postao bih velik i slavan.

Predahnulo je, pa nastavio:

— Na mojem se slučaju možeš uvjeriti da postoji pravda; pravda koja ne dopušta ništarijama da uvijek samo dobivaju. Uglavnom, uništimo sami

sebe. I zato, Jenny, nastoj što prije pobjeći odavde. To će ti već nekako uspjeti. Ali, prije toga mi moraš učiniti jednu uslugu.

— Kakvu uslugu?

Glas joj je i sada bio tvrd i hladan.

— Da bi ti mogla pobjeći, ja ih moram ubiti — promrmlja. — Uskoro će ponovo proći kroz ova vrata... najkasnije sutra rano ujutro. Potrebno mi je oružje, Jenny! Molim te, nabavi mi revo ver. Time ćeš samoj sebi učiniti najveću uslugu. Vjeruj mi!

Razmišljala je o njevoj molbi.

Jesse je ležao sklopljenih vijeda. Pričanje ga je umorilo. Izgledalo je kao da je zaspao ili da se onesvijestio, no nakon nekog vremena on je upitno pogleda.

— Odakle da uzmem oružje? — upitala je neodlučno. — Zar nisi čuo da su pri odlasku naredili crncu neka pazi na nas? Možda pred vratima i sluša što razgovaramo?

Pošla je do vrata, naglo ih otvorila i pogledala da li je tko napolju.

Blanca je ugledala na drugoj strani, kako razgovara s ostalim momcima. Bili su zaposleni oko konja.

Jennifer pogleda prema slijedećoj kući.

Da li je tamo netko?
Možda bi tamo naša oružje?

I njoj i Jesseu su oduzeli oružje, a isto su tako uklonili sve iz kuće.

Možda će negdje ipak nešto pronaći?

Odjednom odlučio i krenuo na drugu stranu.

Kuća u kojoj je ležao Mahoun bila joj je dobar zaklon.

— — —
Kada se vratila, Jesse otvorio oči.

Shvatila je da je čekao i da je u mislima bio uz nju.

Odjednom ispruži ruku, koju je skrivala za leđima, i baci na pokrivač kolt.

On uzme oružje u ruke, ali bijaše tako slab da ga je jedva držao u ruci.

Ipak ga pregleda.

— Našla sam ga u džepu na sedlu ispod jedne košulje, zamotanog u čarape i neke krpe.

— Dobro. Sada jedino moraš nastojati da tijekom dana ili noći pobjegneš.

Hada mi daj da nešto pojedem. Moram sakupiti malo snage, kako bih mogao ovaj teški kolt uzeti u ruke i pucati. Moram imati snage da opalim tri do četiri puta. Prisilit ću se na jelo...

— Oh, Jesse! — Ona padne na koljena pred njegovim ležajem. — Zašto mi ljudi u životu tako mnogo griješimo?

Nasmijao se tiho i s naporom.

— Oh, Jenny, ne postoje sveci. Svi su ljudi na neki način grijешni, jedni više, drugi manje. Pamešan se postaje tek kasnije. Bilo bi divno kada bismo unaprijed sve znali. Jenny, mojom krivnjom si upala u sve ovo i ja ću učiniti sve da ti pomognem da se lavučaš. Ako mi uspije maknuti Clintu i Tima, nitko te od njihovih ljudi neće s'ljediti. Tada se još moraš bojati samo Mikea. No, on će biti preko glavę zaposlen gonjenjem stoke za Kan-sas. Hoću li dobiti nešto za jelo?

Ona ustane i zagleda se u njega.

Iznenadeno je ustanovila da više nije ljuta na Jessea. Jedino što je prema njemu osjećala bila je samilost. Znala je da će on s revo'verom kojeg mu je upravo donijela biti posljednju bitku.

XIII

Bila je ponoć kada se Jennifer Johns opralašala od Jessea Mahouna. Nije bila ljuta na njega, jer on bijaše već mal'ne mrtav.

Nisu se mogli oprostiti riječima ili pogledom, jer je on spavao dubokim i tvrstim snom.

G'edala je u njegovo, mjesecinom osvijetljeno lice.

Zalila ga je, ali istodobno bijaše svjesna da ljudi poput njega moraju pasti, prije ili kasnije. Oni su bili osuđeni na to.

Iz kuće je izašla vrlo tiho i počela se šu'jati prema koralima.

U Caddo Creeku sve je bilo mirno. Samo su se na rubovima padine vidjele vatre. Bile su to vatre čuvara stada.

Noć je bila svijetla i puna zvijezda.

Jenny se kretala u svoju kuća i drveća.

Ali, kad se približila koralu i htjela se uhvatiti za jedno sed'o, koje je ležalo na jednoj ogradi, začu se glas Davida Blancoa:

— Noć je vrlo lijepa. Zar ne, gospo-do?

To je bila sve što je rekao, no Jenny je znala da je to opomena.

Brzo je donijela odluku i prišla vratima kolibe, odakle je dopro crnčev glas.

— Davide Blanco, htjela bih pobjeći odatle. Dopustite da odjašem. Zatvorite oči i uš i pustite me. Ja ne želim ništa...

— Ne!

Nakon nekoliko trenutaka doda grlenim glasom:

— Ja sam samo prokleti crnac, koji ovdje na jugu ne može naći pasao. S ovim bih stadom želio poći na Sjever. Svi ćemo mnogo zaraditi. Dobivenim ću se novcem moći naseliti na Sjeveru. Tamo je crnac slobodan. Ne mogu dopustiti da mi propadne ta šansa, Buckmaster i Kingfisher su mi vas povjerili. Ako se vrate i vas ne zateku ovdje tada...

Nije dalje govorio, već samo pucne prstima.

Ono je su zašutjeli.

Jennifer je ispitivala svaku mogućnost, svaku šansu.

Ali, izgleda nije bilo.

Tada se okrene i vrati, mukom vukući noge.

Kada se Jesse slijedećeg jutra probudio, Jennifer mu donese kavu i svjaže pecivo.

— Zar si još ovdje? — upitao je nezadovoljno i predbacujući.

— Nisam mogla otići — odvratila je kratko. — Blanco budno pazi. Bila sam već kraj koralu, ali on me je vidio. Ne, ne mogu pobjeći.

Ništa nije odgovorio, već prionu jelu. San ga je okrijepio i danas je djelovao mnogo snažnije. On bijaše čovjek koji se mogao brzo oporaviti, poput vuka.

Nisu razgovarali, ali su bili svjesni svoje blizine.

**O svemu
što
uzbudi je**

fokus

Ono što su radili nije bilo ništa drugo do čekanje.

Tako su prolazili mnogi sati. Povremeno bi zadrijemali.

U podne se Jennifer prihvati kuhanja objeda.

Jednom je k njima navratio i Blanco, da upita da li im je što potrebno.

Ništa nisu trebali i on ode.

Došlo je i poslijepodne.

Clint Buckmaster i Tim Kingfisher bili su odsutni već dulje od trideset sati.

Kad će se vratiti?

Zanoćilo je. Došla je noć, s tamnim sjenama.

Čulo se rikanje goveda; sada su se javljala mnogo jače nego inače. To i nije bilo čudno, jer stoka nije imala više paše.

Stoka neće više dugo ostati ovdje. Morat će je hitno odvesti na drugi pašnjak. Možda već sutra. Ako to ne učine, doći će do stampeda i stado će se raštrkati.

Bila je zamalo ponoć kada su se Buckmaster i Kingfisher vratili. Topot njihovih konja već se izdaleka čuo.

U susret im odjaše jedan od čuvara stada, i odmah ih obavijesti:

— Hej, stoka je gladna. Ako je već sutra ne odvedemo na neki drugi pašnjak, doći će do stampeda. Prokletstvo, zašto ne vodite brigu o tome?

— Imamo drugog posla — odvrati Buckmaster. — A ti, prijatelju, pripazi što govoriš. Da li si razumio? Sutra ćemo se pobrinuti za to.

Ujahali su u naselje.

Čuvar stada je gledao za njim i tiho kleo.

Kad su Buckmaster i Kingfisher ušli, u kući je gorjelo svjetlo, a Jennifer je stajala naslonjena na peć.

Jesse Mahoun je ležao kao što su ga ostavili, no jednu je ruku držao pod pokrivačem.

Tim Kingfisher baci na stol vrećicu s nocem.

— Imamo ga! Juanita Rands je sama otvorila svoju lutku. Nismo joj otili njenu uštedevinu. Bili smo plemeniti.

— Pripremi nam nešto za jelo — obrati se Buckmaster Jennifer. — Hajde, ljepotice, zaslužili smo nešto dobro! Mikeu će ispasti oči kad vidi da

smo bogati već sada, prije nego što smo stado otjerali u Kansas. Požuri, djevojko!

Jennifer se upravo htjela prihvatiti pripremanja jela, kada prostorijom odjekne Mahounov glas.

— Zalim, ali od toga neće biti ništa! Više nikada nećete biti gladni! Možda jedino u paklu!

U ruci je držao revolver.

Kingfisher i Buckmaster su dobro znali kakav je strijelac; Tim je to znao najbolje, jer se još uvijek nije sasvim oporavio od rana zadobivenih Mahounovim mecima.

Znali su da ih ima na nišanu i bili su svjesni da im se približava kraj.

A netom prije toga bili su tako ponosni i moćni.

Nalazili su se pred posljednjom bitkom.

Nekoliko sekundi svi su šutjeli, tada Mahoun progovori:

— Jenny, uzmi novac i idi. Uzmi novac i konje koji se nalaze napolju ispred kuće. Imaš još jednu sasvim malu šansu, Jenny. Ako jašeš prema istoku, stići ćeš nakon tridesetak milja do puta kojim vozi poštanska kočija... ona vozi od Lareda preko San Antonija za Austin. Spašena ćeš biti tek nakon što sjedneš u kočiju. Dakle, naprijed, Jenny! Kreni! Imaš još samo tu, sitnu šansu!

Dvije sekunde je razmišljala o njegovim riječima, a onda se pokrene.

Najprije uzme novac, zatim svoj zavežljaj i sve to stavi preko ruba jednog sedla. Uzjaše i uzme u ruke uzde drugog konja.

Odjahala je u tminu noći.

Nitko je nije zadržao.

Crnac je, vjerojatno, mislio kako nakon dolaska Kingfishera i Buckmastera prestaje njegova dužnost nadziranja.

Jenny je neometana odjahala prema istoku.

Nakon četvrt milje naglo zastane, začuvši pucnjavu.

Znala je odakle dopire. Znala je da pucaju trojica muškaraca u onoj staroj kući, kako bi ubili jedan drugoga. Jedan je započeo.

No, osim pucnjava čuo se još jedan zvuk. Isprva je bio nalik na glasnije

gundanje, a odmah nakon toga je zagrmjelo.

Stampedo!

Jennifer Johnes podbode konja i povuče drugu životinju.

Odjednom su njeni izgledi za bijeg postali golemi. Svi su sada bili i previše zaokupljeni govedima da bi na nju obraćali pažnju.

Put je slobodan. Nitko je neće slijediti.

Tamo, iza nje, u kući od koje se sve više udaljavala, Jesse Mahoun bijaše još živ, iako mu je košt ispaš iz ruke. Gledao je u svoja dva bivša ortaka i druga.

Ležali su na podu... mrtvi.

Prostorija je bila ispunjena dimom od ispaljenih metaka.

Napolju je grmjelo stado u stampeđu, jureći prema sjeveru. Svi su jahači pošli za njim.

Jesse se još jednom naceri.

— Prokletstvo, danas bih mnogo toga učinio sasvim drugačije. Ali, sada je za sve prekasno. U paklu ćemo se ponovo vidjeti.

XIV

Bio je početak lipnja godine tisuću osamsto šezdeset i devete kada je Mike O'Brennan dognao stado u Dodge City.

Kupac, predstavnik jedne tvornice mesnih preradevina, za kupljenu je stoku ispostavio ček kojeg je Mike morao u banci unovčiti.

Ništa ne sluteći, ušao je u banku u pratnji dvojice svojih jahača.

Zadovoljno je razmišljao: Oh, sada neću morati ništa dijeliti s C'ntom i Jimom.

Pride blagajni i preda ček. Blagajnik uzme ček, pogleda ga i kimne glavom.

Pričeka, molim vas, gospodine!

— Ali, ne predugo — naceri se O'Brennan — jer će se moji nameri opiti na svim salunima u gradu na zaja.

Blagajnik kimne glavom i počne pred O'Brennanom gomilati svežnjeve novčanica.

Iza O'Brennana i njegovih jahača još je nekoliko ljudi ušlo u banku.

Jedan glás hladno upita:

— Gospodine, vi ste začijelo Mike O'Brennan, koji je prije nekoliko dana doveo stoku s žigom »Running M«?

— Da — odvrati O'Brennan preko ramena i ostane tako zagledan u čovjeka koji je to upitao.

Zahvaljujući opisu i zvijezdi, odmah ga je prepoznao. Dovoljno su govorili i dva revolvera s bijelim drškama.

Bio je to Wild Bill Hickok, šerif u Dodge Cityju.

— Vi ste dognali stado s područja Spanish Springsa u Teksasu, zar ne? — upita dalje šerif pristojno.

Iza njega su se nalazila još dva muškarca. Odjeća im je bila ukrašena zvijezdom kakvu nose šerifovi pomoćnici, a u rukama su držali sačmarice.

O'Brennan kimne.

— Što želite? — upita oprezno.

U tom se trenu otvore pokrajna vrata i u sobu uđu dvije žene.

Mike O'Brennan ih odmah prepozna.

Starija je bila Juanita Rands iz Spanish Springsa, druga Jennifer Johnes. Obje bijahu dobro odjevene i djelovale su poput pravih dama.

Tada šerif mirno progovori:

— Ovime zaplijenjujem novac dobi ven prodajom stoke s područja Spanish Springsa, u skladu sa sudskom odlukom a u korist gospođice Jennifer Johnes i gospođe Juanite Rands. One su sudu predložile priznatu darovnicu španjolske krune, na temelju koje imaju pravo podići zahtjev za svako pojedino grlo koje potječe s te zemlje. Imate li nešto za reći, gospodine O'Brennane?

Ovaj zausti da nešto kaže, ali mu ne uspije proizvesti ni glaska.

Isto se dogodilo i s njegova dva pratioca.

Odjednom začuju riječi Jennifer Johnes:

— Gospodo, vas i ostale gonit će isplatiti ču kao da ste stoku gonili po mome nalogu i nalogu gospođe Randa. Možda ćemo vam isplatiti i neku premiju.

Okrenula se prema šerifu i nasmiješila.

— Ili bismo gospođa Rands i ja ipak trebale podići optužbu u vezi s krađom stoke? Koliko bi godina ovi ljudi u tom slučaju proveli u zatvoru?

— Mnogo. Ali, to ovisi o vama, draga gospođice Johnes. Morate računati s tim da će se ovi ljudi pokušati osvetiti.

— Oh — Jennifer se nasmije — mi imamo prvorazredne čuvare. Uvjerena sam da nam nitko ništa ne može učiniti. Da li biste to ipak pokušali, gospođine O'Brennane?

Mike se u međuvremenu sabrao. Bilo mu je jasno u kakvom se položaju nalazi.

— Poklon španjolske krune? — upita muklo.

— Da, darovnica koju je priznala i vlada. Gospođa Rands je rođena de Coronado. Ovdje u Kansasu postoji, na sreću, zakon koji štiti nas slabe žene.

— Tigrice — reče O'Brennan muklo. Oh, prokleta tigrice! Ja, ja...

Odjednom zašuti.

Razum mu je govorio da je izgubljen bude li se ovdje, u Dodge Cityju, ponašao kao u Spanish Springsu ili Caddo Creeku.

Jennifer uzme svežanj novčanica od tisuću do ara i pruži ga O'Brennanu.

— Evo, uzmite! Ovo je predujam za vaše ljude. Kad mi pokažete platni spisak, isplatit ćemo ih gospođa Rands i ja u prisustvu gospodina Hickoka.

— Najprije se moram dobro napiti — reče Mike, uzdišući. — Moram se napiti kao deset Indijanaca prije nego...

Ne završi misao. Izjuri napolje, a njegova dva čovjeka psujući za njim.

— Dakle, ovi goniči nemaju nikakvih manira — reče Bill Hickok i poravnabore na čipkastoj košulji. — Druge moje dame, nadam se da ćete večerati sa mnom?

Obje žene prihvate poziv.

Jennifer doda:

— S tako kulturnim čovjekom rado ćemo provesti večer. No, što je taj O'Brennan rekao? Kako me je nazvao?

Wild Bill Hickok se nasmije.

— Tigrice. Nazvao vas je tigricom. Oh, kako volim tigrice! I bojim ih se. Ne dopuštaju da im se išta ukrade i odlaze u džunglu u lov. Dakle, do večeras, moje dame.

Gledale su za njim, a onda se Jennifer okrene blagajniku.

— Ovdje je adresa u New Orleansu na koju nam, molim vas, pošaljite novac. Jer, uskoro odlazimo odavde...

**Moda, kozmetika.
domaćinstvo**

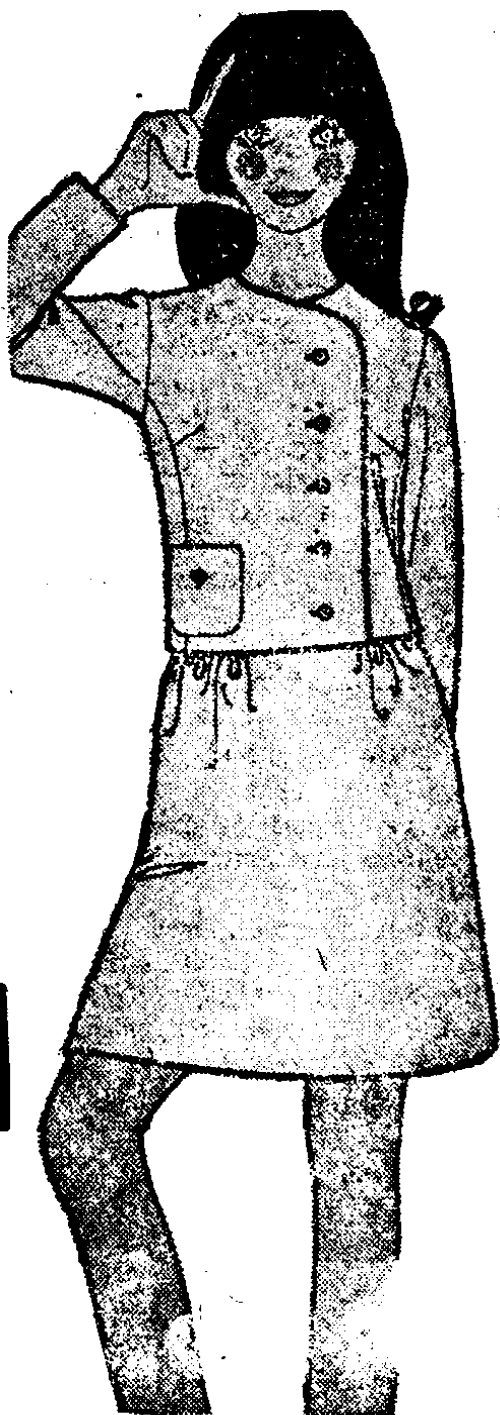
**Savjeti
liječnika i
psihologa**

**Novela, roman,
zanimljivo štivo**

**ukratko: SVE
ŠTO ZANIMA
SUVREMENU
ŽENU**

Svijet

**jugoslaven-
ska ženska
revija**

FRANK SISK

ŽELJEZNI OVRATNIK

Kad čovjek pokuša pomiriti svoju savjest sa svojim postupcima, vjerojatno će radije uveličati negoli ublažiti svoju krivnju.

Čini se da dva starca nisu imala ništa zajedničkoga osim svoje upravo nevjerojatno visoke dobi. Obojica su već duboko zašli u osamdesete godine. Zapravo njihovi su dani bili negdje u maglovitoj udaljenosti, ondje gdje život graniči s poviješću.

Jedan od njih, poznat kao Miguel Solaz, nosio je u sebi neko ozbiljno i tiho dostojanstvo; uvijek se pokrivao sivkastim slamnatim šeširom i odijevao bljeskavo crno odijelo s baršunastim ovratnikom. Drugi, poznat samo kao Vicente, bio je poprilično blagoglasljiv čovjek s pravom malom zalihom pokreta rukama i načina sljeganja ramenima kojima kao da je ispričavao samoga sebe. Svoj je spljošteni zatiljak štutio od sunčeve žege kockastim rupcem.

Čini se da je Miguel običavao dolaziti u hotel »Reformu« upravo u trenutku kad ja sladm svoju drugu šalicu kave. Dolazio je potagano; noge su mu u hodu bile ukočene gotovo poput bijelog štapa na koji se oslanjao. Bio je gotovo posve slijep. Zbog toga je možda uvijek i sjedio za malim okruglim stolom pokraj vodoskoka kako bi uživao u orošenom zraku i šumu vode.

Jedini konobar, koji nikada ni za živu glavu ne bi požurio, pravio se da

uopće ne primjećuje dolazak Miguela Solaza.

Starac bi jednostavno sjedio prebrojavajući vlastite prste. Uvijek ga se moglo čuti:

— Uno, dos, tres, cuatro...

S obližnjeg ukrasnog grma katkad bi mu na obod šešira pala pokoja latica. A on bi i dalje sjedio i čekao strpljivošću čovjeka koji prebrojava prste.

Vicente bi se obično pojavio kojih desetak minuta poslije Miguela. Dolazio bi s postarijim magarcem upregnutim u kola na dva kotača, one vrsti što je nazivaju *carretilla de mano*. Bila su to jedina kola u gradu, koliko mi je poznato, koja nije vukao čovjek.

Mada se smatralo da je Vicente istih godina kao i Miguel, uvijek se vladao kao da je mlađi i manje vrijeđan. Prilazio bi stolu kao pokorni sin.

Vicente je prodavao hljebove kruha načinjene u obliku kornjače, kojih su glave bile uvučene, a noge ispružene. Vicente bi dograbio iz svojih kola dva manja hljepčica, a onda bi ih staračkim hodom odnio do Miguelova stola. Istina, ne bi prilikom naklona prigrabio koljeno, niti rukom doticao rub svoga rupca, no uvijek bi se doimao poput podanika koji dodijava svojem gospodaru.

A Miguel bi svaki put na posve određen način stavio na znanje da je opazio Vicenteovu prisutnost: sagnuo bi glavu a s oboda njegova šešira pala

bi pokoja latica. Vicente bi tada sjeo za onu stranu stola nasuprot vodoskoka, a u svakoj ruci kočio bi mu se po jedan hleč.

Sporni konobar tek tada bi pogledao prema onom stolu. Kad bi se naposljetku približio, pogled bi mu počivao na Vicenteu. Ovaj bi još držao u rukama dva hlepečića kao dogovoreni znak svoje uobičajene narudžbe: lonac kave za Miguela, bocu piva za sebe i tanjur sa sirom za obojicu. Bilo je je posve očito tko ima novaca, mada ne i dostojanstva.

Kad bi ih konobar podvorio, Vicente bi do nosa podigao svoju bocu kao da time želi iskazati počas' Miguelu, kojemu je uvijek bilo potrebno beskrajno mnogo vremena da procane dršku svoje šalice No. Vicente bi ipak strpljivo pričekao da Miguel srkne kavu, pa bi tek onda ispio pivo.

Svako jutro, punih pet dana, bio sam svjedokom tog nijemog prizora i svakoga sam dana bio sve zbunjeniji i znatiježniji. Sestoga mi se dana pridruži uz doručak jedan odvjetnik, Juan de Luega, koji se bavio nekim uvozno-izvoznim ugovorima za moju tvrtku.

Kad mi je stigla i druga kava, Miguel Solaz zauzme svoje mjesto za stolom pokraj vodoskoka. Prekinem naš poslovni razgovor i zamolim senora de Luegu da mi kaže tko je taj dostojanstveni starac.

— Miguel Solaz? On je umirovljeni javni službenik. No umirovljen je već odavno.

— Zar una mirovinu?

— Gotovo ništa.

— Onda to objašnjava stanje njegove odjeće. U Sjedinjenim Državama takvu bismo odjeću nazvali otrcanom. A kojoj je vrsti službenika pripadao?

— Mislim da je bio pošten — sa smiješkom se odvjetnik. — Inače ne bi bio otrcan, nije li tako?

— Možda. No mislio sam što je radio kao državni službenik.

— Mislim da je promijenio nekoliko poslova — reče odvjetnik. Skine svoje tamne naočale i stane ih laštiti. — Mnogo je stariji od mene, pa čak i od mog oca. Morate to uzeti u obzir.

— Dakako, samo sam zapitao što je radio taj čovjek kad je bio mladi.

— Koliko sam shvatio, radio je u nekoliko svojstava.

— To ste mi već rekli, gospodine de Luega.

— Oprostite, moj prijatelju, ali čini se da se sjećam samo jednoga od tih nekoliko svojstava. A i to jedno bih najradije zaboravio.

— To dosta nije važno — rekoh kako bih prikrto svoju znatiželju. — Ostavim to, amigo!

Odvjetnik prekrije tamnim naočalama gornju polovicu lica.

— Nikako! — reče — Zašto da pred svojom strankom sakrivaš jedan aspekt lokalnog kolorita? Zelite li baš znati, Miguel Solaz se najbolje sjećaju kao El Verdugo.

— El Verdugo? — stanem čepkati po mom skromnom pa čak i oskudnom znanju španjolskog jezika, ali nisam mogao pronaći odgovarajući pojam u engleskom. — El Verdugo?

— Krvnik — blago će odvjetnik. — Miguel Solaz je nekoć radio u državnoj službi u svojstvu krvnika.

Pažljivije pogledam starca koji je prebrojavao prste.

— Krvnik — ponovim. — Kako vanjslina može prevariti!

— U njegovoj dobi, moj prijatelju, vanjslina ne otkriva gotovo ništa — uzvratim odvjetnik.

— A i to prezime, Solaz... ne znači li to nešto poput engleske riječi »solace«, to jest utjeha?

— Da, nešto poput utjehe ili bodrenja. No to mu nije pravo prezime. Po ocu se prezivao Santomarco ili Santomarin... nisam više siguran.

— A zašto je napustio svoje pravo prezime?

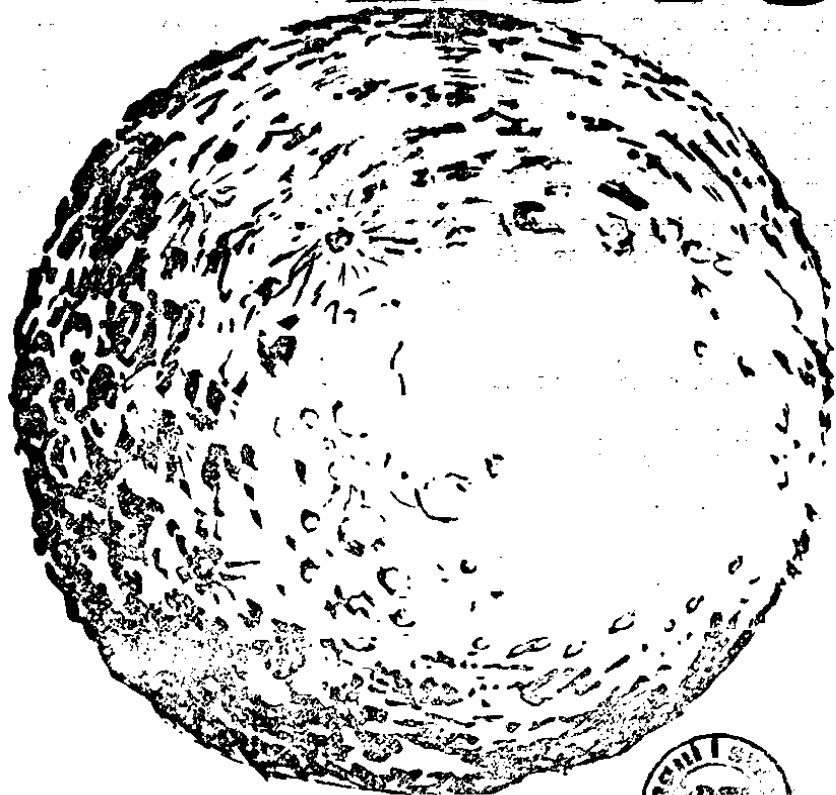
— Eto, Miguelov život seže daleko unatrag, još u doba prve revolucije. A u ono je doba bilo uobičajeno da aktivisti uzmu nombre de guerra, ratnički nadimak, kako bi zaštitili svoju rodbinu od moguće odmazde.

— Pa ipak, jedan krvnik i prezime Solaz? Nije li to pomalo podrugljivo?

— Nikako... a najmanje uzmete li u obzir opću nadu da će nas smrt osloboditi iskušenja našeg prolaznog života. A u Miguelovu slučaju, prezime je imalo još jedno značenje. Tako su mi barem kazali.

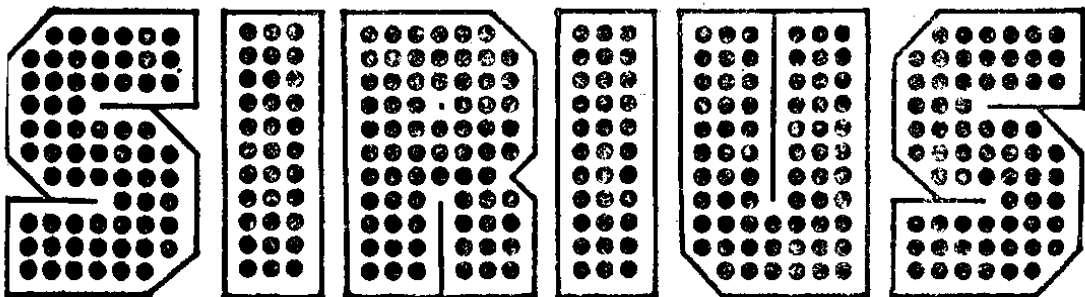
— A smijem li zapitati koje značenje, Senor?

NOVO!

BIBLIOTEKA ZNANSTVENE FANTASTIKE

101

— Rečeno mi je kako Miguel Solaz nije bio samo krvnik nego i pronalazač.

Upravo sam htio zapitati što li je to Miguel izumio, kadli se Vicente pojavi sa svojim magarećim kolima.

— Eto što me zapravo zanima — rekoh odvjetniku. — Stari seljak malteno kleči pred umirovljenim revolucionarom. I za vas je to zacijelo primjer poruge.

Senor de Luega me ponudi cigarom i reče:

— Ima tu više poruge nego što može opaziti oko slučajnog promatrača, moj prijatelju. — Izvadi iz džepa upaljač i nagne se preko stola, a onda ga upali. — Takozvani seljak nekoć je bio veliki poslovni čovjek. Sada ga svi zovu jednostavno Vicente. Ne znam mu prezime. U svakom slučaju, već se odavno ne služi njime. Kad bi čovjek doista želio istaći povijesnu apsurdnost, mogao bi reći kako kapitalist podnosi zavjetnu žrtvu revolucionarnom seljaku. Jer, Miguel Solaz je porijeklom seljak. Ono što u njemu podsjeća na dostojanstvo, u stvari je seljački fatalizam.

Sada zapitam s još više znatiželje:

— Koliko dugo stari poslovni čovjek dolazi ovamo sa svojim kruščićima?

— Dulje nego što se ja mogu sjetiti — uzvratí odvjetnik.

— A koji je razlog tome?

Kroz tamna stakla odvjetnik spusti pogled na pepeo svoje cigare.

— Ne znam. Vjerojatno to ne zna ni Miguel. Pa možda ni Vicente. No bez obzira na razlog i svrhu toga, taj obred potječe još iz dana prve revolucije.

— Revolucija je očito uspjela? — zapitam.

— Sve naše revolucije uspijevaju — sa smiješkom će odvjetnik. — No prva je uvijek prva. Suderi prema pričanjima, Vicente je onda kupovao i prodavao najveći dio žita što se proizvodi u ovom kraju. Danas bismo za takvog čovjeka kazali da je monopolist.

Kroz maglicu aromatičnoga dima promatrao sam kako Vicente ponizno sjedi za stolom kome je šutke predsjedavao Miguel Solaz. U rukama je držao dva hljeba; upravo je pogledao konobara.

Senor de Luega nastavi:

— Cijelo to žito, na stotine tona žita, bilo je uskladišteno u velikoj robnoj kući u ovom gradu. Kad su revolucionari preuzeli vlast, odmah su zaplijenili robnu kuću. Tada se u njoj nalazila oveća zaliha žita. Za privremenu upravu grada to je značilo još više moći, privrednu moć koja je uvijek najvažnija. Nigdje se ne mogu pribaviti točni zapisi o onome što je uslijedilo, no poznato je ovo: Nekoliko mjeseci nakon razvlašćivanja, žitnica je izgorjela do temelja zajedno sa sadržajem. Za revolucionarnu upravu to je bio težak udarac. Utvrđeno je da se radi o požaru, požaru što su ga podmenutli protivnici revolucije. A pronađen je i krivac... ili barem navodni krivac, moram naglasiti. Jer, u takva je nemirna vremena važno da se što brže prebaci krivnja na nekoga, pa bio on kriv ili nevin. A sud je vjerojatno pokrenuo neku vrstu poluzakonitog postupka. Ipak, o tome ne postoje nikakve zabilješke. I stoga se ono što vam pričam ne može uzeti kao pouzdana činjenica. Pa ipak, postoji nešto što je pouzdano: je od usmene predaje, jer dvije glavne ličnosti još uvijek žive i sjede nam tako blizu da ih možemo čuti.

— Onda je navodni krivac bio Vicente — rekoh.

— Nije — uzvratí odvjetnik. — Bio je to njegov sin, šesnaestogodišnji dječak... njegov jedini sin. No to je osramotilo obitelj.

— Zar je proglašen krivim?

— Da. Zbog izdaje.

— I... donesena je smrtna presuda?

— Da. Na garote...

— Sada moram zaključiti da je krvnik bio Miguel Solaz. nije li tako?

— Točno.

Zurio sam u dva starca koji su na toplom jutarnjem suncu lomili kruh.

— A zašto otac dolazi ovamo svakoga dana kako bi sjedio sa čovjekom koji mu je pogubio jedinca?

Odvjetnik jedva primjetno slegne ramenima.

— Kako rekoh, možda ni on više ne zna odgovor na to pitanje. No općenito se vjeruje da Vicente drži Miguela Solaza dobročiniteljem. Ne odbacujte tu riječ dok ne saslušate ostatak priče!

Nasmiješim se. Ništa nisam rekao.

— Garote... moj prijatelj! Znae li što je to? — upita odvjetnik.

— Naprava za gušenje osuđenih na smrt, nije li tako?

— Točno. U našoj zemlji to bio zakonom propisani način pogubljenja sve dok prije trideset godina nismo ukinuli smrtnu kaznu. Sve dok naprava nije usavršena, smrt je bila polagana i mučna. Neki primjerci takvih naprava sačuvani su u muzejima. Jeste li ih kada vidjeli?

— Garote? Nisam.

— Dopustite da ih opišem. Naprava se sastoji od dva polukružna komada željeza što prisaju oko vrata poput ovratnika. Srežu se zakretanjem dugačkog vijka. Kad se vijak zakreće, stražnja polovica pritiskuje vrat ispod zatiljka, a prednja dušnik. U ono su doba garote bile učvrštene za drveni stup na visini što je osuđeniku dopuštala da sjedi na tlu. Obično su ga vezali o stup, ali ne uvijek. Neki su krvnici htjeli omogućiti žrtvama da se bacaju naokolo. Agonija bi često potrajala pet minuta.

— Sada otprilike znam kako to izgleda — odgovorim još uvijek promatrajući stol pokraj vodoskoka. Vicenteova rupcem pokrivena glava bila je nagnuta malo u stranu; do visine nosa podigao je svoje pivo i čekao da Miguel najprije srkne malo kave. — Zar je tako umro Vicenteov sin?

— Uz jednu značajnu razliku — reče odvjetnik. — Ukoliko uopće ima značajnih razlika u načinu umiranja.

— Teško je to reći — primijetim.

— Eto, u slučaju Vicenteova sina, Miguel je primijenio tu razliku. Priča koja je usmenom predajom došla i do našega doba kaže kako je neki Miguelov bliski srodnik pogubljen garotom, a pogubio ga je nek. nespreni krvnik. Miguel je tada odlučio da napravu valja usavršiti. A kada je postao *El Verdugo*, primijenio je svoju prirodenu domišljatost i načinio garote što su srazmjerno brzo obavljale svoju zadaću.

— I u tome je njegovo pronalazaštvo?

— Točno — uzvrativši odvjetnik. — Doista jednostavno poboljšanje. Na stražnji je dio učvrstio tanku oštricu, dugačku oko dva palca. I sada je prili-

kom zakretanja vijka oštrica presijecala kralješnicu.

— I to je pronalazak!

— Navodno je upravo taj izum prijavio Miguelu radimak Solaz — nastavi odvjetnik. — Osuđeniku je taj pronalazak brzo donosio utjehu smrti. A samo pogubljenje, nije više bilo toliko mučno ni za srodnike koji su morali prisustvovati.

— I meni se čini da je tako — rekoši.

— A je li Vicente bio prisutan sinovljevu pogubljenju tako poboljšanom napravom?

— Da. Bio je to veliki događaj, jer je tom prilikom prvi put primijenjena usavršena naprava. Njeno je savršenstvo navodno odmah došlo do izražaja. Da, Vicente je bio ondje zajedno sa ženom i kćerima. To je bilo obavezno, jer su javna pogubljenja tada služila kao opomena.

Opet pogledam prema stolu pokraj vodoskoka.

— Vicente je, čini se, dobro naučio svoju lekciju.

Odvjetnik također pogleda onu dvojicu za stolom pokraj vodoskoka.

— Naučio ju je dobro, ali prekasno. Stari ljudi, njegovi vršnjaci kojih više nema među nama, običavali su govoriti kako je Vicente zavrijedio željezni ovratnik kad je izgubio dobar glas. Kažu da je zbog toga uvijek nosio rubac oko vrata... kako bi prikrrio željeznu ovratnik.

— No sada nosi taj rubac na glavi — prigovorim odvjetniku.

— Možda stoga što nema što kriti pred Miguelom. Pogledajte samo kako drži glavu kad pije: nešto prema naprijed i u stranu.

— Zapazio sam. Smjerno, rekao bih.

— Ne baš posve. Barem su stari govorili da tome nije tako. To je zbog osjećaja dodira garote oko vrata. Guši ga već više od šezdeset godina, a još uvijek nije mrtav.

— Kako?

Senor de Luega odjednom se rastuži.

— Smrt njegova sina bila je posljedica sudske zablude. Dječak nije zapalio žitnicu. A ista je počela izbijati na

vidjelo tak mnogo tjeđana poslije amaknuća.

— Mislim da bi Vicente u tom slučaju već odavno umjesto kruha i poniznosti donio sa sobom nož za Miguelov vrat.

U odvjetnikovu glasu zatitra prizvuk tuge.

— Nikako! Nije to bila Miguelova krivnja. Vicente to zna. Miguel je jednostavno izvršio svoju dužnost. Izvršio ju je na najmilosrdniji način. I Vicente ga zbog toga osobito poštuje. Ali ne može oprostiti sebi! Eto, Vicente je pđdmethue požar.

Preveo: Julije Knežević

NOVO!

**Najjeftinija, pouzdana kuharska knjiga u nas kod vašeg
prodavača novina**

Svijet

Jugoslavenska
ženska revija

**IZBOR
NAJBOLJIH
RECEPATA**

Cijena 15 d

**SVIJET
ZA
STOLOM**

DOSAD IZAŠLI ROMANI NOVE SERIJE »LASO«

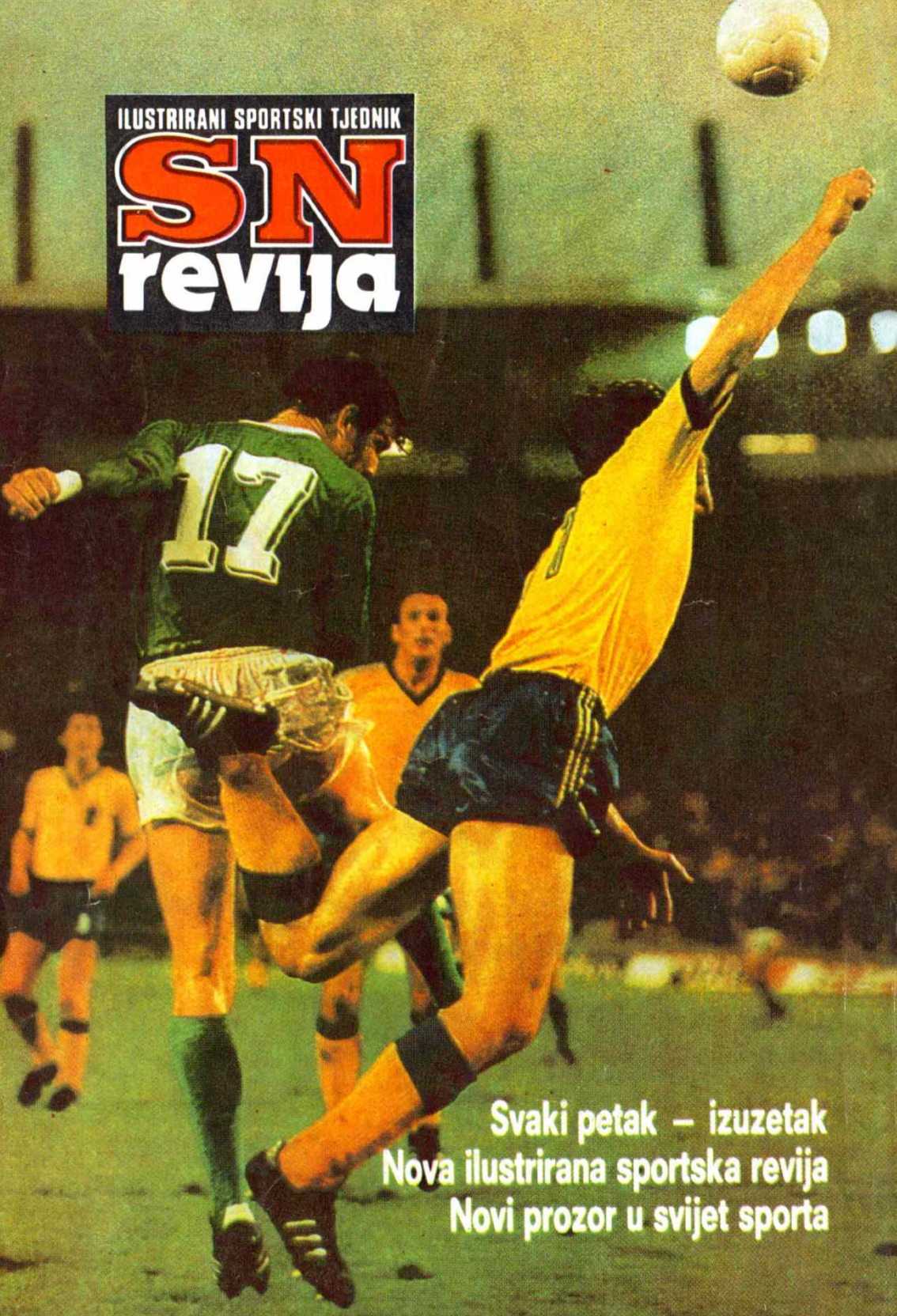
118. J. T. Edson: VRIJEME OBRACUNA
119. U. H. Wilken: NA ZMIJSKOJ RIJECI
120. J. H. Edson: U SUSREĆ BORBI
121. Matt Chisholm: TRAGUJI BAKUTA
122. Scott F. Scott: NESTALA KOČIJA
123. Louis L'Amour: NEUSTRASIVI BORAC
124. H. S. Sharon: TVRDOGLAVI ŠERIF
125. Jonny Pegg: BEZIMENI BORAC
126. L. L. Foreman: GRINGO
127. G. F. Unger: KILRAINOVA BORBA
128. Frederick H. Christian: SUDDEN ISTRAZITELJ
129. Matt Chisholm: McALLISTER U OPASNOSTI
130. Louis L'Amour: OBRACUN KOD ZUTOG BRDA
131. G. F. Unger: TRAG VODI U PAKAO
132. Matt Chisholm: LEGENDA O McALLISTERU
133. Louis L'Amour: USAMLIJENI
134. G. F. Unger: BIJEK IZ STUPICE
135. Thorne Douglas: IKO DA VIŠE
136. Louis L'Amour: SREBNI KANJON
137. Frank Gruber: JAHACI ZORE
138. Louis L'Amour: CONAGHER
139. G. F. Unger: TEKŠASKI SILNIK
140. Louis L'Amour: UZARENA BRDA
141. G. F. Unger: ODMETNIK
142. Robert Ullman: SMRTI PROKLETNICIMA
143. Louis L'Amour: ZACARANI KRUG
144. H. S. Sharon: SIN OCAJNIKA
145. Louis L'Amour: ŽIVOT ZA ZLATO
146. Ray Hayes: GRINGOSI UMIRU U CIZMAMA
147. Louis L'Amour: STAZA KIOWA
148. H. S. Sharon: USAMLIJENI OSVETNIK
149. Louis L'Amour: KILRONE
150. Frederick H. Christian: S'ODDEN VRAĆA UDARAC
151. H. S. Sharon: PRERIJSKI VUCI
152. Matt Chisholm: BORBA ZA ŽIVOT
153. G. F. Unger: CRNE SJENE
154. Matt Chisholm: POTJERA KROZ PUSTINJU
155. H. S. Sharon: ZLATO U KLANCU SMRTI
156. Louis L'Amour: PUTOVANJE NA ZAPAD
157. Matt Chisholm: McALISTEROVA OSVETA
158. Louis L'Amour: OSVETNIK
159. U. H. Wilken: KORACI U SMRT
160. Matt Chisholm: BORAC ZA MIR
161. G. F. Unger: PROGNAJICI
162. Peter Dawson: ZAMKA SE ZATVARA
163. G. F. Unger: BRZI REVOLVERASI
164. G. F. Unger: »TIGRICA«

U PRIPREMI:

165. Louis L'Amour: POTJERA KROZ PUSTINJU

ILUSTRIRANI SPORTSKI TJEDNIK

SN revija

Svaki petak – izuzetak
Nova ilustrirana sportska revija
Novi prozor u svijet sporta